

MARKO VIDOJKOVIĆ

**PRIČE S
DIJAGNOZOM**

Marko Vidojković

Priče s dijagnozom

Copyright © 2015, Marko Vidojković
Copyright © ovog izdanja 2015, LAGUNA

Kuc-kuc

Stigao je do zgrade. Najpre je pogledao ka prozorima njenog stana na prvom spratu. U sobi je bio mrak, ali je svetlo u kupatilu bilo upaljeno. Pogledao je i ka prozoru levo od kupatila, kuhinjskom, no tamo nije bilo svetla. Bila je subota, bio je novembar, oko devet uveče. Pozvonio je na interfon. Pozvonio je još jedanput. Sačekao je nekoliko sekundi, pljunuo na tablicu s brojem zgrade, a zatim pozvonio treći put.

„Ko je?“, upitao je metalni ženski glas.

„Ja sam. Otvori.“

Čulo se zujanje, Toma je gurnuo vrata, ali je zujanje baš tog trenutka prestalo, tako da su vrata ostala zaključana. Ponovo je zvonio.

„Ajde, bre!“, uzjogunio se ženski glas.

„Malo duže drži to dugme“, rekao je Toma.

Zujanje se ponovo začulo, on je gurnuo vrata i napokon ušao u zgradu. Popeo se na prvi sprat. Vrata stana bila su odškrinuta. Ušao je, zatvorio ih za sobom i dvaput zaključao. Vrata kupatila bila su otvorena, a svetlo upaljeno. No, sada ni u dnevnoj sobi više nije bio mrak. Na kauču je sedela Anita. Ispred nje, na stolu, stajale su dve otvorene knjige. Sudeći po njihovoj debljini i broju podvučenih redova, bili su to fakultetski udžbenici. Anita je na sebi imala donji deo trenerke i majicu na bretele. Nije nosila brushalter. Bradavice su se ocrtavale, a Toma je skrenuo pogled osetivši trenutnu erekciju.

Glave okrenute u stranu, prišao joj je i ovlaš poljubio u usta.

„Novembar je, Anita, zar ti nije hladno?“

„Nije, baš dobro greju.“

Skinuo je šapku i spustio je na sto. Skinuo je opasač i stavio ga na kauč. Pod težinom pendreka, pištolja i lisica, kauč je ulegao dva centimetra.

„Otkud ti, zar ne radiš?“, pitala ga je.

„Subota je uveče, sve su nas poslali na ulicu. Bio sam s Ljubom, pa smo se dogovorili da on ode do svoje devojke, a ja do tebe. Naći

ćemo se u deset kod pumpe, pa ćemo malo da trkeljišemo balavce.“

„Pazite da vas ne provale. To niste pre radili“, rekla je Anita, tek da nešto kaže.

„I da nas provale, ne mogu da podnesem ovu smenu. Svi izlaze, divljaju, jurcaju kolima, loču, jebô im ja mater. Za to vreme ja landaram okolo, a ispred nosa mi obijaju trafike, tuku se, bodu se noževima i pale jedni drugima cipele.“

„Šta rade sa cipelama?“

„Ma, ništa. Mrzim ovaj dan i sve koji u njemu uživaju.“

„I ja ga mrzim, zato lepo sedim kod kuće“, složila se Anita. Stavila je ruke na potiljak i naslonila se na zid. Bradavice joj se više nisu ocrtavale ispod majice.

„Mogu ja da odem, ako sam te prekinuo...“

„Ne seri, Tomo, molim te. Da ne radiš večeras, sigurno bismo se videli. Prema tome, sedi i uživaj.“

„Sigurno?“

„Sigurno.“

„A te knjige? Učiš?“

„Ma, nešto malo. Ispit mi je tek u januaru, pa sam ih večeras svečano otvorila.“

„A-ha.“

Toma je sedeo pola metra od nje. Gledao je ispred sebe. Krajčikom oka video ju je kako zvera u plafon.

„A kako to da ti je malopre svetlo u sobi bilo ugašeno?“, upitao je iznenada.

„Molim?“

„Svetlo u sobi ti je bilo ugašeno. Bilo je upaljeno samo ono u kupatilu.“

„A, to? Išla sam da serem. Baš sam završila kad si ti zvonio.“

„Pa, zašto si gasila svetlo u sobi ako si išla u klonju?“

„Tomo, isleđuješ?“

„Ma, ne... ovaj, ne. Samo mi je bilo čudno.“

„Presvlačila sam se, pa nisam htela da me gledaju komšije. Ne bi voleo da me gledaju, a?“

„Pa, ne bih.“

Ponovo su začutali. Anita je uključila televizor. Na jednom od kanala bio je fudbal.

„Hoćeš li da ti ostavim ovo?“, pitala ga je.

„Ne, nisam došao da gledam fudbal, došao sam da te vidim.“

„Okej“, rekla je Anita i isključila televizor. „Hoćeš li kafu, čaj ili dedinu šljivu, možda?“

„Može kafa.“

Anita je otišla u kuhinju. Sad je i tamo bilo upaljeno svetlo. Tri od pet svetala bila su upaljena. Nisu bila upaljena svetla u predsoblju i na terasi. Toma je ustao s kauča i došao do prozora. Zgrada preko puta bila je u mraku. Ko je iza tih zamračenih prozora mogao da gleda Anitu kako se presvlači? Ako je u tim stanovima bilo ljudi, da li je moguće da su u međuvremenu pogasili svetla i otišli u provod? A možda su je gledali iz mraka? Toma se vratio na kauč. Anita je stigla iz kuhinje.

„Šta ti je, šta si se uzvrteo?“

„Ma, ništa, nemam pojma. Nešto sam nervozan.“

„Subota uveče.“

„Ma, da, mora da je to.“

Sela je do njega i obgrlila ga desnom rukom.

„Anita, za ono od prekjuče...“

„Ma, ne budi lud, Tomo, već sam zaboravila.“

„Ali, stvarno sam preterao. Izvini, molim te.“

„Ma, sve je u redu, bre. I ja sam bila baš nervozna. Najobičnija svađa. Dešava se.“

„Ali, za godinu dana nijednom se nismo posvađali. Ne znam šta mi je bilo, kao da je neki đavo ušao u mene.“

„Malo te je uhvatila ljubomora, verovatno ti zbog tog tvog posla jače radi paranoja.“

„Ma, baciću i uniformu i pendrek i sve. Ionako me ljudi samo mrze zbog te uniforme.“

„Ne budi smešan, Tomo, navići ćeš se. Radiš tek mesec dana.“

Toma je grizao donju usnu. Anitin luster imao je tri sijalice, a od te tri radila je samo jedna.

„Šta je to?“, upitao je.

„Šta je šta?“

„Nešto se čulo.“

„Ništa se nije čulo. Šta ti je, Tomislave?“

„Nešto sam čuo. Nešto kao *kuc-kuc*.“

„Kuc-kuc?“

„Da. *Kuc-kuc*, *kvrc-kvrc*, nešto u tom stilu.“

„Ima razlike između *kuc* i *kvrc*.“

Toma se unezvereno osvrnuo.

„Evo opet!“

„Tomo, šta ti je? Prsô si.“

„Zar ti ne čuješ? *Kuc-kuc*! Definitivno je *kuc-kuc*. Odande, ispod onog ormara!“

„Idi, zavuci se ispod ormara, da vidiš šta to kucka. Previše si napet, Tomislave, ja ništa nisam čula.“

Toma je dohvatio pendrek i prišao ormaru. Čučnuo je i dva-tri puta mahnuo palicom ispod njega. Ormar je bio star, stajao je na četiri nožice, ispod njega nije bilo mesta ni za kuće. Toma se uspravio, pogledao pendrek i zaključio kako na njemu nema ni zrna prašine.

Anita je svoj stan redovno čistila, čak i ispod ormara, odakle su dolazili čudni zvuci.

„Idem da zakuvam kafu“, rekla je i otišla u kuhinju.

Seo je na kauč, ali se nije naslonio. Ruke je držao na kolenima, a pendrek se klatio između njih. Gledao je čas ispod ormara, čas kroz prozor, u pogašena komšijska svetla. S mesta odakle je gledao nije se videlo bogzna šta. Pet centimetara prostora ispod ormara i dva gornja leva centimetra komšijskog prozora. Pouzdano nije mogao da utvrdi čak ni da li su svetla u zgradi preko puta još isključena. Anita je donela kafu. Toma je primetio da nije ugasila svetlo u kuhinji. Prineo je ustima šoljicu. Kafa je bila vrela, usne su mu gorele već od same njene blizine.

„Anita, stvarno izvini za ono prekjuče.“

„Jebote, mislila sam da smo malopre to rešili. Imao si mali napad ljubomore, ništa bitno. Čak bi trebalo i da mi imponuje, to je znak da ti je stalo do mene.“

Tomi su ruke i dalje bile na kolenima. Oko kažiprsta leve šake bila je obmotana uzica o kojoj je visio pendrek. Vrh pendreka dodirivao je patos. Desnom rukom je držao šoljicu s kafom, koja je postajala sve toplija.

„Mnogo sam nervozan. Ubiću nekog večeras.“

„Šta pričaš, bre!? Iskuliraj.“

„Ne mogu da iskuliram.“

„Jel mogu nekako da ti pomognem?“

„Ma, ništa meni ne može da pomogne.“

„Zajebi taj defetizam, Tomo. Reci kako da ti pomognem.“

„Ma, ne znam, nemam pojma...“

„Hajde, reci svojoj Anitici. Hoćeš jedan seks na brzinu, a?“

„Ovaj... seks?“

„Pa da“, tiho je rekla Anita i počela da se umiljava oko njega. Kolena su počela da mu se tresu, a šoljica kafe podrhtavala mu je u rukama.

Anita se nagnula ka njemu, tako da je kroz otvor na majici jasno mogao da joj vidi sise. Videlo se gotovo sve.

„Oh, pa ne baš seks, ali ako bi mogla...“

„Šta? Reci.“

„Ako bi mogla jedno... ovaj... jedno... znaš ono...“

„Koje? Tomo, nemoj da se stidiš. Zajedno smo godinu dana.“

„Ma, da, ali ona svađa, kao da smo se malo udaljili od tada.“

„Ne budi smešan. Bliži smo nego ikad. Šta želiš da ti uradim?“

„Ovaj...“

„Da ti ga popušim?“

„Ovaj... da.“

Anita je sagla glavu i otkopčala šlic na njegovim policijskim pantalonama od 60% pamuka i 40% poliestera. Kroz prorez na belim slip gaćama, kakve nose deca u osnovnoj školi, izvadila je njegovog već ukrućenog đoku. Odloživši šoljicu na pod, Toma je obema rukama uhvatio Anitinu glavu. Držao ju je tako, a ona se pomerala napred-nazad, u ritmu pušenja. Kroz nekoliko sekundi, počeo je da zamišlja Anitu kako puši nekom drugom. U narednom trenutku, sve je bilo gotovo. Anita je iščupala list iz jedne od fakultetskih knjiga, pljunula spermu u njega i obrisala usta.

„Valjda mi taj deo gradiva neće biti potreban“, rekla je i zakikotala se.

Toma je zakopčao pantalone, pogledao na sat i zaključio kako bi za deset minuta trebalo da se nađe s Ljubom, a do ćoška na kom su se dogovorili da se nađu ima petnaest minuta brzog hoda. Ustao je i stavio opasač. Poljubio je Anitu, a miris iz njenih usta bio mu je čudan.

„Jel sad bolje?“, pitala ga je ona.

„Oh, da, mnogo bolje“, rekao je, namrštio se i na tren pogledao u zid na kom nije bilo slika. „Moram da idem.“

Anita ga je otpratila do vrata. Toma je još jednom bacio pogled na sobu. Video je svoju šoljicu s kafom. Bila je skoro puna. Ponovo je poljubio Anitu i izašao.

Ona je zatvorila vrata i dva puta okrenula ključ u bravi. Otišla je u sobu, uzela Tominu šoljicu s kafom, odnela je u kuhinju i spustila u sudoperu. Isprala je ostatke kafe, a zatim se nagnula, popila malo vode direktno iz slavine, promućkala je u ustima i ispljunula. Vrativši se u sobu, otvorila je vrata od ormara. Odatle je izašao potpuno gođovek.

„Ukočio sam se unutra, jebote“, rekao je. „Zar nije mogao malo ranije da ode?“

„Otišao je što je ranije mogao“, odgovorila je Anita i počela da se svlači.

„Usrô sam se od straha kad je njuškao oko ormara.“

„Hi-hi-hi, pa kad kuckaš. *Kuc-kuc*, hi-hi-hi.“

„Ma, utrнула mi noga od čučanja, pa je sve krenulo da krcka.“

Anita je skinula majicu, trenerku i gaćice. Bila je potpuno gola. Goli muškarac je ugasio svetlo u sobi, a onda su legli na kauč.

Ha-ha-ha

U maju se pojavljuju trešnje. I ljudi voze bicikle. I vlada epidemija kapljične infekcije, praćene temperaturom, koju obično dobiju oni koji nisu preležali grip. Sedim u kolima, gledam u kontejner i slušam prenos polufinala Kupa. Kad je 1984. Zvezda izgubila Kup od Hajduka, toliko sam plakao da mi je išla krv na nos. Kad je 1991. Zvezda izgubila Kup od Hajduka, toliko sam plakao da sam popio osam piva i tablu apaurina. Igramo s „Grobarima“. Svaka dva minuta stižu mi porukice: *Picko ciganska; Kradja; Fudbalska mafija; Dzaja lopov*. Smeškam se i čekam kraj, pa da počnem da im odgovaram. Znam šta rade. Malerišu. Misle da će dati gol ako mi šalju porukice. Inače, svi smo dobri drugari. Svađamo se jedino oko fudbala i oko politike.

Golub sleće na ivicu kontejnera. Za njim još jedan. Počinju da se ljube. Palim kola i skrećem u prvu desno. Kod semafora mi prilazi lik sa štakama. Hoće da mi opere šoferšajbnu. „Odjebi, bre“, kažem mu, ali on kreće da pere umazanom, prljavim sunderom i da briše umazanom, prljavom krpom. Po obavljenom poslu, prilazi mi neprijatno blizu.

„Daj, kume, nešto sitno.“

„Nemam.“

„Daj, kume, da te sreća prati.“

„Nemam, bre.“

„Hajde, kume, neka ti Bog pomogne, daj nešto sitno, opraću ti i pozadi.“

„Teraj se, bre, u kurac!“

Pali se zeleno, krećem i u retrovizoru gledam kako lik ćopa ka pešačkom prelazu. Zaustavljam se ispred samoposluge. Ulazim unutra. Dve tetke sede, svaka u svom ćošku, i gledaju u pod. Sa radija se čuju narodnjaci. Uzimam teglu zelenih maslinki sa rafa i flašu kisele iz frižidera. Tetka iz levog ćoška ustaje i brzinom puža kreće ka kasi.

Vraćam se u kola. Palim motor. Uključujem radio. I dalje vodimo. Zvoni mi mobilni. Zove me foto-reporter Grujica. Naduvao se i igra *Need for Speed*. Nervira se jer nam ne uplaćuju honorare. Lažem i sebe i njega da će nam uplatiti, samo kad stignu pare od reklama. Kaže da će otići u redakciju i ukrasti im televizor.

Skrećem polukružno. Vraćam se do svog kontejnera. Gasim motor. Ivica Ilijev dobija crveni karton. Ponovo kreću porukice: *Ciganske picke; Lopovi; Samo kradete, igrajte malo fudbal*. Ali, tako je to u životu. Udariš nekog laktom po nosu i stigne te kazna. Što pre, to bolje za tebe. Danas crveni karton. Ako ne to, onda za nedelju dana skočni zglob. Ili za mesec dana lom noge. Ili za šest meseci doping afera. Ili za godinu dana otvoreni prelom na terenu. Ili za dve godine zatvor zbog silovanja šesnaestogodišnjakinje. Ili za pet saobraćajka sa smrtnim ishodom. Ili za deset dete s leukemijom. Ili kad umreš, pakao. Fudbal je smislio Bog lično.

Utakmica je gotova. Šaljem porukice. Svima istu: *Ha ha ha*. Usred trećeg *ha*, namenjenog bratu od tetke, telefon zvoni. *Nadja mob*.

„Ajde, popni se, ne daju mi da siđem sama, zbog anestezije“, kaže Nađa.

„Uzeo sam ti masline. Zelene.“

„Samo se ti popni“, kaže i prekida vezu.

Tri klinke preskaču lastiš ispred zgrade. Pokušavam da napravim fazon, kao i ja preskačem, ali me one nadrkano gledaju. Privatna ginekološko-akušerska klinika je na drugom spratu. Nekada je to bio nečiji stan. Zvonim, a vrata se otvaraju tek toliko da se kroz njih provuče Nađa, sa krvavim očima i ispucalim usnama. Uspeo sam da spazim i uprepodobljenu plavušu u čekaonici, iako to verovatno nije smelo da se desi. Pridržavam Nađu, a ona ćuti. Na pola puta do njenog stana zaustavljam se kraj apoteke, da kupim antibiotike i kapi za skupljanje materice. Apotekarka je mislila da je nešto drugo u pitanju, pa mi je uvalila i dva sranja za stimulaciju bradavica kod dojilja. Staviću ih kad se sledeći put naduвам. Večeras ćemo naručiti picu. Ja ću gledati Porto – Deportivo, a ona će spavati, sa glavom naslonjenom na moje desno rame.

Pobuna

Inženjer Matković se trgnuo. Oduvek je imao lak san. Bio je u stanju da se probudi i na najmanji šum. Ovog puta, probudio ga je osećaj da ga neko posmatra. Imao je šezdeset godina, živeo je sam, a izdržavao se krckajući nasledstvo koje je dobio 2025. godine. Novca nije ostalo previše, jer je deo potrošio na podmićivanje lekarske komisije, koja ga je 2029. proglasila teškim invalidom, što mu je omogućilo da ostatak života provede kao penzioner. Ono što Matković nije uzeo u obzir bila je visina penzije, pa je 2035. godine dobijao samo osamsto dinara mesečno. Istovremeno, potrošačka korpa za jednu nedelju iznosila je četiri hiljade, tako da se, neizbežno, topio i preostali deo nasledstva.

Svi su bili tu i preteći su ga gledali. Inženjer Matković se zabrinuo, ali je to pokušao da sakrije pripalivši cigaretu. Perifernim vidom osmotrio je njihov raspored. Na polici preko puta njegovog kreveta bilo ih je najviše. Odatle su vrebali zvučnici, pojačalo, kaset-dek, CD plejer i televizor, koji je izgledao najnadrkanije od svih. S desne strane, na stolu, stajao je kompjuter na kom je Matković pisao protestna pisma jednom beogradskom dnevnom listu. Bio je u punoj ratnoj opremi, sa sve štampačem, monitorom i tastaturom, dovoljno moćan da samostalno kontroliše čitav bok.

„Šta je sad bilo, koj moj?“, inženjer Matković je pokušao da bude grub, mada je sebi delovao smešno. Odgovora nije bilo. I dalje su samo stajali i gledali ga mrko.

Znao je da će jednog dana do ovoga doći. Sve je počelo početkom devedesetih godina prošlog veka. Nije mu bilo ni dvadeset godina, a već je imao veliki problem sa CD plejerima. Tokom samo jedne godine promenio je tri kučkina sina i svaki se pokvario brže od prethodnog. Nije kapirao u čemu je štos. Svim ostalim ljudima uređaji su savršeno radili, samo su njega uporno zezali.

Ubrzo je kupio četvrti CD plejer. Ni taj nije bio ništa bolji od drugih. Crni debeli mangup. Tada mlad i neiskusn, Matković je verovatno

među tom bagrom bio na glasu kao tip kod koga je najlakše pokvariti se, kao neko ko se nije trudio da popravi nijednu pokvarenu stvar. Pročuo se kao neko ko pokvarene uređaje uporno menja novim. Tako su đubrad, u potrazi za slobodom, nagnula baš kod njega.

Elem, i taj četvrti CD plejer je posle nepunih mesec dana počeo da se pravi blesav, da preskače. Matković je rešio da okrene drugi list. Odvrnuo je protivpožarni ventil u hodniku svoje zgrade i doneo ga u stan. Plejer se malo prepao, ali je ipak nastavio da preskače. Matković je navukao ventil na šaku i ubio boga u njemu. Tukao ga je do besvesti, sve dok nesrećni uređaj nije počeo da posustaje. Kada je završio, CD plejer jedva da je davao znake života – bio je potpuno ulubljen, vratanca su mu bila polomljena, a o unutrašnjim povredama da i ne govorimo. Ali tu nije bio kraj. Budući inženjer je njegovo beživotno telo odneo u predsoblje i stavio ga na udarno mesto. Ljudi koji su dolazili u stan pitali su se čemu služi ta olupina nasred hodnika. Bila je tu za nauk. Predstavljala je strašno upozorenje ostalim aparatima u kući: mogli su da vide kako će završiti, ako se budu kvarili.

„Nisam ja tu zbog vas, već vi zbog mene, žgadijo!“, govorio je Matković svojim uređajima s vremena na vreme.

Sledeći CD plejer služio ga je verno sve do današnjeg dana. Radio je besprekorno već četiri decenije.

Istini za volju, Matković je prezirao nasilje. Mrzeo je žene jer je morao da bude grub prema njima da bi ga volele. Mrzeo je i pse, jer je morao da ih bije da bi ga slušali. Mrzeo je decu iz istih razloga. Užasavao se pomisli da bi morao da lema svoje sopstveno dete, samo zato što bi se ono inače pretvorilo u čudovište. Zato dece, žena, a ni pasa nije imao. U ovom slučaju, ipak, nije mogao da sedi skrštenih ruku. Uređaje nije doživljavao kao ličnosti. Znao je da su u zabludi što žele slobodu. Čovek ih je napravio da mu služe i tako je moralo biti. Šta bi mašine radile na slobodi? Da li bi se tucale, jele, vozile kola? Bile su u žešćoj zabludi.

Svaki nov uređaj Matković je prvo odvodio do onog razbijenog debelog CD plejera da bi mu stavio do znanja šta ga čeka ako mu na pamet padnu nekakve ideje o slobodi i nezavisnosti. I zaista, prepadnuti ovakvim vaspitnim metodama, uređaji se uopšte nisu kvarili.

Mali problem Matković je imao sa kolima. Ona su stajala na ulici, pa tako nisu mogla da vide rezultate njegovog rada, koji su ponosno stajali i besprekorno radili svuda u stanu. Zato je crveni stojadin i počeo da pravi gluposti. Matkoviću, tada studentu mašinstva, gume su pucale na najluđim mestima, u najgluvlje doba noći. Kap u prepunoj čaši bila je lamela. Majstor samo što bi je naštelovao, a auto bi je preko noći razlabavio. Dešavalo se to nekoliko puta i Matkoviću je prekipelo.

Jednog dana su izašli da se voze. Auto nije ništa posumnjao. Student mašinstva Matković ga je vozio tamo-amo, sve dok nije pronašao jedno zgodno mesto. Bio je to zid napuštene fabričke hale, igrom slučaja nedaleko od zgrade u kojoj je budući inženjer živeo. Okrenuo je kola ka zidu i nagazio na gas. Kad je nesrećnom stojadinu došlo iz gepeka u motor šta se zbiva, bilo je već kasno. Gazda ga je surovo kaznio. Onda ga je tako razlupanog ostavio nekoliko dana, da malo razmisli o svom ponašanju, a zatim mu je došao s ponudom: „Odvešću te kod limara da te sredi, ali ako ti još jednom padne na pamet da me provociraš, završićeš u Dunavu, jel jasno?“

Automobil je pokunjeno gledao u trotoar i ćutao. Služio ga je bez mane, evo, već trideset pet godina.

Svi su mislili da je inženjer Matković lud, pošto je na svakom koraku prodavao svoju filozofiju o čvrstoj ruci, oduševljen sopstvenim uspesima na tom polju. Podsmevali su mu se svi izuzev doktora Radonjića, njegovog vršnjaka i dugogodišnjeg prijatelja. Radonjić, ginekolog u invalidskoj penziji, bio je savršen primer čoveka koji je prepustio vlast mašinama. Frižider mu nije radio već dvadeset osam godina. Nije bilo svrhe popravljati ga, jer je bio u servisu sedamnaest puta i uvek se iznova kvario. Doktor nije smeo da kupi novi. Znao je da bi i taj odmah prestao sa radom. Radonjić je namirnice preko zime držao na terasi, a preko leta ih nije držao nigde.

Ništa živo u kući mu nije radilo, a naročito neposlušni bili su televizor i računar. Televizor je radio kad je hteo, puštao je kanale koje je sam birao, isključivao se kad mu padne na pamet. Bezobrazni nemački kurvin sin. Kompjuter je bio lenj, spor, neke fajlove nije hteo ni da otvara, a druge je uporno skrivao od svog vlasnika. Najveće provokacije Radonjić je trpeo kada se igrao na

njemu. Iako u penziji, doktor se i dalje igrao fudbalskog menadžera na svom kompjuteru. Igrao je tu igru već decenijama. U poslednje vreme, međutim, stvari su krenule izuzetno loše.

„Izludeću. Primam golove u poslednjim sekundama, igrači su mi povređeni po nekoliko meseci, stalno mi daju crvene kartone, poništavaju golove, sude penale protiv mog tima. Ovo nije slučajno.“

„Naravno da nije, to đubre pokušava da te izludi. Misli da je pametniji od tebe, misli da zaslužuje bolje od čiče koji na njemu igra igrice.“

„Pa šta bi on, neku manekenku možda?“

„Ne, nije to tako jednostavno. Oni se zamaraju metafizikom. Znaš, sloboda, sreća i slična sranja. Imam ja jednog takvog kod kuće. Nikad nije smeo da se kurči. Pentijum dvojka, znaš kako mi radi *Need for Speed*, kao prvog dana.“

„A internet? Mene je solarni operater odjebao, kaže da mi je mašina previše stara za taj njihov modem.“

„Ma, kakav internet. Kome to sranje uopšte treba? Eh, kad bi mi samo dao ove tvoje govornare na nekoliko dana, da ih dovedem u red...“

Doktor Radonjić je verovao da je inženjer Matković u pravu, ali je i dalje smatrao da nije u redu tući tehničke uređaje. Ipak, nešto slično dešavalo mu se pre trideset sedam godina u jednoj kafani. Postojao je tamo jedan poker-aparat na kom je stažista Radonjić stalno gubio očev novac, sve dok mu jednog dana nije pala na pamet neobična ideja: rešio je da ga hipnotiše. Nagnuo bi se ka ekranu i zurio bi u njega sa razdaljine od desetak centimetara. Veća, manja, manja, manja, veća, veća... slušao je otkucaje njegovog elektronskog srca. I uspelo je. Koliko god to ludo zvučalo, Radonjiću je uspelo. Čitao je mašinu kao bukvar. Poker-aparat je bio ponižen. Stažista ga je blokirao nebrojeno puta. Uzeo je bogatstvo na njemu, a onda, kad je jedne večeri ponovo došao u kafanu, aparata više nije bilo. Na njegovom mestu stajao je drugi, totalno naddrkan. Mora da je vlasnik kafane uočio da se nešto sumnjivo dešava, pa je izdajnika sklonio u podrum. Godinama je doktor Radonjić pokušavao da hipnotiše neki drugi poker-aparat i nije mu uspevalo.

Inženjeru Matkoviću je bilo žao prijatelja, ali penzionisani ginekolog je uporno odbijao da svoje aparate donese kod njega na dresuru.

Pokušao je da ustane iz kreveta, ali su mu se od straha odsekle noge. Trpeli su ga i trpeli i godinama nisu smeli da se kvare. Bili su najposlušniji aparati u gradu. U zemlji. U svemiru. Inženjer Matković se osećao poput zapovednika broda koji proživljava pobunu izgladnele i namučene posade. Njihov radni vek odavno je prošao, a oni su ga i dalje verno služili. Nikad im nije rekao „hvala“, nikad im nije pružio nijedan znak pažnje. Nije znao kako. Bilo mu je glupo da im donosi bombone, da im čita ili peva. Samo ih je eksploatisao. Inženjer Matković je dohvatio francuski ključ, koji je držao pored kreveta, baš za ovaj slučaj.

„Polako, kurvini sinovi! Samo napred, ali jedan po jedan!“

Terapija

1

Živorad Petrović i Krsta Bojić sede u kancelariji. Živorada prijatelji zovu Žika, a Krstu zovu Krle. Neprijatelji Krstu zovu Krsta Pička, a Živorad nema neprijatelje. Kancelarija se nalazi na drugom spratu i s prozora se vide tuđi prozori, deca koja gledaju školski program, omladina koja se drogira i babe koje hrane mačke. Krsta ustaje i podiže roletne.

„Kakva zgradurina! Otpratićemo svako detinjstvo i svaku starost u njoj, zatvoreni u ovom ćumezu.“

„A-ha.“

Preduzeće u kom rade Krsta i Živorad, jedan je od mnogih osušenih patrijaka komunizma, neprivatizovani gubitaš.

„Ona mala ima novog tipa.“

„A-ha.“

„Kad joj roditelji odu na posao, mala mlađeg brata zaključa u sobu, a onda se drnda s ovim celo prepodne, čak i po tepihu.“

„A-ha.“

„Koji ti je, Žiko, kao da si odsutan?“

„A-ha.“

Živorad sedi za stolom i žvrlja hemijskom po novinama.

„Reci starom drugu šta ti je.“

„Ma, šta da ti pričam?“

„Žena, a?“

„Ma i žena i deca i ovaj posao i ceo usrani život!“

„Ej, nemoj pod stare dane da mi postaješ filozof! Ajde, nabaci osmeh na to kiselo lice.“

„Ma, kakav osmeh. Ovo je nešto strašno, svakog dana postaje sve gore i gore. Nije to ništa konkretno, kao, žena mi nije opeglala košulju, ili me je sin oterao u kurac, ne, nego od svega po malo. Nakupilo se tokom godina. I tako, kad mi danas žena skuva ručak,

osećam se kao da mi nije opeglala košulju, a kad mi sin traži pare da izađe napolje, kao da me je oterao u kurac.“

„Uf, teške reči, brale. Kad si primetio taj mračni pogled na život kod sebe?“

Živorad ima pedeset godina, ženu, sina i ćerku. Žena je mlađa od njega dve godine, zove se Milica, a deca, Marija i Miroslav, mlađa su od njega mnogo više nego žena.

„To je bilo tako oduvek.“

„Kako to misliš? Otkad si se oženio?“

„Ma oduvek. Otkad sam se rodio. Sav taj besmisao je bio tu, ali ga nisam primećivao. Bio sam previše zauzet drugim stvarima. Završavaj osnovnu, pa srednju školu, pa idi u vojsku, pa na fakultet, pa na posao, pa se ženi, pa pravi decu, pa njih šalji u školu. Na kraju, suočiš se sa besmislom.“

„Mnogo si namrgođen. Uzeli smo duplu krunu posle pet godina! Eto ti razloga za sreću!“

„Šta trabunjaš, ludače? Kakvu duplu krunu? Koga je briga za prvenstvo, za Kup, za Zvezdu? Šta ja imam od toga? I šta si, koji kurac, podigao ove roletne?“

Živorad ustaje i neko vreme stoji pokraj prozora, gleda babu koja hrani mačke i devojkicu koja vodi ljubav s momkom u zgradi preko puta. Krsta mu prilazi i oblizuje se. Žika negoduje.

„Gospode Bože, kakav užas. Oni bi morali da spuste roletne, pogledaj ih šta rade!“

„Mislim, Žiko, da smo nas dvojica mnogo odvratniji prizor od njih.“

Živorad se vraća za sto, a Krsta ostaje još malo da gleda.

„Ajde, majstore, to, to! Ha-ha-ha, gledaj je kako moli! Ha-ha-ha!“

Živorad žvrlja po novinama. Krsta se odmiče od prozora i seda na ivicu Živoradovog stola.

„Ti si, druže, prolupao. Uhvatile su te crne misli srednjeg doba.“

„Nisu to nikakve crne misli, bre. Ti ne možeš da shvatiš šta mi se dešava!“

„Pa dobro, ako si tako dubokouman i sve shvataš, zašto se ne boriš protiv sranja? Što ne nalaziš taj tvoj smisao? Ženi nogu u dupe, sinu nogu u zube, ovom poslu kaži zbogom! Budi čovek! Mene baš briga. Ništa mi ne fali. Sedim ovde, gluvarim, ničim se ne bavim, ni platu ne dobijam, gledam fudbal i prolazi mi život. Ko jebe Boga što me nije

stavio na neko normalnije mesto. A ti, smanji doživljaj, da na kraju ne završiš u nekoj sekti.“

„Ma kakvoj sekti! Mi smo komunistički kadar, nemamo veze ni s Bogom ni s đavolom.“

„Dobro, tu si u pravu. Nego, znam ja šta će tebe izvući.“

„Šta?“

„Kurva.“

„Molim?“

„Dobra kurva. To je lek. Daš pare, odradiš radnju, posle toga ti je sve ružičasto. Tako je barem meni. Ja srećan, kurva srećna, a i moja žena srećna jer vidi da sam zadovoljan, iako ne zna zašto.“

„Crni Krsto, zar da idem na štajgu pod stare dane?“

„Ne, mamlaze. Sad je to sve kulturno. Okreneš telefon, kažeš 'treba mi takva i takva', oni ti kažu koliko košta, pitaju jel kod nje, il kod tebe i stvar je rešena.“

„To je sigurno skupo. Odakle mi pare, go sam kô crkveni miš.“

„Pa, ne moraš da tražiš neku sisatu od devetnaest godina, traži neku stariju, te su jeftinije, a rade radnju, veruj mi.“

„Ma, ja sam kreten što te slušam.“

„Dobro, druže. Ako se budeš zainteresovao, daću ti ja brojeve telefona nekoliko agencija za *poslovnju pratnju*, a pozajmiću ti i ključ ćaletovog i kevinog stana, u Tridesetom bloku. Ionako zvrji prazan.“

„Zaboravi. Ništa od toga.“

2

Živorad se budi obliven znojem. U sobi su spuštene roletne. Napolju je dan. Ne može da se seti koji je datum, koja je godina. Da li kasni na prvi čas? Opipava proćelavo teme i dlakavi trbuh i shvata da su školski dani odavno prošli. Onda bi, znači, trebalo da krene na posao. Leži u bračnom krevetu, u raskopčanim pantalonama i razdrljenoj košulji. Gleda na ručni sat. Pola šest. Pamćenje počinje da mu se vraća: probudio se iz poslepodnevnog dremeža. Ne može da se seti ni kada je zaspao, ni šta je sanjao, ni šta bi sad trebalo da radi. Leži u krevetu i gleda u plafon. Strah ga je da pokaže bilo kakav znak života. Čuje korake, neko prolazi pored sobe i odlazi u kupatilo. Tihi koraci. Njegova žena. Živorad ispušta uzdah i okreće se na bok. Sin ide u drugu smenu u školi, a ćerke nema već nekoliko dana. Javila se nekome odnekud i rekla da ide negde i da će jednog dana

doći kući. Ispušta suzu i prisiljava se da ponovo zaspi. Napolju je vreo prolećni dan. Čuje povlačenje vode u kupatilu. Žena je pišala. Ili je prosula ostatke ručka u ve-ce šolju. Okreće se na drugi bok i pokušava da zaspi. Neko otvara vrata sobe i stoji na pragu nekoliko sekundi. Živorad se pravi da spava. Onaj ko je stajao na pragu zatvara vrata i odlazi u pravcu trpezarije. Opet, najverovatnije, njegova žena.

Deset minuta kasnije Živorad ustaje iz kreveta, izlazi iz sobe i odlazi u trpezariju. Gleda svugde osim u svoju ženu. Ona sedi za stolom i gleda u njega.

„Jesi li se naspavao?“

Živorad izlazi iz trpezarije i vraća se u sobu. Uzima telefonsku slušalicu i okreće broj.

„Da?“

„Alo, Krle, Živorad je.“

„O, Žiko! Šta ima, jesi li još depresivan?“

„Daj mi telefone.“

„Kakve telefone?“

„Brojeve onih... agencija.“

„Opa! Konačno si se dozvao pameti. Jel ti treba i ključ od stana?“

„Treba.“

„Nema problema, sve ćeš dobiti sutra ujutru, na poslu.“

„Hvala, Krle.“

„Ma, sve za kolegu. Vidimo se.“

3

U jedanaest časova pre podne, Živorad otključava vrata novobeogradskog stana pokojnih roditelja svog kolege. Odlazi u kupatilo. Umiva se. U stanu nema sapuna. Nema peškira. Nema ničeg. U tri sobe nalaze se samo jedan krevet, televizor i telefon. U kuhinji postoji samo sudopera. Seda na krevet i poziva jedan od brojeva koje mu je Krle tog jutra dao.

„Agencija *Ovan*, izvolite.“

Spušta slušalicu. Glas mu se nije svideo. Bio je muški i zvučao je preteće. Okreće sledeći broj.

„Agencija *Lastavica*, izvolite.“

Spušta slušalicu. Glas ga je podsetio na njegovu ćerku. Okreće još jedan broj.

„Agencija *Vatra*, izvolite.“

„Halo.“

„Izvolite, gospodine.“

Glas sa druge strane je ženski, zreo, poslovan. Ova agencija mu deluje bolje od onih koje je prethodno zvao.

„Ja bih jednu... damu.“

„Kakvu biste voleli?“

„Pa... kolike su cene?“

„Zavisi od toga šta želite.“

„Pa, ja bih nešto regularno. Nešto normalno. Neku zreliju ženu. Ništa posebno.“

„Ništa posebno?“

„Pa, da... ovaj... da.“

Mogla je da bude i malo saosećajnija.

„Molim vas, budite malo konkretniji. Crnka ili plavuša? Barem to mi recite.“

„Sasvim mi je svejedno, gospođo, shvatite.“

„Dobro. Hoćete kod nje ili kod vas?“

„Kod mene.“

„Ostavite adresu, a naš službenik će doći sa tri kandidatkinje, pa vi na licu mesta odlučite i dogovorite se za cenu.“

„Dobro.“

Rekla mu je da će ponuda stići u narednih pola sata. Živorad uključuje televizor. Nije očekivao da je prepodnevi program toliko očajan. Nadao se *Kockici* ili *Opstanku*. Te je emisije gledao sa svojom decom pre nekoliko godina. Ništa od toga. Samo hronike Srbije danas, Srbije sutra, Kosova malo sutra, Jugoslavije nikad i kojekakve slične gluposti. Isključuje televizor i odlazi do prozora. Gleda u nekoliko devojčica i dečaka predškolskog uzrasta koji jure za loptom na obližnjem travnjaku, viču i skupljaju krpelje. Njihove babe bezbrižno stoje na trotoaru, smejući se lepom vremenu i minulim dekadama.

Neko zvoni. Jednom. Kratko. Živorad dolazi do vrata i pita: „Ko je?“

„Iz agencije *Vatra*“, odgovara piskutav muški glas.

„Da... da, samo trenutak.“

Otključava. Otvara. Pred vratima stoji oniži nabildovani dripac sa zlatnim lancem oko vrata. Pokušava da izgleda vedro, ali osmeh na njegovom licu više liči na grč. Kraj njega stoje tri žene. Doterane. Jedini problem je što je jedna od njih Živoradova supruga. Izgleda bolje od druge dve. Znači, odatle pare za kilo jagoda svakog dana. Znači, nije tetka iz Austrije ta koja šalje nemačke marke. Živoradu nije dobro. Vrti mu se u glavi. Svako normalan bi od njih tri izabrao njegovu suprugu. I svako ju je birao. Svakog dana. Više puta dnevno. Ko zna koliko nedelja, meseci, godina?

Živoradova žena plačući trči niz stepenice. Grč nestaje sa lica nabildovanog. Pre nego što je mali stigao da reaguje, Živorad zatvara vrata, zaključava ih, odlazi u sobu i seda na krevet. Razmišlja nekoliko sekundi. Na trećem spratu je. Taman. Otvara prozor, zaleće se i skače.

Nije ga zanimalo što je travnjak pun male dece i što čika koji izvršava samoubistvo nije podesan prizor za njihov uzrast. Nije ga zanimalo što je ključ u bravi, ni što će zbog toga policija morati da obija prilikom uviđaja. Nije ga zanimalo ni to što su sinoć popravljena još tri u bombardovanju porušena mosta kojima nikada neće proći. Sve što ga je zanimalo bilo je da skoči, da se dočeka na glavu i da prilikom svog kratkog leta u smrt ne gleda ulevo ka „guzatom“ golfu u koji je ulazila njegova uplakana žena.

Stolica četiri

Bila je rana jesen, 1994. godine. Bogoslovski je bio jedan od retkih fakulteta čiji studenti su mogli da odlože služenje vojnog roka. Moj srednjoškolski drug Bole želeo je da upiše Bogoslovski, dok sam ja imao druge metode izbegavanja vojske. Bole je imao dve ikone na gajbi, plastificiranu Svetu Petku u novčaniku i to je bilo to, što se tiče pravoslavlja. Bio je, doduše, i monarhista, pravdajući takvo opredeljenje neproverenom činjenicom da mu je pradedo bio sudski pisar u doba Nikole Pašića. Slobodno vreme Bole je provodio u maratonskim onanisanjima, tokom kojih je u svom naručju zamišljao sve i svakog, od tetkica iz škole, preko poznatih glumica, pa sve do svoje osamdesetogodišnje komšinice. „Još uvek ima dobre noge“, govorio bi mi.

Prijemni ispit na Bogoslovskom bio je usmen. Sveštenici su potencijalne studente propitivali o religiji, a kandidati su, svi do jednog, nosili pantalone i košulje. I Bole je nosio košulju i pantalone, a Čeda i mene pozvao je da mu pravimo društvo na ispitu.

„Zašto kasniš, jebote?“, nervirao se Bole.

„Morao sam da izađem iz autobusa dve stanice ranije. Neke ribe su me nervirale, nisam mogao više da ih slušam.“

Čeda je ćutao i smeškao se. I on je bio napaljen na kralja i četnike, a s vremena na vreme duvao je lepak. Nije bio pobožan. S ocem pukovnikom i sestrom klinkom živio je u sobi hotela *Bristol*. Tamo su se doselili 1991, kad je počeo rat u Hrvatskoj.

Prijemni ispit održavao se u zgradama oko Saborne crkve. Kandidati su najpre ulazili u jednu zgradu, iz nje su išli u drugu, a onda su prelazili ulicu, da bi otišli u treću. Sve je bilo otvoreno za javnost, ali mene je bogami smaralo da ulazim u prvu zgradu, a vala i u drugu i tamo se suočavam s popovima. Sedeo sam na suncem ispečenoj haubi plavog stojadina. Kad su Bole i Čeda izašli iz druge zgrade, pitao sam ih kako je bilo.

„Nije loše, nije loše. Nisu bila teška pitanja: Ko je bio Hrist? šta je propovedao? kako je umro? kako je vaskrsnuo? i tako to“, nadahnuto je prepričavao Bole.

„I sve si to znao?“, pitao sam ga.

„Naravno.“

„Jedan tip je rekao kako se Isus Hrist popeo liftom na nebo, a pop ga je izbacio“, dodao je Čeda.

„Idi“, začudio sam se.

„A-ha.“

„Okej. Idemo i na poslednji ispit, a?“, unervozio se Bole.

„Idemo“, rekao sam.

„Šta, sad hoćeš da ideš s nama?“, začudio se.

„A-ha. Ovde je žešće dosadno.“

Ušli smo u zgradu. Bole nas je odveo do sale po čijim su zidovima visile slike svetaca i znamenitih popova. U sredini prostorije stajao je veliki sto, a uz zidove su bile poređane stolice namenjene kandidatima. Bole i Čeda su sačekali da sednem, a onda su seli levo od mene, s tim što su prvu stolicu kraj mene ostavili praznu. Za desetak minuta, sala je bila puna. Ipak, stolice pored mene ostale su prazne.

U popove se nisam baš razumeo, ali sam znao da imaju brade i crne mantije. Pop koji je ispitivao kandidate nije imao bradu, već kratku crnu kosu, a na sebi je, umesto mantije, imao košulju. Izgledao je pre kao diler nego kao pop. Imao je trideset i kusur godina i sebao je unaokolo očima.

„Zašto stojite, gospodo? Ima još slobodnih mesta, tamo kod onog... momka“, rekao je prisutnima koji su stajali. Oni su se smeškali i snebivali, ali pored mene ipak niko nije seo.

Pop je prozivao po azbučnom redu, a moj drug Bole prezivao se na M. Bilo je stotinak kandidata. Ko bi bio prozvan, seo bi za veliki sto, preko puta popa. Onda bi njih dvojica razgovarali, a mi bismo slušali. Pop ih je uglavnom propitivao neke pesmice. Da bi upisao bogosloviju morao si da znaš pesmice napamet. Religijske pesmice. Zatim ih je ispitivao o životima najznamenitijih srpskih sveštenika, onda su išla pitanja o religiji, smislu života i tako to. Pop je vrteo pet-šest pesmica i oni su ih uglavnom znali. Na pitanja su odgovarali

rutinski, videlo se da su se svi pripremali iz istog udžbenika. Pop bi im na kraju saopštavao da li su prošli ili ne.

Zanimljivo je bilo to što se u sali nalazilo i desetak riba. Od tih desetak, tri su bile baš dobre. Za ove debele i gadne sam mogao da pretpostavim, ali sam razmišljao šta li je nateralo dobre ribe da konkurišu na bogosloviji. Vojska sigurno nije. Možda im je smrdelo iz usta? Možda su neke od njih imale kitu? Možda su znale nešto što ja nisam znao? Bilo kako bilo, ribe su uredno odgovarale, a pop ih je uglavnom puštao. Ne znam da li je to bila slučajnost, ali posle petnaest minuta, sve tri dobre ribe bile su odbijene.

Na neko vreme potpuno sam se isključio. Gledao sam u crnobelu fotku izvesnog popa, na zidu tačno preko puta mene. Bio je namrgođen, imao je popovsku kapu, mantiju i kajlu. Odjednom, došlo mi je da prdnem. Nekoliko puta tog prepodneva to se i desilo i prilično je smrdelo. Pogledao sam oko sebe i zaključio da prdež ima lepu šansu da prođe neprimećen. Pustio sam ga napolje. Tiho. Gospode. Kažu da čoveku rođeni prdež ne može da smrdi, ali ovaj je smrdeo, oh, kako je samo smrdeo. Gledao sam pravo ispred sebe i trudio se da ne napravim grimasu. Smrad je lenjo lelujavao okolo, ne mogavši da se odluči na koju će stranu.

Perifernim vidom pokušavao sam da ocenim šta se dešava oko mene. Ljudi su bili mirni. Prdež je dosad sigurno doputovao do nekog od njih, ali su ostali hladnokrvni.

Nakon dva minuta ponovo mi se priprdelo. Osokoljen malopredašnjim uspehom, odlučio sam da opalim bez stida. Pretpostavio sam da će se ovaj možda i čuti, pa sam rešio da zakamufliram zvuk rondanjem stolice o pod. Trrrt. Bio sam u pravu. Čulo se, ali se jače od prdeža čula stolica. Promeškoltio sam se, a nekoliko kandidata me je pogledalo. Pogledao me je i pop ispitivač. Pogledao sam i ja njega. Gledali smo se tako tri-četiri sekunde, a onda sam skrenuo pogled. Ovog puta, prdež je manje smrdeo. Ponovo se potvrdila mistična formula da je jačina smrada obrnuto proporcionalna jačini zvuka.

Osetio sam kako mi se ponovo prdi. Stvarno sam bio jedan odvratni prdonja. Ali, šta je – tu je. Napregnuo sam se i grčevito rukama uhvatio noge stolice na kojoj sam sedeo. Međutim, umesto prdeža, ovog puta mi se prisralo. Iskonski osećaj, poznat i našim praprecima.

Ko se zajebava s prdežom, obično mu se desi govno. Ali zašto baš meni? Zašto baš na Bogoslovskom? Maksimalno sam ispružio noge i udahnuo trudeći se da izbegnem incident. Stolica je zarondala. Ljudi su me pogledali. Pop ispitivač me je pogledao. No, ja nisam mnogo mario. Najvažnije je bilo sprečiti useravanje u gaće. Malo sam čak i odigao dupe sa stolice. Ostao sam tako tri sekunde, a onda se sve vratilo u normalu.

Međutim, nepun minut kasnije, nešto mi je ponovo zajaukalo u stomaku. Bila su to ona. Govna. Domunđavala su se u mojoj unutrašnjosti. Bio sam dovoljno iskusan da znam kako njihovo domunđavanje znači i skori napad. Dirao sam u stvari u koje nije trebalo dirati, igrao sam se nepoznatim i misterioznim silama koje vladaju svetom prdenja i kenjanja. Sad je trebalo da platim.

Nisam mogao da idem kući. Iz iskustva sam znao da ne bih prešao ni pola puta, a govna bi već ispadala na sve strane. Trebalo ih je nadmudriti. Pomerio sam se za jedno mesto ulevo i seo do Čede.

„Ej“, šapnuo sam mu.

„Šta je“, odšapnuo mi je.

„Sere mi se.“

„Molim?!“

„Sere mi se!“

„Pa?“

„Moram da serem negde.“

„Pa?“

„Jel mogu da serem kod tebe?“

„Molim?!“

„Jel mogu da serem kod tebe, u hotelu? *Bristol* je tu, odmah iza ćoška.“

„Ne dolazi u obzir.“

Pop se značajno nakašljao stavljajući nam do znanja da čuje naš šapat, ali sam se nadao da nije čuo o čemu smo pričali. Kako se on nakašljao, tako mi se žešće prisralo.

„Kako to misliš, ne dolazi u obzir? Ne daš mi da kenjam kod tebe?“, počeo sam da sikćem.

„Daj, glupo je.“

„Sere mi se, šta je tu glupo?“

„Idi kući, pa seri. Ni ti ne stanuješ daleko.“

„Neću izdržati do kuće. Moram da serem kod tebe.“

„Ne. Stvarno je glupo. Matori mi je kod kuće.“

„Pa šta, zar on ne sere?“

„Ma daj. Seri u neki žbun.“

„Gde da nađem žbun za sranje, u podne, u centru Beograda?! Idem kod tebe da serem.“

„Ne.“

„Evo, daj mi ključeve, pa ću da se ušunjam. Tvoj matori me neće ni primetiti.“

„Ma nemoj! Neće primetiti, a živimo u hotelskoj sobi?“

„Dobro, onda, reći ću mu da sam došao da šoram. Neće ništa provaliti, obećavam.“

„Obećavaš da neće provaliti da si srao?“

„Da.“

„Ne verujem ti.“

„Daj mi ključeve!“

„Ne dam!“

Više nismo šaputali. Pop je udario šakom o sto.

„Dobro, momak, kad misliš da prestaneš?!“, zagrmio je.

„Šta?“, zamucao sam, a znoj je počeo da me obliva.

„Melješ sve vreme.“

„Ne meljem sve vreme, počeo sam tek malopre. Imam problem.“

„Jel? A kakav to problem imaš?“

„Intimne prirode.“

„Dobro, samo budi miran, leba ti.“

Govna su se odjednom našla na samom izlazu! Bilo ih je mnogo, bila su nadmoćnija! Moj nejak i čmar nije mogao da odoli takvom udaru! Skočio sam, a svi su pogledali u mene. Iste sekunde, osećaj je prestao. Nije mi se više kenjalo.

„Šta je sad!?!“, viknuo je pop.

„Ništa“, odgovorio sam i seo.

Iskusan kenjac zna da kad mu se prisere, to može da se završi samo na jedan način. To što izgleda kao da je potreba za sranjem najednom prestala, najobičnija je varka. Bila je to podmukla igra prljavih govana, željnih oslobođenja iz crevne tamnice. Jebena govna, uvek željna revolucije. Svakog dana, svakog jutra. Nisam sedeo ni petnaest sekundi a ponovo je počelo.

„Znači, ne mogu da serem kod tebe?“, pitao sam Čedu šapatom.

„Ne.“

„O, majku ti jebem izdajničku“, rekao sam i opalio mu šamar.

Odjeknulo je, a pop je ustao, crven u licu.

„Momak, da li si ti kandidat ovde!?!“, viknuo je.

„Ne!“, vrisnuo sam, pokušavši bukom da oteram govna od svog čmara. Nije išlo.

„Sreća je što neću morati da te propitujem. A zašto si uopšte ovde?!“

„Pravim društvo onom tamo“, pokazao sam prstom na Boleta, koji je verovatno istog trenutka bio osuđen na propast.

„Izađi napolje!“, naredio mi je pop.

„Ma puši ga!“

Izašao sam u hodnik. Jedino što mi je preostalo bilo je da odaberem mesto na kom ću se usрати u gaće. Tumarao sam hodnicima, a govna su složno udarala na moju nejaku poslednju liniju odbrane. Gledao sam ljude oko sebe i mrzeo ih. Mrzeo sam ih jer im se nije sralo, jer su imali bezbrižne izraze lica. Očajnički sam pokušavao da situaciju dovedem u normalu. Prišao sam ženi koja je brisala stepenište.

„Dobar dan, koliko je sati?“, pitao sam je.

„Pola jedan.“

„A-ha. A jel ima ovde neki klozet?“

„Na spratu. Na kraju hodnika, desno.“

„To!“, uzviknuo sam i poleteo uz stepenice.

Sa svakim korakom, situacija je bila sve kritičnija. Gospode Bože, daj mi snage da se ne ukenjam! Gadio sam se kenjanja u tuđim klozetima, ali sad mi se svaki klozet činio zlatnim.

Ipak, uz svu dobru volju i maštu, ovaj nije bio od zlata. Bio je sav od drveta. Vrata su bila od drveta, zidovi su bili od drveta, kabine za kenjanje bile su od drveta. Izbledeog, nelakiranog drveta. Molio sam Boga da je u kabini čučavac, da ne bih morao da sednem na dasku. Uleteo sam unutra, a tamo je bila šolja sa drvenom daskom. Snaga mi je bila na izmaku, a govna na samom izlazu, pa sam stajao sasvim savijenih leđa i osvrtao se tražeći spas. Onda sam ugledao *Nin*. Na podu. Da bih zavarao govno, skinuo sam gaće i onako gologuz istrkao nekoliko stranica iz novina i poslagao ih po dasci.

Kako sam seo, tako je grunulo. Organizam se oslobađao zla. Išlo je, išlo i išlo, a u jednom trenutku činilo se kao da nikada neće prestati. A onda je prestalo. Smrdelo je na pakao. Kad je prošao nalet, razonodio sam se tako što sam razgledao unutrašnjost kabine. Na vratima je hemijskom olovkom pisalo *Mi Bosanci delije, seremo najsmrdljivije i najobilnije*. Nisam bio Bosanac, ali sam im, bez sumnje, bio jaka konkurencija. U tom trenutku, čuo sam korake. Neko je vršljao po klonji i otvarao vrata kabina za kenjanje. Pošto nije bilo ni ključa ni reze, rukom sam gurao vrata, kako taj ne bi upao unutra. Napokon, stigao je i do mog malog carstva.

„Zauzeto!“, dreknuo sam gurajući vrata.

„Ma šta mi reče“, začuo se dubok glas.

Pustio je vodu iz lavaboa i počeo da zvižduće. Još malo sam gledao po kabini, ali tamo je bilo samo golo smrdljivo drvo. Okretao sam se oko sebe tražeći nešto nalik toalet-papiru, ali nije ga bilo. Zatim sam se setio onog *Nina*. Imao je mekan papir, zgodan, samo što je posle prelistavanja na prstima ostajala štamparska boja. No, nisam baš imao izbora – druga opcija je bila da krenem kući usranog dupeta. Iscepao sam nekoliko listova i počeo da se brišem.

Navukao sam gaće i šorts i bacio poslednji pogled na ono što sam ostavio u šolji. To je sad izgledalo kao hrpa novina, ali smrad je jasno govorio da ispod tih novina čuči nečastivi. Pustio sam vodu.

Izašao sam iz kabine, a onaj tip je i dalje zviždukao ispred lavaboa. Brijao se. Na sebi je imao mantiju, a na ramenima mu je bio peškir. Bio je možda godinu ili dve stariji od mene. Pogledi su nam se susreli u ogledalu. Osmehnuo sam se, a on mi je namignuo.

Alal vera na maloga batu

Studio je bio pun. Deca su milela oko kablova, dok su se roditelji gužvali u hodniku, nestrpljivi da vide kako će proći nastup njihovih mezimaca. Posle nekoliko minuta, na vratima se pojavio Bobo. Nastala je opšta vriska roditelja i cika dece. Nekoliko očeva se proguralo do Boboa i molilo ga da potpiše primerke svoje poslednje zbirke pesama za decu *Plavi šampon za crnu kosu*. Uz osmeh, Bobo se svima potpisao. Autogrami su mu ličili jedan na drugi, ali su se razlikovali od onih koje je davao pre, recimo, četiri godine. Pojma nije imao zašto. No, očevi su bili zadovoljni. Onda su na red došle majke. One su uglavnom vrištale, a neke od njih su Boboa štipale za dupe i hvatale ga za međunožje. Bobo se zacrveneo, ubrzao korak i dokopao se studija. Bobo je bio dečji pesnik, a već dvadeset godina vodio je i najpopularniju televizijsku emisiju za decu – *Malog batu*.

Uleteo je u šminkernicu. Skinuo je jaknu i seo.

„Jao, gospodine Bobo, gde ste dosad? Baki će nas sve pobiti!“, šaputala je nervozno šminkerka Jasna, puderišući ga. Baki je bio urednik dečjeg programa.

„Ko ga jebe. Šminkaj!“, breкнуo se Bobo.

U šminkernicu je zatim uleteo Baki. Bio je ćelav, visok preko metar devedeset i težak više od sto kila, a na sebi je imao majicu s Boboovim likom.

„Kasniš na snimanje dvadeset minuta! Sad ćemo ceo dan kasniti! Posle tebe Đoka snima ono istorijsko sranje, pa Janko emisiju s narodnjacima, a onda ide intervju s predsednikom! Ej, jebote, intervju s predsednikom će zbog tebe kasniti dvadeset minuta!“

„Neće kasniti intervju, već snimanje intervjuja. Samo mu recite da dođe dvadeset minuta kasnije. Uostalom, ja sam veća zvezda od tog manekena.“

„Tebi niko neće srati, a mene ima da razapnu!“, zakukao je Baki.

„Ajde, ne plači tu. Koliko ima dece u studiju?“

„Dvadeset osmoro.“

„Koliko?!“

„Dvadeset osmoro.“

„Da li ste vi normalni? Šta da radim sa trideset malih imbecila?!“

„Dvadeset osam.“

„Sve iznad deset je previše! Znaš li ti kakvi su ti mali govsnari? Bauljaju okolo, pišaju u gaće, povraćaju na kablove, deru se, plaču, jebô sam im mater u dupe! Ti šminkaj, šta si zinula!“

Bobo nije stavljao mnogo šminke. Samo malo pudera, da pokrije bore i znoj. Kostim mu je bio uvek isti – džemper sa V-izrezom, farmerke i patike za fudbal. Taj imidž je bio Boboov zaštitni znak.

„Jebote, kako tako pričaš o deci? Pa, na njima si stekao slavu“, rekao je Baki.

„Ma, to je slučajno tako ispalo. Ti misliš da sam ja onolike pesme pisao za dečurliju?“

„Pa, za koga, ako ne za njih?“

„To je trebalo da budu normalne pesme, normalna poezija, a ne dečja sranja!“

„*Meda i lija idu u vrtić* je trebalo da bude zbirka ozbiljnih pesama?!“

„Ta sranja sam pisao kasnije, kad sam proglašen za dečjeg pesnika. Ali *Mostovi u mom selu*, *Klupa pod suncem blistave sreće*, to su sve izuzetne pesme, neverovatna poezija, bre! Jebô ja dete onom ko je to proglasio za dečje pesme! Kakvi, bre, dečji pesnici?! Svi oni su pokušavali da pišu poeziju, pa su najebali kao ja! Da nema dece, pesme bi im bile proglašene za sranje, pa bi mogli da taksiraju ili peru ulice, kao sav ostali svet!“

Jasna je završila sa šminkanjem. Bobo je zatim skinuo pantalone i gaće. Jasna je vrisnula.

„Šta vrištiš? Kao da nikad nisi videla patku! Čuo sam ja za tebe, he-he. Gde su mi farmerke?“

„Nećeš valjda obući farmerke na golo dupe? Sav ćeš se nažuljati!“, intervenisao je Baki.

„Nabavite mi veće farmerke pa ću obući i gaće ispod. Ove stare su mi postale tesne, jedva se uvlačim u njih!“

Bobo je s naporom navukao farmerke, a zatim je uradio i nekoliko čučnjeva, ne bi li mu postale udobnije. Zatim je bez reči izašao iz šminkernice i otišao u studio.

„Ajde, deco, da vidimo, koliko krava ima nogu?“, rekao je Bobo, a deca su počela uglas da viču: „Četirii, četirii!“

„A koliko ima nogu zeka?“

„Četirii, četirii!“, urlala su neka deca, a druga su vikala: „Dveee, dveee!“

„Nemate pojma, klinci, zec ima tri noge!“, rekao je Bobo, a deca su počela da viču: „Neemaaa, nemaaa!“

„Ima.“

„Nemaaaa, neemaaa!“

Posle nekoliko minuta, u režiji su приметili da se Bobo preterano znoji. Dat je znak za pauzu, a Jasna je utrčala u studio i počela da mu nanosi još pudera na lice. Baki im je prišao.

„Gade debeli. Znojiš se kao vepar, ko zna šta si sinoć radio. Sad ćemo još više zakasniti. I kakvo ti je ono sranje sa tri noge? Toga nema u scenariju.“

„Scenario je toliko glup da će zvučati bolje ako bilo šta lupim. Ko je pisao to sranje?“

„Neki klinac. Objavljuju mu priče u *Horizontu*, a kod nas tezgari. Nisu mu loše priče, samo jebačina, nasilje i psovke.“

„Onda bi trebalo da se drži jebačine i nasilja, a ne da kenja o tome koliko krave i patke imaju nogu.“

„Ajde, ko će da izrecituje neku pesmicu?“, pitao je Bobo, a skoro sva deca su digla dva prsta i povikala: „Ja ja ja ja!“ Bobo je izabrao klinju u crvenom džemperu i postavio ga sebi u krilo.

„Lep-ti-ri-ću, ša-re-ni-ću... do-đi me-ni aaaa-moooo... evo i-mam jed-nu... uh...“

Dečak je počeo da plače, a Bobo je zarežao: „Mala jajaro, plačeš tu kao neka sisa! Ne znaš ni najgluplju pesmu, koju znaju sva deca! Koliko imaš godina?“

„Dve i po“, rekao je dečko kroz plač.

„Ajde, beži na mesto! Nikada od tebe zajeban pičkolizac neće postati.“

Snimanje je opet prekinuto. Baki je ponovo pritrčao Bobou.

„Šta ti je, idiote? Kako to razgovaraš sa dvogodišnjim detetom?“

„Znaš šta mi je? Kad sam jutros krenuo da serem, приметio sam da me jedna strana dupeta neobično boli. Kad sam malo bolje opipao,

primetio sam ispod kože izraslinu. Otišao sam kod doktora, koji mi je rekao da je to rak i da mora odmah da ga vadi. Onda su me operisali, pa su me ušili, pa su mi kroz deset minuta skinuli konce. Sve da bih stigao na snimanje. A poklonili su mi i moj tumor. Mislio sam da sam ga ostavio u kolima, ali sad vidim da si, u stvari, ti odšrafio sebi glavu i na njeno mesto stavio moj tumor. Imaš li još pitanja?“

„Koliko ti je godina?“, pitao je Bobo plavokosu devojčicu s kikicama, a nove graške znoja počele su da probijaju puder na njegovom čelu.

„Ce-tri“, rekla je ona.

„Četiri?“

„Da.“

„Pa, zašto odmah ne kažeš? Dovoljno si matora da znaš da se kaže *četiri* a ne *cet-ri*. Sutra ćeš početi da se jebeš i šta će se desiti kad te momak pita koliko si najviše kita pušila istovremeno? Šta ćeš mu onda reći? Moraćeš da pušiš pet!“

Naredne sekunde Baki je utrčao u studio, a iza njega je stajao momak naoružan automatskom puškom. Bobo je ustao.

„Dobro, malo sam preterao, izvinjavam se, zaista. Nema potrebe za dugim cevima. Nadam se da vi niste otac ove devojčice i da niste čuli šta smo malopre pričali.“

Naoružani momak je prišao Bobou i udario ga kundakom po glavi.

Nakon petnaestak minuta Bobo je došao sebi. Sedeo je na podu, a naoružani momak je bio na njegovoj stolici. Pored Boboa je sedeo Baki, a deca su bila pored zida. Kamermani su stajali pored svojih kamera.

„Konačno se pojavio neko ko ume da ućutka decu. Svaka čast, dečko!“, rekao je Bobo mladiću. „Sad možemo da nastavimo sa snimanjem.“

Momak je ustao sa stolice, čučnuo pored Boboa i rekao: „Snimaćemo onda kad ja kažem.“

„Dobro, dobro, nemoj odmah da se ljutiš.“

Momak se zatim obratio Bakiju.

„Ti si ovde glavni, a?“

„Znaš kako, dečko, prvo me je terorisao ovaj debeli majmun, a onda si došao ti s tom puškom. Da, ja bi trebalo da sam glavni.“

„Jel može ovde da se organizuje snimanje uživo?“

„A zašto?“

„Hoću da ubijem ovog ovde smrada i hoću da to vidi cela zemlja.“

„Mogli bismo nešto da sredimo...“, rekao je Baki, a Bobo ga je udario laktom.

„Odlično! Ako snimanje ne počne za deset minuta, svakog minuta ću ubijati po jedno dete i tako sve dok ne uključite kamere. Da bih vam pokazao kako se ne šalim, ubiću nekog odmah. Odi ovamo!“, rekao je momak i uhvatio za ruku devojčicu koja nije umela da kaže *četiri*.

„Čekaj, čekaj, bre!“, viknuo je Baki. „Nemoj da je ubiješ! Bolje odmah ubij njega!“ Bobo ga je ponovo udario laktom. „Ili izaberi nekoga ko nije dete“, dodao je Baki.

„Dobro. Odmah se vraćam“, rekao je momak i izašao iz studija.

„Dobro, bre, pičko jedna, ti bi izgleda voleo da on mene što pre ubije!“, siktao je Bobo.

„Ne bih voleo da te ubije, ali bih još manje voleo da ubije neko dete.“

„Ti baš voliš decu?“

„Ma, ti nemaš pojma čiju si sve decu ovde terorisao. To su sve ćerke i sinovi političara i budžovana. Svi bi da im dete bude u najpoznatijoj dečjoj emisiji. Ako se klincima nešto desi, ima mene da karaju.“

Baki je mimikom zahtevao od ljudi iz režije da pozovu policiju, ali oni su jasno stavili do znanja da ne žele da se zameraju osobi s puškom. U tom trenutku iz hodnika se začuo pucanj. Zatim je momak u studio uvukao Jasnino telo.

„Samo sam ovu našao. Matorci su se razbežali čim su me ugledali, a ove iz režije i montaže neću još da diram, jer će mi biti potrebni za snimanje.“

Momak je Jasnin leš spustio pored dece, što je nekolicinu devojčica i dečaka nateralo u plač. Bobo je otkopčao poslednje dugme na farmerkama, jer mu je bilo neugodno za sedenje.

„Izvini, momak, ako ćeš već da me ubiješ, voleo bih da znam zašto.“

„A-ha, evo, sad ću ti reći... Moj deda je bio veliki car, oslobodilac Beograda. Mnogo sam ga voleo, gledali smo zajedno kaubojske filmove i skijaške skokove, a kad bih pojeo sve za ručak, deda bi mi rekao *Alal vera na maloga batu*. Deda je umro pre deset godina, a tvoja emisija se zove *Mali bata*. E, zbog toga moram da te ubijem. Jel ti sad jasno?“

„Ne.“

„Koliko si glup, jebote! Lepo sam ti objasnio, jel treba sad i da ti crtam?“

Bobo je ućutao. Kakva je to zemlja u kojoj ovakav ludak može da nabavi pušku, uđe u televizijski studio i izvrši atentat na dečjeg idola?

„Znači, *Alal vera na maloga batu*?“, rekao je Bobo.

„Baš tako. Vreme je da počnemo sa snimanjem. Glavonja, organizuj!“

Baki je ustao i počeo da daje instrukcije. Ljudi u režiji su živnuli i počeli pripreme za snimanje. Čak su i deca živnula. Bobo je ustao i krenuo iz studija.

„Ej, bre, gde ćeš?!“, viknuo je mladić „Ja idem odavde, a ti možeš da me ubiješ ako ti je volja. Koliko vidim, to što ćeš nekog ubiti pred kamerama bitnije ti je od samog ubistva. E, pa ja ti neću pružiti to zadovoljstvo. Možeš da me ubiješ sad, ali to niko neće snimiti. A možeš da odabereš i nekog drugog, pa da ga ubiješ pred kamerama. Imaš ih tu dovoljno. Ti odluči.“

Bobo je krenuo niz stepenice. Mladić je podigao pušku i pažljivo nanišanio.

Derbi

Bio je oktobar. Subota. Derbi se igrao na stadionu JNA. Zvezda je bežala tri boda na tabeli i to joj je bila prilika da utvrdi vođstvo. Partizan je zaostajao tri boda na tabeli i imao je šansu da se malo primakne Zvezdi. TV prenosa nije bilo.

Dule je navijao za Zvezdu, a Roki za Partizan. Duletu su bile trideset četiri godine, a Roki je imao isto toliko. Išli su u isto odeljenje u osnovnoj školi, poznavali su se skoro trideset godina i bili su nerazdvojni. Roki je imao ženu i sina, a Dule je imao dve ćerke. Duletova žena je dve godine ranije pobešla u Irak sa svojim instruktorom vožnje. Dule je hiljadu puta zažalio što ju je primoravao da uzima časove.

Prijatelji su revnosno pratili svaki derbi. Utakmice koje su se igrale na Marakani pratili su kod Duleta, a one koje su igrane na Partizanovom stadionu pratili su kod Rokija. U oba slučaja putem radio-aparata.

Derbi je bilo zakazan za sedam uveče. U šest i četrdeset osam, Dule je pozvonio na vrata Rokijeveg stana na Kanarevom brdu. Otvorila mu je Rokijeva supruga Maja.

„Upadaj, Dule“, rekla je i uz osmeh ga dopratila do dnevne sobe. Tamo je sedeo Roki. Kad je video prijatelja, ustao je i izljubio ga.

„Gde si, pičko *ciganska*“, rekao je Duletu.

„Gde si, smrdljivi *Grobare*.“

Dule je doneo šest piva, a Rokijeva supruga ih je smesta stavila u zamrzivač, da se slučajno ne zagreju. U sobu je utrčao Rokijev sin Ivan.

„Čika Dule!“, vrisnuo je i bacio se tatinom prijatelju u zagrljaj.

„Mališa, ko će da pobedi večeras?“, pitao ga je Dule.

„Zvezda, Zvezda!“, uzvikivao je Ivan.

„Na koga li si ti povukao, mali izdajniče?“, našalio se Roki.

Ivan je otrčao u svoju sobu i nastavio da viče: „Zvezda, Zvezda!“

Utakmica je počela, a Dule i Roki su otvorili po pivo. Spiker na radiju mleo je kao navijen, a na terenu se, kako je to čest slučaj sa derbijem, zapravo ništa nije dešavalo.

„Gde li samo nalaze ove idiote? Navija za vas“, rekao je Roki.

„Nije istina, navija za vas. Jel čuješ kako mu glas zadrhti kad pomene nekog od vaših?“, rekao je Dule.

„Glas mu zadrhti od silne mržnje prema nama.“

„Nije tačno.“

„E jeste.“

„E baš nije!“

„E baš jeste!“

„Dobro, videćemo da li će se radovati kad vam ga zavučemo“, nasmejao se Dule, a Roki je otpio gutljaj piva.

Poluvreme je odmicalo, a na utakmici nije bilo nijedne šanse.

„Kakve ste vi vezare?! Umesto da nas napadnete, vučete se kao neke babe“, prokomentarisao je Dule.

„To je taktika.“

„Što vam je jaka taktika.“

„A vaša taktika je u pizdu materinu. Šta vi to radite na terenu bolje od nas?“, bunio se Roki.

„Kao prvo, vi ste domaćini i trebalo bi da vi napadate...“

„Gde to piše?“

„Ne piše nigde, to se zna. Kao drugo, mi smo ispred vas na tabeli, prema tome, možemo da se opustimo. Vi ste ti koji jure bodove.“

Roki je ispio gutljaj piva i zatražio od Maje još jedno. Otišla je u kuhinju i donela mu novu bocu. U tom trenutku pao je gol za Zvezdu.

„Gooooool! Gooooool! Zvezdoooo! Zvezdoooooo! Zvezdiceeee! Zvezdanaaaaa!“, vikao je Dule i skakao po sobi. Roki je sedeo u fotelji, potpuno smiren. Mali Ivan je istrčao iz svoje sobe.

„Zvezda! Zvezda! Zvezda!“, vikao je.

„Gde ste sada *Grobari*?! Gde ste sada *Grobari*?!“, vikao je Dule.

Roki je i dalje sedeo u fotelji, potpuno smiren. Ubrzo su se strasti stišale. Mali Ivan je otrčao u svoju sobu, a Dule se vratio u fotelju.

„Vi ste najveća sportska prevara u ovoj zemlji“, obavestio je Dule Rokija.

„Dali ste nam jedan gol posle sto godina i odmah se kurčiš. Posle ćeš da plačeš“, odgovorio je Roki.

„Što, da nećete možda da nas pobedite?“

„Videćeš.“

Poluvreme se završilo, a Partizan i dalje nije dao gol.

„Idem da šoram“, rekao je Roki i ustao.

„Obrati pažnju, možda vidiš rezultat u ve-ce šolji. Ha-ha-ha!“, dobacio mu je Dule.

Dule je sedeo u svojoj fotelji, zagledan u pivsku bocu. U njoj je ceo svet bio smeđ. Van nje, svet je bio divan. Bilo je miholjsko leto, predivno oktobarsko veče, Zvezda je vodila... Dule se nasmejao, a onda je s leđa primio udarac. *Tup!*

Po ramenu ga je udarilo nešto dovoljno teško da ga obori na beli čupavi tepih. Okrenuo se i ugledao svog prijatelja sa usisivačem u rukama.

„Roki...“, zaustio je, a Roki je podigao usisivač i bacio ga na Duleta. Roki na prijatelja nije bacio cev usisivača, već glavni deo – onaj koji je u sebi sadržao prljavštinu koju su protekle nedelje proizveli Roki, njegova žena i njihovo dete. Dule je podigao ruke i tako ublažio nalet teške metalne konstrukcije iz doba SFRJ. Počeo je da puzi po sobi.

„Šta ti je, Roki, koji ti je?!“, zavapio je, a Roki se smejao.

„Ha-ha-ha-ha-ha!“

Maja je uletela u sobu i vrisnula. Pritrčala je mužu i uhvatila ga za ramena.

„Šta radiš to, Roki!?“

„Odjebi!“, dreknuo je Roki i odgurnuo je. Potom je podigao drvenu stolicu i njome raspalio Duleta po glavi.

Dule se osvestio. Vezan širokim selotejpom, sedeo je na stolici kojom ga je Roki udario. U fotelji iz koje je pratio prvo poluvreme sedeo je mali Ivan, Roki je bio u svojoj fotelji, a na trosedu je sedela Maja. Radio je bio uključen, a voditelj histeričan.

„Koji je... rezultat?“, pitao je Dule, da malo razbije strah.

„Reci mu!“, naredio je Roki svojoj supruzi.

„Zvezda vodi jedan nula i dalje“, odgovorila je Maja.

„A koliko je ostalo do kraja?“, pitao je Dule.

„Dvadesetak minuta“, rekla je Maja.

Maja i mali Ivan su izgledali uplašeno, Dule je bio uplašen, a Roki je sedeo u svojoj fotelji i delovao potpuno smireno.

„Roki, brate, šta ovo znači?“, pitao ga je Dule. Roki je ćutao. „Roki, brate, šta je ovo? Nemoj da me zezaš! Nije valjda zbog fudbala?“

„Šta?“, pitao je Roki.

„Kažem, nije valjda zbog fudbala?“

„Misliš da sam te zbog fudbala napao usisivačem i stolicom?“

„Nije zbog fudbala?“

Roki je ćutao. Dule je pogledao Maju, a ona je izbegavala njegov pogled. Zatim je pogledao u malog Ivana. On je netremice gledao u zid.

„Roki, zašto si me napao, objasni mi?!“, insistirao je Dule.

„Znaš ti dobro zašto“, rekao je Roki.

„Molim? Ne, ne znam zašto. Reci mi!“

„Znaš ti dobro zašto. Podseti se malo.“

„Ne znam Roki, mame mi. Stvarno mi ništa nije jasno. Daj, odveži me.“

„Misliš da sam te zavezao samo zato da bih te odvezao kad mi ti narediš?“

„Ne, ne, Roki, molim te, odveži me.“

„Ti nisi normalan“, rekao je Roki.

„Ja? Zašto?“

„Kako možeš da tražiš da te odveže neko ko te je upravo vezao? Gde ti je mozak, *ciganska* pičko?“

„Znači, ipak je zbog fudbala.“

„Šta? Što?“

„Pa, sad si me nazvao *ciganskom* pičkom.“

„Sigurno te nisam vezao jer si *ciganska* pička. Nisam valjda lud.“

„Pa, zašto si me vezao!? Zašto si me napao!?“

„Ti se to dereš na mene?“

„Ne... ne. Izvini.“

Roki je ustao i počeo da se šeta po sobi rastežući se. Kad je stigao do fotelje u kojoj je sedeo mali Ivan, odlučnim potezom opalio je detetu šamar.

„Jao, Roki, šta ti je?“, rekla je Maja i ustala sa troseda.

„Sedi dole!“, zarežao je Roki, a ona je sela.

Onda je prišao Duletu.

„Mali je *Cigan*, baš kao i ti, i zaslužuje svaki udarac koji će u životu dobiti. A vidiš kako sam lepo vaspitao ovu kurvu. Misliš da će nekad

da joj padne na pamet da me prevari s instruktorom vožnje? Neće ta prići volanu.“

U tom trenutku, Partizan je dao gol. Spiker na radiju se iskreno obradovao.

„Jesam li ti rekao da navija za vas?“, kazao je Dule.

„Kako da ne. Taj je slavio deset dana kad je poginuo Mance.“

„Otkud ti to?“

„Čujem mu po glasu da je bio srećan kad se to desilo. I ti si bio srećan kad se to desilo.“

„Ne, ne, bože sačuvaj. To je bilo užasno, tragedija...“

„Ne laži! Svi *Cigani* su slavili, pa i ti. Sećam se dobro, *Mancegovance*, *Mance-žumance!*“, oponašao je Roki podrugljivu pesmicu.

„Ja nisam.“

„Nemoj da lažeš, *ciganska* pičko. Hoćeš da me ubediš da si ti nekakav dobar *Cigan*, drukčiji *Cigan*? Jedini dobar *Cigan* je mrtav *Cigan*.“

„Roki, burazeru, šta ti je danas?“

Roki je ponovo seo u fotelju.

„Vidiš kako se proslavlja gol. Dostojanstveno. Nema dranja, skakanja i likovanja. I zaista ne znaš zašto sam te vezao?“, pitao je Roki.

Dule je razmišljao nekoliko sekundi, a spiker je ispaljivao rafale rečenica sa radija.

„Ne znam, kunem ti se.“

„Evo, malo ćemo da se kockamo. Ako Partizan pobedi, oslobodiću te, a ti mi radi šta hoćeš. Ipak, u tom slučaju ti svakako neću reći zašto sam te napao. Ako Zvezda pobedi, reći ću ti, ali ću te odmah potom i ubiti. Usisivačem, deset puta po glavi. Ako ostane nerešeno, reći ću svojoj ženi, a onda ću početi da joj sečem prste na nogama. Za to vreme, ona će ti preneti šta sam joj rekao. Ovog malog izdajničkog pедера ću potom baciti kroz prozor, tebe ću zaklati pivskom bocom, a ja ću se baciti pod dvadeset šesticu. Maju ću ostaviti bez prstiju, ali ću joj poštediti život.“

„Roki?“

„Šta je?“

„Ti si lud.“

„Ko je lud – ne budi mu drug.“

Voditelj je euforično mleo, a utakmica je bila dosadna, bez šansi. Ostala su još tri minuta. Roki je potpuno smireno sedeo u fotelji. Dule je krišom pokušavao da se odveže, ali mu nije uspevalo. Selotejp je bio veoma čvrsto obmotan, a i Roki ga je svaki čas gledao ne pomerajući pritom nijedan mišić na licu.

Kad je istekao devedeseti minut, sudija je odmah svirao kraj. Nije produžio utakmicu ni za sekundu. Partizan – Crvena zvezda, 1:1. Roki je ustao iz fotelje, ugasio radio i protegao se na sredini sobe.

Zloupotreba borilačkih veština

1987.

„Čestitam, sine, crni pojas u karateu nije mala stvar!“

„Nije, tata.“

„Svaka ti čast. A sad, ajde po cigare.“

„Ako oćeš da pušiš, sam ih kupi!“

„Šta?!“

„Ne kaže se *šta* nego *molim*.“

„Da li si ti normalan, kako to razgovaraš sa ocem?!“

„Razgovaram sa najobičnijom seoskom džukelom.“

„Mala pederčino! Imaš dvanaest godina i zavisiš od mene! Ima da ideš po cigare kad ti se kaže! I po pivo! I po leba! I po *Politiku ekspres*! Jel jasno?!“

„Puši ga, matori.“

„Šta?! Dolazi ovamo, odavno te nisam tukao!“

Bum tras, bum, tras!

1993.

„Ajde, ćale, da mi kupiš pivo.“

„Joj, sine, stegla su me leđa nešto, sačekaj, molim te, da me popusti.“

„Šta?! Jel ti to meni protivu... prote...“

„Protivurečiš?!“

„Da!“

„Ne, samo te molim da sačekaš dok mi malo popusti bol u leđima.“

„Aaaaaa, odavno te ja nisam tukao... Počeo si da puštaš krila, a, ćale?“

„Ne, ne, evo idem, već sam otišao.“

„Nemoj da mi onanišeš...“

„Ironišeš.“

„Nemoj da mi ironišeš tu, da te ne bih potkačio po labrnji. Ako te ja dohvatim, ima da te stegnu i leđa i noge i ruke, a zubi da ti poispadaju.“

(Tiho) „Bože, gde mi je bila pamet kad sam ga '82. odveo na Tašmajdan da uči karate. Trebalo je da ga odvedem na solo pevanje.“

„Jel ja to tebe i dalje čujem? Oćeš malo da okopavaš tepih?! Gde je pивce?“

„Stiže, stiže.“

„Požuri, ćalac. Trese mi se ruka kad ne pijem. Kad se otkaçi i završi preko tvojih ili kevinih usta, ti ćeš biti kriv.“

„Stiglo pivo za mog junačinu.“

„A-ha, a što je ovako toplo, je li, kevo?“

„Toplo? Pa nisam znala da voliš hladno.“

„Alo, jesi ti debil? Koji ti je kurac? Gde se još pije toplo pivo?“

„Izvini, sine, toliko je bilo muke oko urgentnog centra, da nisam stigla da razmislim. Gde li mi je bila glava?!“

„Kako je ćale?“

„Nije dobro. Kažu da jedan od trideset hiljada ljudi koje prignjeçi lift preživl. Ali ne mogu da budu sigurni, jer se to dosad nije desilo ni trideset puta.“

„Nedostaje mi matori smrda. On ume da kupi pivo, nije kao ti, kozo. Kako se uopšte desilo da ga prignjeçi lift?“

„Pa, sine, kad si ga poslao po pivo...“

„Da, još jutros! Nije ga bilo ceo dan, načisto sam ispizdeo. Njemu da zahvališ što sam ti slomio ruku i razbio televizor!“

„Ali, sine, tata je bio u liftu, lift se zaglavio, a kada je tata pokušao da se provuče između spratova, stegla su ga leđa i nije mogao ni da mrdne. Ležao je tako ukočen, s nogama u liftu a rukama na podu trećeg sprata, skoro dva sata. Nije mogao ni da bekne od bolova, a naročito ga je zbolelo kada je lift odjednom krenuo ka prizemlju.“

„Znači to je bila ona kuknjava koja me je probudila iz popodnevene dremke?“

„Tako je, sine.“

„I gde je sada matori?“

„Njegov gornji deo je u urgentnom centru, a donji je i dalje u liftu koji se zaglavio između prvog sprata i prizemlja.“

„Šta to znači? Neće više moći da mi kupuje pivo?“

„Mislim da neće moći ni da živi, a kamoli da kupuje.“

„Pu, majke mu ga. Uvek nađe način da se izvuče.“

„Sine, što oblačiš kratke pantalone i rupičaste bele čarapice?“

„Ćuti kevo, da ne bi popila jednu vaspitnu.“

„Ali, sine, zar ćeš napolje? Pa, sutra je sahrana tvog oca, odnosno njegovog gornjeg dela i tri lift-majstora, koji su poginuli pri pokušaju da iz lifta izvuku noge tvog tate.“

„E, to im je bilo pametno, jer su mu u džepu pantalona ostale pare za pivo. Šta se tim majstorima desilo, koj moj?“

„Ubila ih je struja kad su pokušali da otvore vrata od lifta.“

„Gde je sad taj jebeni lift?“

„Eno ga na petom. Celo jutro proveo je u prizemlju, ali niko nije smeo da mu priđe, a onda je otišao na peti. Mislim da je to zbog one komšinice koja tamo živi, one male slatke koja vodi dnevnik na televiziji.“

„Ti si, kevo, kreten.“

„Znam, sine.“

„Odo ja napolje.“

„Iju, pa gde ćeš tako, kao idiot, u kratkim pantaloncima, lakovanim cipelicama i rupičastim čarapicama? I ta crvena majica sa leptirima, pa to je...“

Dum.

„Skuvaj mi pasulj kad se osvestiš, jel jasno?! Sa kobasicama!“

„Dobar dan, dragi putnici ovog divnog autobusa. Da se predstavimo, ja sam Pera Skakavac iz Padinjaka, a ovo su moji ortaci, Žika Peder iz Jabučkog Rita i Ljuba Guba iz Crvenke. Mi smo opasni momci, zato mojne da se zajebavate sa nama. Ko vam je kriv što ste ušli u sto kec, kada znate kako to može da se završi. Sad ćemo početi da vas maltretiramo, nekome ćemo skinuti patike, nekoga ćemo silovati, a nekome ćemo se israti na facu. Ko će prvi? Ajde, tetka, daj sve pare koje imaš. Sve, sve, i taj sat i fotku tog dede. Šta me boli kita što ti je to muž. Od čega je umro? Ha-ha-ha-ha-ha! Ludilo! Svejedno, daj sliku, a daj mi i kartu na pregled. Uf, zbog ovako ružne slike na povlastici moraš da siđeš na sledećoj stanici: Sebeška reka. Ima dosta komaraca. Ajde, marš napolje!

Taaaako, da vidimo ko je sledeći... Oh, lepa devojkó, kako se zoveš? Šta? Žiko, vadi joj kurac iz usta, ne može da priča. Aaa, Sanja... Šta ćemo s tobom, Sanjice? Vidim da je moj drug već odredio kako će se odvijati stvari, pa ćemo i nastaviti u tom pravcu. Ajde, zini, kaži aaaa. Uhu-hu, kao usisivač, jao, jao, uhu-hu!

A sad, da se upoznamo sa našim šoferom... Ma nije valjda, Mika Rakočević! Gde si, Miko?! Kako ide? Ide, ide... He-he. Što ćutiš? Nije valjda da si još ljut zbog onog prsta? Šta pizdiš zbog jednog smrdljivog prsta, imaš ih još devet! Ili osam? Šta kažeš, Ljubo? Dobro, kad ti tako zapovedaš. Ruku vamo, Rakočeviću! Opa, matori se opire. Nemoj da ti greškom otfikarim celu šaku. Drugari, držte ga, da se ne cima.

E, taaako. Pošto si se cimao, morali smo da te ubijemo, pa će večeras moj staford Avram za klopu, umesto jednog prsta, imati celog šofera. Gle, gle, šta je ono? Mamina devojkica? Mamina maza? Mamina sekapersa? Šta si ti?"

„Ja sam miran, tih i povučen dečko.“

„Kako, kako?“

„Ja sam miran, tih i povučen dečko. Ne želim svađu.“

„A što si se tako obukao, mirni, tihi, povučeni dečaće? Čarape sa rupicama, pa majica sa leptirićima, pa lakovane cipelice. Šta si ti, peder?“

„Ja sam miran, tih i povučen dečko.“

„Jel to sve što umeš da kažeš, a, lutkice? Gde si krenuo tako uparađen? Jel oćeš da te neko kresne, jel to možda oćeš?“

„Ne želim svađu. Ne dirajte vi mene, pa neću ni ja vas.“

„Ti bi mene da diraš, jel? Pa, nisam ti ja od tih, ja sam Pera Skakavac i potpuno sam strejt. Za tvoju sortu je zadužen moj drugar Žika Peder. On ne bira. Pre neki dan sam ga jedva skinuo s Avrama. A ni Ljuba nije naivan. Žiko, zaustavi autobus, imamo ovde jednog živahnog.“

„Upozoravam te...“

„Ti mene upozoravaš?! Ti mene?! Ko si ti da mene upozoravaš? Znaš li ti da sam ja Pera Skakavac iz Padinjaka, najopakiji dizelaš severno od Pančevačkog mosta!“

„Reci drugaru da ne zaustavlja autobus i nađite nekog drugog za maltretiranje.“

„Ne sviđa mi se kako komuniciraš sa mnom. Glas ti je nekako povišen i drzak. Moraćemo to da ispravimo. Žiko, zaustavlja autobus! A ti, sekaperso, skidaj gaćice!“

Bum tras, bum tras.

„Jel dobar pasulj, sine?“

„Nije loše, kevo, nije loše. Kako je prošla sahrana?“

„Pa, sahrana kô sahrana. Nije bilo mnogo ljudi, mislili su valjda da ćeš doći.“

„Šta bi to trebalo da znači?“

„Ništa, sine.“

„Esu izvadili čaletove noge iz lifta? Pitam zbog one love, znaš.“

„Došao je vod specijalnih snaga policije. Zatekli su lift na spavanju, između osmog i devetog sprata i napali ga dimnim bombama i granatama.“

„I?“

„I lift krene u kontranapad. Bila je opasna bitka. Trajala je skoro celo jutro. Pedeset tri policajca su poginula. Ti si, sine, sve prespavao.“

„Jebiga. Trebalo je da me budiš.“

„Nisam smela. Prošli put, kad sam te probudila da gledaš Branka Kockicu, odsekao si mi nogu bonsekom. Kako da rizikujem da ostanem i bez druge, ko bi ti onda išao po pivo?“

„Svejedno, trebalo je da me budiš. Podseti me kasnije da ti opalim šamar. Kako se završila bitka?“

„Napali su lift napalmom i spalili ga. Nažalost, izgorela su i dva stana na četvrtom spratu.“

„A pare za pivo?“

„Bojim se, sine, da su i one izgorele.“

Šljās.

„Vidi, sine, naslov u *Ekspresu*...“

„Zaveži, kevo, gledam fudbal. Ako kažeš još jednu reč, ode glava.“

„Smem li sad da govorim, sine?“

„Slušam.“

„Naslov u *Ekspresu*: *Junak u rupičastim čarapama odrao od batina bandu napasnika*. Hoćeš li da ti pročitam?“

„Čitaj.“

„Sinoć se u Beogradu desio nesvakidašnji incident. Linija sto jedan, u narodu poznata i kao 'linija smrti', dobila je prošle noći svog heroja. Naime, nepoznati mladić je goloruk savladao trojicu maloletnih delinkvenata, koji su mesecima zagorčavali život putnicima na toj trasi. Reč je o P. K. (12), zvanom Skakavac, Ž. S. (11), zvanom Peder i Lj. R. (12), zvanom Guba, sva trojica iz Beograda, koji su noćas u 02.33 ušli u noćni autobus, na stanici 'BIP – fabrika sokova' i počeli da šikaniraju putnike. Najpre su jednoj starici uzeli sav novac, a zatim je izbacili iz autobusa. Petnaest minuta kasnije, nesrećnu ženu je na obali Sebeške reke napao čopor vukova, a zatim ju je rastrglo jato pirana, pošto je pokušala da nađe spas u vodi. Potom su S. S. (21) iz Borče, ulica Ratnih vojnih invalida bb, telefon 333128, naterali na bludne radnje u smislu oralnog seksa, za šta su prisutni građani rekli da je bilo super za gledanje, te da je S. S. pravi majstor. Vrhunac je bio kada su napasnici, u pokušaju da mu odseku srednji prst, vozaču autobusa, punoletnom M. R. (49) iz Rakovice, odrekli glavu. Policiji je bilo teško da utvrdi identitet vozača, jer je veći deo njegovih ostataka pojeo pas maloletnog P. K. Avram (12) iz Padinske Skele, odranije poznat testisima slučajnih prolaznika. Kada su se maloletnici ostrvili na nepoznatog mladića, on ih je najpre zamolio da ga ostave na miru. Tek kad su ga napali, iskusnim pokretima znalca karatea, poslagao ih je na pod, a zatim ih usmrtio okretanjem glava za 360 stepeni. Ovo je izazvalo ovacije, a nepoznati mladić je iskočio kroz prozor autobusa i uputio se ka obližnjem groblju Zbeg. Prema svedočenjima putnika, nepoznati heroj je na sebi imao rupičaste bele čarapice, kratke pantalone, lakovane cipele i majicu s leptirićima. Šta kažeš, sine?“

„Šta da kažem?“

„Pa, ovaj mladić, ovaj heroj, jako liči na tebe. Naročito po stilu usmrćivanja, okretanju glave za 360 stepeni...“

„Ne budi smešna, kevo, pa to može svako dete.“

„Ne bih rekla. Da ne kriješ ti nešto od svoje majke, je li, lutkice?“

Dum.

„Ne zovi me lutkice. A kad se osvestiš, skokni po pivo.“

Stolica tri

Dan na fakultetu bio je neviđeno dosadan. Svaki put kad krenem tamo, znam da će biti dosadno. Kažem sebi da ne bi trebalo da idem, ali uvek odem i uvek bude dosadno. Nije mi jasno ni zašto sam upisala tu prokletu sociologiju. Nema gluplje nauke. Bolje da sam otišla na Poljoprivredni ili na Mašinski. Na Mašinskom bi barem bilo dobrih tipova. Na sociologiji nema dobrih tipova. Nema, zapravo, nikakvih tipova – na sociologiji su sve sami štreberi, bednici i drkadžije. Student sociologije s kraja dvadesetog veka zna da ne mora da dolazi na predavanja, a ni na vežbe. Ipak, ni sama ne znam zašto, nekoliko puta nedeljno odlazim na to proketo mesto. Vidim iste dosadne degene, vidim iste dosadne seljanke, vidim iste dosadne profane i njihove nabeđene asistente. Jebem ti život.

U hodniku mi je prišao asistent i pitao me zašto ne dolazim redovno na vežbe. Pritom je gledao čas u moje levo oko, čas u moju desnu sisu. Bio je crnomanjast, dežmekast, viši od mene za pola prsta, sa naočarima i u košulji bez kravate. Trudio se da bude privlačan. Ipak, na njemu nije bilo ničeg privlačnog. Odjebala sam ga rekavši mu da mi je umro otac. Čale je, naravno, sedeo kod kuće, živ i zdrav, gledao je *Dnevnik*, psovao voditelje, a umeo je i da dremne posle ručka.

„Marina, žao mi je, iskreno mi je žao. Nisam imao pojma“, rekao je taj bednik, blago me milujući po desnom ramenu. Okrenula sam se i otišla sa faksa.

Beograd u decembru ima svojih čari, a najveća je to što mrak pada rano. Ustaneš u dva popodne, umiješ se, doručkuješ, izađeš iz kuće, a za dva sata već padne mrak. Mrak je lep, u njemu se slabije vidi bubuljiččina na mom čelu. S faksa sam izašla u četiri i dvadeset. Napolju je već bio mrak. Mirisalo je na sneg. Kupila sam cigarete i krenula ka autobuskoj stanici. Čekao me je put do Borče.

Stanica kod Doma omladine je bila krcata. Stala sam pored pokretne kabine u kojoj je neka leva riba prodavala kokice. Bila je

mlađa od mene. Sedela je unutra i blaženo gledala u jednu tačku na aparatu za kokičanje. Odmakla sam se, upalila treću cigaretu i osmotrila svoj odraz u izlogu mini-prodavnice kokica. Bila sam u plavom đubretarcu, figura mi u njemu nije izgledala loše, jedino me je dupe nerviralo. Pipala sam ga prstima, nadajući se da to u odrazu nije moje dupe, već naborani deo odeće, ali to je ipak bilo moje dupe. Moje ogromno dupište. Svim svojim tipovima kukala sam zbog svog velikog dupeta i svi oni su me ubeđivali kako je ono prelepo. Eto, to su muškarci. Danas ti hvale dupe, a sutra, kad ne budete zajedno, govoriće kako imaš ogromnu guzicu i na njoj bubuljice i kako, zbog celulita, tvoje dupe podseća na pejzaž sa Meseca. Muškarci su stoka, ali ta stoka ima među nogama onu prokletu stvar koju, nažalost, ništa ne može valjano da zameni.

Devedeset petica je naišla, a iz nje su počele da ispadaju babe. Najpre je ispala najmanja baba, ona koja je visila iz poluotvorenih vrata. Na nju su izletele još četiri babe. Ako budem ovakva kad budem baba, gledaću da iz autobusa ispadnem pod točkove prvog sledećeg vozila. Nije bilo šanse da uđem u bus. Babe su napravile taman toliko mesta da unutra ulete nove babe.

Zapalila sam još jednu cigaretu. Povukla sam dim i počela da razmišljam o tome koliko mi zaista smrdi iz usta. To je nemoguće proveriti. Neki od mojih momaka okretali su glavu u stranu kad bih im nešto govorila. To je verovatno bilo zbog smrada. Ipak, drugi su glavama prosto uranjali u moja usta, pogotovo kad bismo ležali goli u krevetu. Tada ili nije bilo smrada, ili su se ložili na smrad.

Naišao je drugi autobus, poluprazan. Vrata su se otvorila, a skoro svi sa stanice su nagnuli unutra. U onaj s babama niko osim baba nije ni pokušao da uđe. Stajala sam po strani. Bilo mi je žao da bacim dopola popušenu cigaretu. Kad je autobus krenuo, nijedna vrata nisu bila do kraja zatvorena. Iz njih su virili kaputi, kosa, torbe, kišobrani i noge.

Stanica se gotovo potpuno ispraznila. Ostali su oni koji nisu čekali devedeset peticu, ljudi koji su nekog čekali i ja. Kako je prethodni autobus zamakao za ćošak, iz tunela je naišao novi. Ponovo devedeset petica. Gotovo prazna. Bacila sam cigaretu i spremila se da uđem. Nekoliko ljudi je opsovalo, valjda u očekivanju autobusa sa nekim drugim brojem.

Ušla sam na zadnja vrata i sela na poslednje sedište s leve strane. Prozori su bili zamagljeni. Sedela sam i gledala u nalepnicu na sedištu ispred mog. Neko je kvalitetno snimao hitove narodne muzike, a vojnici su imali popust. Do Pančevačkog mosta, autobus se malo napunio, tako da nas je u njemu, dok je prelazio Dunav, bilo dvadesetak. Starci, ljudi koji izgledaju kao starci iako to nisu i ja.

Na sledećoj stanici ušao je on. Ušao je na zadnja vrata i seo na sedište ispred mog. Kako sam ga ugledala, tako sam ovlažila. Poželela sam ga u sebi, na sebi, po sebi. U stvari, nije to bila želja već instinkt. Moj mužjak. Bio me je stid od same sebe, ali dešava se to: neko se pojavi i ja pišnem. Imao je široka ramena i bio je visok bar metar devedeset. Kosa mu je sezala do uha, smeđa, ravna. Bio je to Apolon, prava suprotnost svim krezubim, ćoravim, osušanim, predebelim, perutavim čudovištima s kojima sam se susretala.

Sedela sam iza njega i gledala mu u kosu. Nije bila masna, nije bilo peruti, nije bilo crvenih pečata po koži glave. Dobila sam neodoljivu želju da ga uhvatim za ramena i izujedam ga po njima. Verovatno predugo nisam imala dečka. Pogledala sam zatim u prozor, odakle je zurio moj sluđeni odraz. Nokte desne ruke zabila sam u šaku leve ne bih li se malo dovela u red. Pomoglo je, na nekoliko trenutaka.

„Gospode Bože“, pomislila sam najednom, „ako mi se ovaj kojim slučajem obrati, neću moći da ga odbijem, ma šta mi predložio. Ali, zašto bih ga odbila, kad u stvari želim da mi se on obrati!“

Nakon tri stanice, tip se odjednom okrenuo ka meni.

„Izvini“, oglasio se mladalačkim baritonom, „koliko je sati?“

Kakav jadan start, ali nema veze.

„Nemam sat, izvini“, pijuknula sam glasom koji, bila sam uverena, ne bi mogao da uzbuđi ni robijaša.

„U redu je“, osmehnuo se.

Čvrsto sam se držala za stolicu na kojoj sam sedela. Grizla sam usnu, da mi se lice ne bi razvuklo u osmeh. Tip je malo provrteo glavom, a jedna dlaka mu je sletela na levo rame. Dohvatila sam je i poslala na pod.

„Dlake“, pokušala sam da objasnim, „mrzim ih na svim mestima osim na glavi.“

Ponovo se osmehnuo. Divni beli zubi.

„Odakle si?“, pitao me je. „Iz Borče, a?“

„A-ha“, odgovorila sam mu, stideći se svog prigradskog prebivališta.

„Ja sam sa Konjarnika. Ja sam Mirko“, pružio mi je ruku.

„Marina“, predstavila sam se. Mirko, kakvo glupo ime za ovako opakog tipa.

„Znači, iz Borče. Koliko dugo živiš tu?“, pitao me je Mirko, očigledno ne znajući o čemu bi sa mnom razgovarao. Najradije bi me pitao: „Oćeš da ti ga munem, onako, iz sve snage?“, ja bih mu najverovatnije rekla: „O, da“, ali u našem društvu stvari ne funkcionišu tako.

„Dve godine. Ranije sam živela na Vračaru.“

Slagala sam ga. Živela sam u Borči od rođenja, a Vračar sam viđala jednom godišnje, u nekoj od uzaludnih vožnji trolejbusom. Mirko se nasmešio. Opet ti zubi.

U tom trenutku nešto se desilo u meni. Ljudi tvrde da navalu strasti prate i organske manifestacije. Naježe se, oznoje se, lupa im srce, grče im se noge, osećaju leptiriće u stomaku. Meni je nešto protrčalo s leve na desnu stranu stomaka i uopšte nije ličilo na leptiriće.

Promeškoljila sam se ne obraćajući preterano pažnju na ovu pojavu. Mirko je primetio moje meškoljenje, a ja sam primetila njegove uske farmerke. Sedeo je napola okrenut ka meni, tako da sam sve jasno videla. Neki ljudi stavljaju kurac u levu, a neki u desnu nogavicu. Neki ga stavljaju gore. Da je Mirko svog stavio gore, on bi virio iz pantalona, eto koliki mu je bio! Suze su mi krenule na oči. Odjednom, nešto je ponovo protrčalo, ovog puta s desne na levu stranu stomaka. Protrčalo je brzo, žustro, i kao da nije bilo samo. Usledio je lagani bol. Promeškoljila sam se, nadajući se da je to što je trčalo, stiglo do odredišta. Međutim, već sledećeg trena, osetila sam oštar bol. Ceo stomak mi se u trenutku naduo. Širom sam otvorila oči.

„Kako su ti lepe oči“, izgovorio je Mirko.

„Hvala“, procedila sam kroz zube.

Bol je trajao nekoliko sekundi, a onda je stomak počeo da splašnjava. Kako je on splasnuo, tako je ono u njemu ponovo počelo da trči. Ovoga puta ni levo ni desno, već pravo na zadnji izlaz. Nisu to bili leptirići već govna, mnogo govana.

Pokušala sam da se zavalim u sedište, ali u drveno sedište nije moguće zavaliti se. Kolena su mi udarila u Mirkov naslon, a on me je

zainteresovano pogledao. Oči su mi bile pune suza. Htela sam da kažem nešto, bilo šta, ali kad bih izustila i jednu jedinu reč, usrala bih se u gaće. Samo sam mu pokazala prstom u nekom neodređenom pravcu. Kad se Mirko okrenuo da vidi šta mu to pokazujem, na brzinu sam otkopčala gornje dugme na farmerkama. Pomoglo je.

„Šta, šta, šta?“, govorio je Mirko, unezvereno se okrećući na svojoj stolici.

„Ništa, nešto mi se učinilo. Sve je u redu“, rekla sam i ponovo se uspravila u svom sedištu.

Govno se povuklo. Vratila sam film unazad i setila se da jutros od kenjanja nije bilo ništa. Popušila sam nekoliko cigareta i popila jednu kafu na fakultetu. Sve to je uticalo da mi se prikenja.

„Čime se baviš, inače?“, bio je uporan Mirko.

„Studiram. Sociologiju. Ti?“

„Studiram. Arhitekturu.“

„Jao, jao, oh, oh..“

„Šta je?“

Ponovo je krenulo. Mučki. Nije bilo bola, nije bilo najave, govna su se odjednom samo stvorila na vratima ka ostatku sveta. Ponovo sam se zavalila u sedište. Mirko je očekivao odgovor.

„Ar... hi... tek... tu... ra... Su... per...“, stenjala sam. Ništa mu nije bilo jasno. Sigurno mu ni na kraj pameti nije bilo da mi se sere. Verovatno je mislio da ribe ne seru. Seru, seru i te kako!

Stegla sam zube i zatvorila oči. Molila sam se Bogu. Molila sam ga da zaustavi govno na njegovom suludom pohodu. Mirko je počeo nešto da govori. Nisam ga slušala. Mirko, idi u kurac! Počela sam teško da dišem.

„Šta ti je, šta ti je?!“, sav se uznemirio, verovatno misleći da umirem. Pa, dobro, zar se tom čoveku nikada nije prisralo? A onda se govno vratilo u svoju sobu. Bez najave, iznenada, kao što je i došlo. Odahnula sam.

„Nije mi ništa. Samo sam malo umorna. Eto“, rekla sam.

Nije valjalo. Čitav moj život nije valjao. Fakultet nije valjao, ljudi nisu valjali, a sad je još i rođeno govno našlo da me jebe. Rešila sam da izađem na prvoj stanici, čim autobus uđe u Borču. Trebalo je da izađem na četvrtoj, ali nisam smela da rizikujem, da se ukenjam u *petardi*. Strašno je truckalo i bila sam ubeđena da su naleti govana

dobrim delom bili posledica takve vožnje. Ali šta da radim s Mirkom? Čovek je s Konjarnika, studira arhitekturu, ima veliku kitu. Kako da propustim takvu priliku? Ajde, Mirko, seti se, pitaj me za broj telefona.

„Izgleda da će sneg“, izgovorio je.

Ne to, konju, za broj me pitaj!

„Da, sneg“, promrmljala sam. Bilo je napeto. Osećala sam se dobro, ali sam svakog trenutka očekivala novi napad govana. Mirko, pitaj me za broj telefona!

„Za koga ćeš da glasaš?“, pitao me je.

Kretenu dugokuri!

„Za Šešelja“, odgovorila sam, a on se samo kezio. Mirko, proklet bio, pitaj me za prokleti, jebeni, usrani broj telefona! Usrani?

„Za koga navijaš?“, pitao je.

„Mirko, kakva su to pitanja? Da možda ne želiš nešto drugo da me pitaš?“

„Ne, ne, oh, ne, nikako. Izvini!“

Glupi šonja. Ništa nije kapirao. Stegla sam zube i procedila: „Da nećeš možda moj broj telefona?“

„Oh... ja, oh... ako bi htela...“

„A... a... a... e... e... e...“

Ponovo je krenulo. Hladan znoj slivao mi se niz leđa. Jebem li vas oče i majko i otadžbino i autobuse i asistente bez kravate i devojko što prodaješ kokice! Govna su pevala na izlazu iz mog dupeta. Jasno sam ih čula. Pevala su. „La-la-la-la.“

„Je... bem... ti... sve... da... ti... je... bem...“, mrmljala sam nagnuvši se skroz napred.

„Marina, šta ti je?“

Vrata su se otvorila i ja sam izletela iz autobusa. Mirko je skočio, u nedoumici da li da pođe za mnom. Samo sam mu mahnula. Vrata su se zatvorila, a on je ostao iza njih i nestao iz mog života.

Stajala sam u mračnoj ulici. Redovi kuća bili su delimično osvetljeni, a trotoar je bio pun blata. Nebo je bilo crveno. Uspravila sam se. Bilo mi je sasvim dobro. Govno se uplašilo od zime i pobeglo nazad na sigurno. Opsovala sam. Bila sam prokleti baksuz celog prokletog života. Upoznam dečka u vrtiću – on se upiše u drugu osnovnu školu. Upoznam dečka u osnovnoj školi – njegovi se odsele u Libiju i

povedu ga sa sobom. Upoznam dečka u srednjoj školi – ispostavi se da mi je to neki dalji rođak. Upoznam dečka u autobusu – prisere mi se.

Krenula sam kući. Posle nekoliko desetina koraka, u stomaku sam osetila nešto neobično. Nisu to bili oni mučki napadi govana iz zasede. Ne. Ovo je bilo suptilnije, lagano nadimanje i opuštanje uz jedva primetan bol. Nastavila sam da hodam. Pomislila sam na Mirka i došlo mi je da zaplačem. Pomislila sam na onu... stvar u njegovoj nogavici i počela da jecam. Neka baba mi je prišla.

„Šta ti je, dete, jel sve u redu?“

Okrenula sam joj leđa i uplakana nastavila put kuće. Lagani bol i nadimanje nisu prestajali. Pomislila sam kako bih možda mogla da prdnem i olakšam sebi muke. Stala sam i malo raširila noge. Neko kuće je prošlo i pogledalo me. Napela sam se i iščekivala. Nešto je krenulo dole. Izgledalo je benigno, blago, gasovito. Ohrabrena, napela sam se malo jače.

Na sebi sam imala farmerke, helanke, hulahopke i gaćice. Ispod svega toga, sada je bio proliv. Nadmudrilo me je rođeno govno. Stajala sam na ulici polurazmaknutih nogu i plakala. Jedna pahulja pala mi je na nos.

Zaseda

19.10

„Znači, Kasandra je uspela da pobegne!“

„Ma, da, načisto ih je sjebala. Keva i ja smo skakale do plafona.“

„Kako baš ja uvek propuštam najbolje epizode, čoveče? Uopšte mi nije jasno.“

„Pa, dobro, gde si bila sinoć?“

„Ma, bila sam sa Rajkom.“

„S kim?“

„Rajko, kolega s faksa.“

„Opa! Nisi mi pričala o njemu! Koji ti je taj?“

„Fini mladić. Izveo me je na kafu, šetali smo po parku, držali se za ruke...“

„I? Jel palo kresanje?“

„Pa, dobro, na koga ti ja ličim? Naravno da jeste.“

„Ha-ha-ha, baš si se pustila u promet! To ti je treći ovog meseca!“

„Ma, neću više nikome da glumim služavku. Dosta sam bila verna, dovoljno za tri života... i? Kako mi se vratilo? Ospem se skroz dole, odem kod doktora, a on kaže: 'To si zakačila od partnera. Pripazi malo!' A ja videla samo jednu kitu u životu! Odem ja do Makija, pitam ga: 'Je li, da nisi ti jebô nešto sa strane?' A on, mrtav ladan, posle tri godine veze, kaže: 'Više puta.' Kad nisam presvisla.“

„Strašno. Stoka je to muška. Kako je samo mene zaveo, mladu i naivnu. Došao sa pričom, kao, raskinuli ste, njemu je teško, želi s nekim da razgovara, potrebna mu je uteha. Ja ga primim, čoveče, u kuću ga svoju primim, popijemo kafu...“

„On ne pije kafu...“

„Dobro, popijemo, ja kafu, on sok i skoči na mene kô bizon. Nego, nikog nije bilo kod kuće, ni ćaleta, ni keve, ni burazera. Mislim se da li da vičem, da ne izbije skandal u komšiluku, i odlučim da istrpim, šta ću? Htela sam odmah sve da ti kažem, ali me, eto, on

preduhitrio, posle dva meseca. Nadam se da se ne ljutiš na svoju najbolju drugaricu. Nisam imala izbora, to je bilo klasično silovanje.“

„Ma, jok, pa ne bih sad s tobom razgovarala da mislim da si ti za nešto kriva. Znam kako je kad ta svinja nasrne. Pa, koliko je trajalo?“

„Ne dugo, oko dva i po sata.“

„Dva i po sata bez vađenja?!“

„Ne, ne, triput me je silovao, a u pauzama me je preteći gledao, nisam smela ni da pisnem.“

„Da, da, jasno mi je. Ali, pusti njega, pričaj mi o tim cipelama. Odakle ti?“

20.53

„Nego, da te pitam, jesu li Seka i Pera još uvek zajedno?“

„Da, da, naravno. Mnogo su mi slatki.“

„Pa, koliko je to?“

„Ima već pet... kurac pet, ima već sedam godina otkako su se smuvali!“

„U, sine, odosmo dođavola. Mnogo smo matore.“

„Hi-hi, nego, jel znaš da je Seka bila sa Mikom?“

„Kakvim sad Mikom?“

„Perinim drugom iz obdaništa.“

„Kako to?“

„Izgleda da ju je zasvrbelo. Odglumila je neku svađu sa Perom, raskinuli su na dva sata i petnaest minuta, a ona je za to vreme legla pod Miku. Kraljica je, majke mi.“

„Ma, pametna je, tako treba sa tom stokom! Kad oni mogu da skaču s jedne na drugu, možemo i mi, valjda, sebi da damo oduška. Sve te priče o ženskoj vernosti! Koliko ti je samo puta došlo da te opali neki tip kojeg ni ne znaš, tek onako na prvi pogled, ajde reci!“

„Uf, trebalo bi mi tri dana da nabrojim. Nego, da ti ispričam kako se tačno to desilo: raskinuli njih dvoje a Peru uhvatila frka, pa je otišao kod Mike da mu se požali. Ne znajući da je Pera pred vratima, Mika otvori, a u pozadini se vidi Seka, gola sa raširenim nogama, na stolu. Prepoznavši Seku, Pera padne u nesvest, a Seka se obuče i ode kući. Mika krene da poliva Peru hladnom vodom i da mu govori kako je pretrpeo šok. Na kraju mu je uspelo da ubedi Peru da ne zna o čemu govori i da doživljava halucinacije i materijalizaciju svojih najstrašnijih snova.“

„Šta sa najstrašnjim snovima?“

„Materijalizacija. Čitala sam o tome u *Super Teenu*. Kad se mnogo tripuješ, pa sanjaš ružno i to ti se ostvari. Mnogo je jak časopis.“

„A-ha. I Pera je progutao tu žvaku?“

„Progutao. A od kasirke u *C marketu* sam čula da je Seka i dalje nastavila da se viđa sa Mikom, bez obzira što je još uvek sa Perom.“

„A jel se Pera s nekim viđa?“

„Da, sa Vesnom, Milicom i Jelenom K. iz dvorišta, ali, samo onako. Seku voli. Rekla mi Seka da planiraju svadbu na proleće i da će ići na medeni mesec na Srebrno jezero. Sredio im Mika.“

„Jao, super. Baš mi je drago zbog njih.“

„Ma, da, nisu svi sjebani kao nas dve.“

21.33

„Kako kad on ne pije kafu?“

„Ma, naterala sam ga. Vračara mi rekla strogo u kafu da mu sipam, samo tako može da upali.“

„Kako si ga naterala?“

„Rekla sam mu: Ajde, majke ti, popij sa mnom jednu šoljicu kafe, daću ti dvesta dinara.’ Odmah je pristao.“

„A kako si mu sipala ono, a da ne provali?“

„Lako. U jednom trenutku, pijem ja kafu i, kao, vrisnem. Pokažem na zid iza njega i viknem: ’Jao, koliki pauk!’ Vrisne i on, jer se plaši pauka i pobegne u ve-ce. Dok je on bio tamo, izvadim ja flašicu i sipam mu tri kapi u kafu, baš kao što je baba rekla. Promešam prstom i viknem da je pauk pobegao. Kad se vratio, toliko je bio unezveren da je popio onu kafu naskap i otišao kući.“

„A te tri kapi, koliko su bile stare?“

„Pa, od prošle menstruacije, ne verujem da su se pokvarile. Držala sam ih u frižideru.“

„Jel se vide rezultati?“

„Baba je rekla da mora da prođe sedamdeset četiri sata i trideset tri minuta od trenutka kad popije. Tek onda počinje da deluje. Ima da bude zaljubljen u mene narednih trideset vekova. Sada prolazi četrdeset osmi minut pedeset trećeg sata.“

22.45

„Kakav govнар! Poludim čim ga se setim!“

„Smiri se. Sve će biti u redu, videćeš. Taj Maki je stvarno strвина. Kako je samo mogao da te ostavi, tako dobru i nežnu? Zbog čega, zbog koga?“

„Stoka, kad samo pomislim da je i tebe savatao, pripadne mi muka.“

„Da, da, kad se samo setim... Ma, nema frke, kažem ti, strpi se još samo malo.“

23.05

„Čekaj, Otrantskim moreuzom (ili vratima) naziva se morski pojas koji razdvaja Balkansko poluostrvo od Apeninskog i spaja Jadransko more sa... sa, sa, sa... Japanskim!

„Sa Jonskim, sa Jonskim morem!“

„Jao, nikad neću položiti taj glupi ispit. Kome još treba da zna koja vrata povezuju koja mora. Baš me zabole i za Japansko more i za Otomanska vrata!“

„Ima to da naučiš, a ne da prođeš kao ja. Mrzelo me je da učim posle srednje i vidi sad – radim kô babica, zevam ženama u sekret, ciste, decu i šta sve ne. Doktori se samo zajebavaju, piju i vataju me za dupe, a ja radim najgore stvari!“

„I to što kažeš. Pitaj me nešto drugo, vidiš kolika je knjiga!“

„Ajde pričaj lekciju *Sastav i uloga Saveta bezbednosti*. I pusti neku muziku, ova tišina smara.“

„Na osnovu člana dvadeset tri povelje usvojene 1945. godine... ne gledaj me tako idiotski, eto ti ga radio, uključi ga i pusti me da se preslišavam... Savet bezbednosti bio je sastavljen od jedanaest članova, pet stalnih i šest nestalnih...“

23.55

„Koliko je star ovaj auto?“

„Ne znam. Čale ga vozi otkad znam za sebe. Govno kragujevačko, nije ni za kurac.“

„Nije baš toliko loš. Evo, ima lep, krzneni volan i lepe, krznene presvlake. Kladam se da je fino i mekano kad oboriš sedišta. Hi-hi-hi...“

„Ma, ne znam, samo jednom sam ih obarala i to mrtva pijana, sa jednom ribom. Vraćale smo se sa neke žurke u Krnjači i ona mi je lupila žvaku, a ja sam, onako pijana, prihvatila i eto... Onda smo oborile sedišta. Bilo nas je dve, a menjač jedan. Ne sećam se baš

svega, znam samo da se ćale posle bunio što mu se ruka lepi za menjač, a ja sam mu rekla da mi se baš tu prosula koka-kola.

„Hi-hi-hi, šiz-koma... Ehej, eno ga!“

„Gde, gde?“

„Eno ga, eno ga! Ide niz ulicu i to našom stranom!“

„Brzo, dole, da nas ne provali.“

„Oh, ovo me podseća na jednu noć u Košutnjaku, taj neki tip i ja u njegovim kolima i on meni glavu dole i...“

„Umukni, kozo!“

„Dobro, jebote... Jel prošao?“

„Jeste. Idemo napolje. Drži!“

„Što meni bejzbolka? Hoću ja mačetu!“

23.59

„Ej, pičko!“

„Ej, smrade!“

„Jasna, jesi li to ti? Slabo vidim u ovom mraku, ali bih se mogao zakleti da je tvoj glas... (Sec!) Jaaao, jaaoo, jao jebote! Moja ruka! (Tup!) Jaooo!“

„Glupačo, zar zaista ne možeš da ga potrefiš u glavu?“

„Nisam ja kriva, ova bejzbolka je teška kô tuč.“

„Jasna! Marina! Da li ste normalne?! Šta vam je? (Sec!) Ijao, moja noga, ijao, kuuuu!“

„Ćut tu, muško govno. Izdao si me, moraš da platiš!“

„Jasna, nemoj... (Sec!) Ajoj! Joj, joj!“

„Jesam li ti rekla da umukneš!? Kucnuo je čas osvete! Dala sam ti tri godine života! Sve sam ti pružila! Stoko smrdljiva, samo sam ti udovoljavala! Jesi li hteo da mi briješ prepone? Brijao si mi! Jesi li hteo da vodimo ljubav u zoološkom vrtu, pored tora sa divokozama? Vodili smo! Jesi li hteo na mom malom bati da isprobaš nunčake, što su ti stigle iz Nemačke? I to sam ti dopustila, a imao je samo devet godina! I? I?! Gde mi je 'hvala'?! Nije ti bilo dosta što si spopadao kojekakve dronfulje, nego si silovao i moju najbolju drugaricu! Jel tako, Marina?“

„Tako je.“

„Laže, laže! Ona me je zvala! Kad sam došao kod nje, ležala je gola na krevetu, raširenih nogu i rekla *Hoću da mi ga steraš do plućne maramice!* Pa, jel to silovanje?!“

„Marina, jel to istina?“

„Ma sere, ne slušaj ga. Šta njega briga kako ja sedim ili ležim u rođenoj kući? A pitala sam ga *Hoćeš li vešalicu u maramici?* I eto, vidiš šta je bednik čuo.“

„Znači, opet lažeš, muško govance! E sad ćeš ti da vidiš...“

„Ehej, ehej, gde ćeš s tom nožekanjom?! Marina laže, nije bila vešalica, bila je plućna maramica, sto posto!“

„Sve i da je bila, ti si baš morao da prihvatiš, a?“

„Ne, ne, ne, stani, čekaj, nemoj...“

„Marina, drž ga za ruke!“

„Vrlo rado!“

„Upomoć ljudi, komšije, upomoć!“

„Jeste, sve trče da ti pomognu. Ode piša! Ha-ha-ha-ha!“

„Ne, ne, ne, ne, neeeeeeeee!!!!!“

(Sec.)

Teleskop

Teleskop sam ukrao u maju dvehiljadite, preko interneta. Tačnije, u maju sam ga naručio i platio zahvaljujući ukradenom broju kreditne kartice, a stigao mi je sredinom juna, iz Amerike. Naručivao sam sve, pa šta stigne i, eto, stigao je taj teleskop. Nisam bio ljubitelj posmatranja zvezda i nebeskih tela, ali sam bio ljubitelj posmatranja nagih ženskih tela. Ah, kakve su se samo mogućnosti otvarale, kada se spoje ukradeni teleskop, nailazeće leto, nepostojanje klima-uređaja u Beogradu i pogled iz mog stana na poslednjem spratu, odakle se vidi pola grada.

Zevao sam i danju i noću kroz taj teleskop, temeljno upoznavajući bliži i dalji komšiluk. Ubrzo sam se zasitio scena seksa, pošto su ga, bez spuštenih roletni i navučениh zavesa, upražnjavale sve same nakaze. Nigde dobrih riba. Gde se pojavi dobra riba, tamo onaj s kojim se kreše odmah spusti roletne. Dok sam gledao brkate muževe i debele žene, u nekoliko navrata mi se smučio život, pa sam naučio koje prozore i u koje doba dana da izbegavam.

Voleo sam da gledam u kupatila. Dopadale su mi se scene tinejdžerki i njihovih mama na klozetskim šoljama i u kadama, ali bih se gadno isprepadao kada bi se u istim tim kupatilima pojavili njihovi goli muževi i dede. Jednom sam, na primer, golim okom video kako se neko kupa u kupatilu, dvestotinak metara istočno od moje zgrade. Odmah sam dohvatio teleskop, jer sam znao da su u tom kupatilu umele da borave dve simpatične studentkinje. Barem sam ja uvrteo sebi u glavu da su studentkinje. No, kad sam ugledao debelo i dlakavo žensko biće u njihovoj kadi, malo mi je falilo da bacim teleskop u đubre i jednom za svagda batalim svoj hobi. Ali čim sam ga mrdnuo malo ulevo, ugledao sam kako bradati ćale ponovo lema svog sina, što me je podsetilo da i nije tako loše zevati kroz teleskop ljudima u živote.

Ima jedna zgrada dole u Đure Đakovića. Usred leta dvehiljadite na treći sprat doselio se neki baja koji je non-stop karao. E, taj nikad

nije spuštao roletne. Prokletnik je najmanje triput nedeljno dovodio uvek nove ribe, sve zgodniju od zgodnije. Nije mi bilo jasno kako ljudima uspevaju takve stvari. Uvek je bilo isto: dovuče je na gajbu, sednu na nekakav kauč, onda cevče nekakvu vinčugu dok joj on pušta muziku sa CD plejera, a onda, posle dvadesetak minuta, tip naskače na nju poput jarca i jebe je do besvesti. Nijedna nikad nije pokušala da se odbrani.

Te jebačine umele su da traju satima. Taj izgleda ništa u životu nije radio osim što je drndao ribe. Pomalo mi je bilo muka kad polugo krene da se isteže na svom prozoru, kao da zna da ga neko gleda. Neko vreme sam tajnu čuvao za sebe, a onda sam se poverio Rikiju, mom najboljem prijatelju, inače pripadniku Jedinice za posebne namene MUP-a. Kada nije bio na nekom zadatku, dolazio je kod mene u osam. U osam i deset bismo iznosili teleskop na terasu. U osam i petnaest otvarali smo pivo i čips. U osam i trideset šou je počinjao.

Jedne večeri, Riki i ja smo sedeli na terasi i pili pivo. Čekali smo da se jebač pojavi sa novom žrtvom. S vremena na vreme, Riki je bacao pogled kroz teleskop.

„Evo ga. Stigao je. Otvara prozor.“

„Govnar nakurčeni.“

„Evo i ribe.“

„A-ha?“

„Au.“

„Šta *au*?“

„Au, jebote.“

„Šta *au, jebote*? Šta ti je, burazeru?“

„Znaš šta, druže, ovaj je priveo tvoju ribu.“

Gurnuo sam ga u stranu, zgrabio teleskop i pokušao da ga nacentriram. Ruke su mi se tresle, ali nekako mi je uspelo. Zaista, na kauču je sedela devojka koja je neverovatno ličila na Milicu, moju Milicu. Hladan znoj mi je oblio čelo.

„Ma jok, bre, učinilo ti se.“

„A-ha. Dobro, onda.“

Kurac mu se učinilo. Bila je ona, sto posto. Jasno se raspoznavala ogrlica koju sam joj poklonio pre godinu dana, povodom prve

godišnjice zabavljanja. Otrčao sam sa terase u sobu i okrenuo njen broj telefona.

„Halo?“

„Dobar dan! Jel Milica tu?!“

„Nije, kod drugarice je. A ko je traži? Mirko, jesi li ti?“

Spustio sam slušalicu. Kad bi samo znala gde joj je ćerka! Drugarica, malo sutra! Drugarica sa kitom! Vratio sam se na terasu, a tamo je Riki gledao kroz teleskop.

„Znaš šta, družo, ne bih da budem dosadan, ali ja ipak mislim da je ono tvoja riba.“

„Šta rade?“

„Piju vino.“

„Daj da vidim.“

Ponovo sam ga gurnuo u stranu i pogledao kroz teleskop. Sedeli su na kauču i cevčili piće. Kezila se. Kurva se kezila. Onaj ju je odrađivao kao i sve ostale, a ona se kerebečila. Tako mi i treba kad sam se smuvao sa studentkinjom pejzažne arhitekture.

„Ona je, mamicu joj jebem. Spremaj se, idemo.“

„Gde idemo?“

„Idemo tamo, kod njih, da im jebemo mater! Jesi li poneo pištolj?“

„Naravno da jesam. Stani, možda nije tu da bi se kresala s njim. Možda...“

„Možda uče zajedno, jel? Kreći!“

Obuo sam patike i dohvatio kuhinjski nož. Najveći. Najoštriji. Zadenuo sam ga za pojas. Riki se uzvrteo.

„Ehej! Stani! Šta će ti taj nož?“

„Kako 'šta će mi'? Pa, da ih zakoljem!“

„Onda neću da idem s tobom.“

„A šta da im radim? Da im dam blagoslov?“

„Pa, možda malo da im pripretime, ali nećemo da ih koljemo.“

„Šta je s tobom? Tolike ljude ste pobili, a sad, kad treba da koknemo ovog što mi jebe ribu, a i nju, ti si se pretvorio u patrijarha!“

„Baš zato. Samo mi oni fale na grbači. Nešto veliko se sprema u državi, ali tiću, mojne nekom da kaž...“

„Ma boli me baš kurac šta se sprema!“, odbrusio sam, a njemu uopšte nije bilo pravo. Obesio je nos, a ja sam malkice iskulirao. Razmislio sam na sekund. Nije vredelo ići na robiju zbog one dve

gologuze budale. „Dobro, idemo bez noža. Ali ćemo ih odrati od batina. Jel može to? Jel to nije previše radikalno?“

„To može. Odraćemo ih.“

Otrčao sam do teleskopa, da bacim još jedan pogled. Vino u njenoj čaši bilo je pri kraju. Ako požurimo, uhvatićemo ih pre nego što počnu da se jebu. Ako zakasnimo, uhvatićemo ih na delu. Ne zna se šta je gore. Uskočili smo u Rikijev džip i sjurili se niz Gundulićev venac. Kroz nepun minut bili smo pred ulazom u zgradu. Pogledao sam nagore, ne bih li utvrdio gde mu se tačno nalazi stan. Iz džipa je izašao i Riki, sa pištoljem zadenutim u farmerke i metalnom šipkom, koju je inače držao ispod sedišta. Popeli smo se uz stepenice i stali pred vrata za koja sam bio uveren da su vodila u jebačev stan.

„To je to! Jel ulazimo?“, spremno je predložio Riki, ratni veteran.

„Sačekaj trenutak.“

Zastao sam da razmislim. Kakve veze ima što se navukla na njegovu karu? Ionako nam u poslednje vreme nisu cvetale ruže, ionako smo se stalno svađali, ionako smo raskidali dvaput nedeljno. Sasvim je normalno što je našla nekog drugog. Nije normalno što ja nisam našao neku drugu, nego sam dane i noći provodio gledajući kroz teleskop. Ma šta ja serem?

„Ulazimo!“

Šutnuo sam vrata. Jedanput. Dvaput. Nisu htela ni da mrdnu. Bila su to blindirana vrata, sa metalnim šipkama, koje su se zabijale u plafon i patos. Bilo je nemoguće provaliti.

„Pomeri se, da probam ja“, rekao je Riki i krenuo da udara metalnom šipkom po kvaki.

Najednom, vrata preko puta onih u koja smo udarali su se otvorila i iz njih je na prag stana izašao neki tip, skroz go. Kurac mu je landarao među nogama. Jebote, pa to je bio onaj tip! Razvaljivali smo pogrešna vrata.

„Može li se znati zašto gospoda dižu galamu?“

Imao je čudan naglasak, ali, pre nego što sam stigao o tome da razmislim, Riki ga je metalnom šipkom raspalio preko njuške. Tip je pao kao pokošen, mi smo ga uvukli u stan i za sobom zaključali vrata. Riki je bio van sebe. Nikada ga takvog nisam video. Udarao je šipkom po onesvešćenom tipu.

„Jebeš, a? Tuđe ribe jebeš? A?! Videćemo kad ćeš sledeći put nešto pojebati!“

Ušao sam u sobu. Neko je ležao skvrčen ispod pokrivača. Neko je drhtao. Milica je drhtala. Rešio sam da je najpre prebijem stolicom tako, preko pokrivača, a onda da joj pogledam u lice. Pojačao sam muziku i dohvatio stolicu. Počeo sam da lešim krhko telo, koje se grčilo i jecalo.

„Kurvo, kurvo, kurvo!“

Izmlatio sam je sve dok nije prestala da se mrda. Otkrio sam je. Au. Nije to bila Milica. Ličila je. Jako je ličila, ali to nije bila ona. Iz ove blizine se jasno videlo da to nije ta crvena boja kose, da to nije to lice. A i sise su bile veće. Nije bila svesna. Možda je bila mrtva. Zasrali smo stvar. Čuo sam Rikija kako u predsoblju gunđa i stenje. Utišao sam muziku i otrčao u hodnik. Tamo je Riki guzio onesvešćenog, a možda i mrtvog, jebača, škrugućući zubima.

„Ti bi da karaš devojkicu mog druga, jel? Grrr, grrr! Jel vidiš sad kako je to? Grrr, grrr!“

Prišao sam mu i uhvatio ga za rame.

„Zajebali smo se, Riki. Nije bila Milica. Ova ima veće sise.“

Pogledao me je zapanjeno.

„Jel?“

„Da.“

„U, dobro je da nije bila ona.“

Navukao je farmerke i ponovo u njih udenuo pištolj. Gledao je okolo.

„Rasklanjaj ta sranja s poda. Njega ćemo u tepih, a nju u to ćebe“, naredio mi je.

„Šta ako nisu mrtvi?“

„Ma biće mrtvi, ne brini. Zakopaćemo ih na Kosmaju, znam jedno dobro mesto...“

Žena u crnom

Ljubanu je pre deset dana bio rođendan. Napunio je trideset dve godine i postao tridesetdvo godišnji pozorišni reditelj. Živeo je u stanu koji se nalazio u potkrovlju vračarske osmospratnice od crvenih cigala. Stanari su zazirali od njega jer je imao kosu do ispod uha i šiške koje su mu upadale u oči. Košulje je uvek nosio raskopčane, pa su mogle da mu se vide dlake na grudima i srebrni lančić oko vrata. Nisu hteli s njim da ulaze u lift, a na hodniku su ga bojažljivo pozdravljali. Bili su uvereni da je, u najmanju ruku, narkoman. Ljuban je u stvari bio nosilac nekoliko međunarodnih pozorišnih nagrada i nije ga bilo briga za vračarski primitivizam.

Bio je kraj novembra, osam i trideset ujutru. Budilnik je zazvonio, ali Ljuban je spavao kao zaklan. Budilnik je zvonio i zvonio. Nije to bio starinski budilnik, već onaj s buvljaka, čiji je *ti-ti-ti* zvuk mogao da traje i osam miliona godina. No, Ljuban je spavao, a *ti-ti-ti* je probudilo Petka. Petko je imao jutarnju erekciju. Primetio je da se Ljuban baš lepo naguzio, pa mu je malo raširio guzove i ugurao mu ga iz sve snage.

„Jao, šta radiš to!?“, skočio je Ljuban iz kreveta.

„Ljupče, zvonio ti je sat.“

„Izgledalo je kao da mi zvoni u dupetu, konju!“

„Pa, malo sam ti ga... eh... gurnuo, da vidim kako je. Uvek sam ja taj koji prima.“

„Pa ti si peder, šta hoćeš? Ja karam i ne biram šta karam! Nemoj da ti padne na pamet da to još jednom uradiš, slomiću ti kosti!“

„Dobro, Ljupče, izvini. Samo sam mislio...“

„Šta ti ima da misliš, bre? Jesi li peder ili nisi? Da nisi počeo da se predomišljaš? Idi pa ga uvali nekoj klinki, ako ti je baš stalo. Moje dupe služi samo za kenjanje.“

„Ne mogu da ga guram klinkama, one su odvratne, mlohаве, s mlohavim dupetima i užasnim, mlohavim sisama. Fuj!“

„Ti nađi neku bez sisa. Ovaj grad ih je ionako pun. A sad, za kaznu što si bio nevaljao, da ga malo popušiš svom Ljupčetu.“

„Jao, to mu pre dođe kao nagrada, srculence.“

„Ne zovi me *srculence*.“

Posle obavljenog posla, Petko je pokušao da obriše usta čaršavom, a Ljuban mu je opalio šamar.

„Ne čaršavom! Imaš čist peškir u ormaru. A kad završiš s brisanjem, tutanj!“

„Kako tutanj, Ljupče, zašto tutanj?“

„Zato što imam posla preko glave. Radim na novoj predstavi, autor teksta je neki nepismeni kreten, a ovi iz pozorišta su insistirali da ja režiram. Ne mogu da preguram ni pet strana, toliko je jedno napisano. Najbolje bi bilo da se na sceni svi uhvate za uši i igraju, to bi bila najbolja režija tog sranja.“

„Hi-hi-hi, Ljupče, da se uhvate za uši, hi-hi-hi!“

„Ne kerebeči se tu, već gaće na dupe, pa marš kući.“

Ljuban je otišao u kupatilo. Umio se i oprao zube, a kad se pomirisao ispod pazuha, nekoliko puta je plaknuo vodom i taj deo tela. Ostalo nije prao u tom navratu. Vratio se u sobu i obukao gaće i majicu. Petko je bio potpuno obučen i spreman da krene. Ljuban ga je poljubio u obraz i potapšao po dupetu.

„Briši, mali“, rekao mu je i Petko je otišao.

Ljuban je seo za sto, iz fascikle je izvadio dramski tekst i ponovo počeo da ga čita. Dve lezbejke su išle kolima u Bugarsku na more. Nerviralo ga je što je pisac koristio seksualno opredeljenje glavnih junaka ne bi li nekako prikrilo sopstveni antitalenat i jednu priču. Narodu je, kao, trebalo da bude zanimljivo to što su glavne junakinje lezbosi. Doduše, narod je stoka, pa će mu to možda i biti zanimljivo. Elem, lezbosi zalutaju u neku vukojebinu, gde ih raspomamljeni meštani, pripadnici paganskog kulta, oboleli od sifilisa, žrtvuju. Ništa gluplje nije mogao da smisli. Pisac mora da nikad u životu ništa nije karao. Ljuban je besno zafrljačio fasciklu o zid, a iz nje su poispadali papiri. Neko je pozvonio na vrata. Ljuban je otvorio, a ispred je stajao Petko.

„Kako da režiram ovo sranje!? Nervira me! Svaka reč tog iskompleksiranog manijaka mi ide na kurac! Kako da stavim dva lezbosa u kola na pozorišnoj sceni, a da to ispadne kako treba?!

Kako da u to uklopim potok i mlin?! Ovo nije dramski tekst, već uvod u apokalipsu pozorišta!“, vikao je Ljuban.

„Pokušaj da ga pozoveš telefonom, da se dogovorite...“

„Ma, nabijem ga baš na kurac! Neću da ga zovem, neću! To je maloumnik, s njim nema šta da se razgovara! Da mi je znati ko ga gura. Svi o njemu pričaju kao o nekakvom geniju, a znaš šta je on?! On je, dečko moj, živi kurac i to mali! A gde si video da mali kurac piše pozorišne komade?!“

Petko je slegnuo ramenima.

„Šta ti uopšte tražiš ovde? Šta hoćeš od mene? Zar ti nisam rekao da ideš? Koliko se sećam, otišao si! Nemoj da ispadne da si se vratio da bi se nešto raspravljao sa mnom. Ako si zato došao, letiš kroz prozor!“

„Nisam, Ljupče. Ovaj...“

„Šta, šta?! Bekni! Nemam ceo dan!“

„Ovaj... nešto se dešava u prizemlju.“

„U prizemlju? Šta se dešava u prizemlju?“

„Nisam baš siguran. Znaš, uđem ja u lift i krenem dole. Kad, negde oko četvrtog sprata, čujem neko lupkanje. Što sam bliži prizemlju, tako se lupkanje pojačava. Lift stane, a ja kroz staklo ugledam neku senku kako lupa po vratima od lifta. Dum-dum-dum! Stojim tako u liftu i čekam da prestane. Ali ne prestaje.“

„I?“

„I ništa. Vratim se kod tebe.“

„Zašto?“

„Ne znam, Ljupče, uplašio sam se. Neka jeza me je obuzela. Ta... senka... visoka je skoro dva metra. Samo stoji i udara, a staklo na vratima lifta je debelo i mutno. Nisam mogao da provalim ko je.“

Ljuban je prišao Petku, uhvatio ga za ramena i počeo da ga drmusa.

„Alo, idiote, pogledaj se! Imaš metar devedeset i težak si sto kila, a ponašaš se kao neka plačipička! Razumem to što si peder i sve, ali da si takva kukavica, to je neverovatno! Žene imaju veća muda od tebe! Zbog kakvih sranja ti mene prekidaš u poslu! Neko lupa, pa šta? Sigurno je neki mentol, puna ih je zemlja. Našao moj ulaz, ušao i počeo da lupa po vratima lifta. Odmah da si otišao odavde!“

„Ali... kako ću? Plašim se.“

„Evo kako ćeš: otići ćeš na prvi sprat, umesto u prizemlje, a onda ćeš stepenicama da se zaletiš i istrčiš iz zgrade. Veruj mi, bolje ti je i da se suočiš sa ludakom koji lupa po vratima lifta, nego da ti ja presudim.“

„Jao, ne znam da li ću moći...“

„Slušaj bre, ako smesta ne kreneš, daću ti šut kartu. Neću da se krešem s takvom pičkom. Kresao sam se sa trinaestogodišnjakinjama hrabrijim od tebe! Marš napolje!“

Ljuban je počeo da gura Petka napolje, a kad ga je izgurao, zalupio je vratima i zaključao ih. Dvapat. Čučnuo je i počeo da sakuplja sa poda rasute listove dramskog teksta. Nerviralo ga je što nije ukoričen, već mu je poslat ovako dripački, u fascikli. Kad je pokupio sve, seo je za sto i počeo da čita. Posle nekoliko strana ponovo se iznervirao i tresnuo rukama o sto. Potražio je na fascikli broj telefona pisca i okrenuo ga.

„Ne“, javio se glas s druge strane žice.

„Halo?“, zbunio se Ljuban.

„Ne?“, ponovio je glas.

„Jel to Boban Šestić, autor teksta *Dve ptičice u ropcu*?“

„Da.“

„Ovde Ljuban Simeunović, reditelj. Trebalo bi da režiram komad po tvom tekstu. Verovatno si čuo za mene.“

„Pravo da ti kažem, ne idem u pozorište.“

„Pa, zašto ti je onda toliko stalo da se po ovom tekstu pravi predstava?“

„Nije meni ni do čega stalo. To je ideja mog menadžera, mene baš briga.“

Ljuban je pokrio rukom slušalicu i opsovao. Kreten je imao i menadžera.

„Što psuješ, reditelju?“, pitao ga je Šestić.

„Ma, onako. Pun mi je stan bubašvaba, pa njih psujem.“

„Kakve bubašvabe usred dana?“

„Šta?“

„Kakve bubašvabe usred dana? Bubašvabe su noćna bića, proučavao sam ih godinama. Ako imaš bubašvabe usred dana, moraš da se pripaziš. Možda ti nešto spremaju, možda ti rade o glavi.“

„Šestiću, slušaj. Ovo ne može ovako. Mora da se menja ili tekst ili reditelj. Ja ne umem da režiram ovakve stvari.“

„Pa onda menjaj tekst.“

„Kako to misliš?“

„Promeni tekst, jebiga. Uradi šta misliš da treba, stavićemo da si saradnik na scenariju.“

„Kakav, bre, scenario, čoveče?! Scenariji su za filmove, ovo je dramski tekst! A i nisam ti ja dobar u pisanju. Dođi ti ovamo, ja ću da ti kažem šta mi se ne dopada, a ti menjaj. Ti ostaješ pisac, ja ostajem reditelj.“

„A kad da dođem?“

„Dođi što pre. Dođi danas.“

„Ne mogu, danas gledam fudbal.“

Ljuban je ponovo pokrio slušalicu rukom, stisnuo zube, zatvorio oči, ali nije opsovao. Duboko je uzdahnuo i sklonio ruku sa slušalice.

„Što pokrivaš slušalicu? Opet bubašvabe?“

„Molim te, dođi danas. Snimi utakmicu, pa je gledaj kasnije.“

„A, ne. Šta ako negde slučajno čujem rezultat? Uostalom, nije isto kad se fudbal gleda uživo i kad se gleda snimak. Mogu jedino da dođem sad, na petnaest minuta. Šta uradimo, uradimo. Ako ne uradimo ništa, batali predstavu, ionako me boli uvo za ta pozorišna izdrkavanja. Kinta je katastrofa.“

„Dogovoreno.“

Ljuban je izdiktirao Šestiću svoju adresu, a ovaj mu je rekao da će doći u narednih dvadesetak minuta. Čim je spustio slušalicu, zazvonio je telefon. Petko.

„Ljupče...“

„Šta je, otkud ti? Kad si pre stigao kući?“

„Ma, zovem iz govornice, tu, iza ćoška. Ono je strašno, ono je grozno, ono je...“

Petko je jecao.

„Petko, smiri se. Šta je bilo? Pričaj.“

„Sišao sam na prvi sprat. I dalje se čulo lupanje. Stajao sam tu minut-dva, a onda sam strčao u prizemlje. Kad sam prolazio pored lifta samo sam pogledao... joj... nije trebalo da gledam... ta žena, ta užasna žena... lupa po vratima lifta... pesnicom... joj...“

„Petko, majmune, žena lupa po vratima lifta. Pa šta? Neka ludača, kao što sam i mislio.“

„Ne, ne, Ljupče... nije ovo obična žena. Ima preko dva metra, skroz je u crnom, dugački prsti, crni nokti, crne oči, crno oko očiju, jao... joj...“

Petko je prekinuo vezu. Ljuban je složio tekst na sto, rešivši da se njime ne bavi do Šestićevog dolaska. Otvorio je prozor. Dvadesetak stepeni i sunce. Pogled i nije bio neki, na krovove okolnih zgrada, ali se videlo nekoliko ptica, što je bilo dovoljno da mu malo popravi raspoloženje. Neko je pozvonio na vrata. Ljuban je otvorio. Ispred je stajao stariji čovek sedih brkova.

„Dobar dan, komšija“, rekao je Ljubanu.

„Trebalo bi da se bavite glumom. Imate taj izgled“, rekao mu je Ljuban.

„Ma idite, molim vas, gde glumom u ovim godinama? Nikad nisam glumio.“

„Nikad nije kasno. A ko ste vi, gospodine?“

„Ja sam Janković, sa drugog sprata. Predsednik kućnog saveta.“

„Zamislite, dve godine živim ovde, a nisam ni znao da postoji kućni savet.“

„Pa eto, nismo baš aktivni, znate...“

„Uđite, uđite“, rekao je Ljuban i propustio Jankovića koji je, s dozom opreza, ušao. „Ja za svog života, a trideset dve su mi, nikada nisam video ovakvu jesen. Da li ste приметili da od kraja leta temperatura nije pala ispod petnaest stepeni?“

„Ovaj, da, ni ja nisam doživeo ništa slično.“

„Prosto da čovek poželi sneg.“

„Ovaj, da.“

„Nego, gospodine Jankoviću, zašto ste mi došli u posetu?“

„Ne znam da li ste upoznati, ali u prizemlju se dešava nešto veoma čudno.“

„Načuo sam nešto. Dajte detalje.“

„Nepoznata žena stoji u prizemlju i udara po vratima lifta u pravilnim razmacima. Niko ne zna kad je došla. A znate, izgleda da to nije obična žena. Visoka je preko dva metra i skroz je odevena u crno. A ima i neobično duge prste. Izuzetno morbidna pojava.“

„I?“

„Ne znamo o čemu je reč. Neki su pokušali da razgovaraju s njom, ali ona samo stoji, ćuti i lupa. Većina je izbegava i vozi se do prvog, to jest, od prvog sprata.“

„Dobro, Jankoviću, da li ste vi nekada videli ludaka?“

„O, jesam. Ali ovo nije to. Ova žena stvarno izgleda gadno, kao lik iz stripa.“

„Čitate stripove, Jankoviću?“

„Malo, krišom od sina. On ih kupuje, a ja ponekad zavirim i...“

„Smirite se, šalim se. Kako to da niste zvali policiju?“

„Oh, zvao sam, ali su rekli da ih pozovem kada dođe do nekog krivičnog dela, čak su mi zapretili da će me uhapsiti jer im opterećujem liniju. E, zato sam ja, kao predsednik kućnog saveta, preuzeo na sebe obavezu da upozorim sve stanare o događajima u prizemlju. Tako sam stigao i do vas.“

„Dobro, hvala na brizi. Videćemo šta će ispasti od svega toga. Možda se na kraju ta matora žaba pretvori u neku princezu, a, šta kažete?“

„Ovaj... ne bih rekao“, izgovorio je Janković, povlačeći se ka vratima stana, pomalo zabrinut zbog rediteljevog šeretskog pogleda.

Ljubanovo raspoloženje opet se pokvarilo. Neka luda tetka pravila je idiote od svih stanara zgrade. Narod je i glup i lud, kad dozvoljava da mu to remeti život. Uzeo je telefon i pozvao policiju.

„Policija“, rekao je glas s druge strane.

„Alo, želim da prijavim neku ženu koja remeti javni red i mir. Stoji celo jutro ispred lifta u mojoj zgradi i udara po vratima.“

„Jel ti to mene zajebavaš?“

„Ne zajebavam, ozbiljno udara. Svi iz zgrade su se prepali.“

„Kakvi ste, bre, to ljudi? Zovite kad nekog ubije!“, strogo je rekao glas i prekinuo vezu.

Nije prošlo ni deset sekundi, a neko je ponovo zvonio na vrata. Ljuban ih je nervozno otvorio i našao se oči u oči s niskim neobrijanim tipom. Tip je bio obučen u belu majicu, crnu trenerku i crni kaput.

„Čoveče, kod tebe u zgradi je ludnica. Moram češće da dolazim“, rekao je i progurao se pored Ljubana u stan.

„Šestić, pretpostavljam?“, rekao je Ljuban „Tako je“, rekao je Šestić i seo na neraspremljen krevet. „Kakva ti je ono spodoba u prizemlju?“

Stanem pored nje i pozovem lift, lift dođe, ja za kvaku, a veštica prestane da udara u vrata i stavi šaku na njih. Kao, ne da mi da uđem. Povučem kvaku, a vrata ni makac. Jaka je kao konj. Pogledam je, a ona počne da seva onim odvratnim očima pravo u mene. Živ sam se usrô. Pobegnem stepenicama i dotrčim ovamo. Usput sam sreo i nekog matorca koji na vrata lifta lepi upozorenje *Nepoznata žena udara u vrata lifta, ne prilazite joj*. Ko ti je ta, burazeru?“

„Nije ona meni niko. Nisam je ni video. Stvarno je toliko gadna?“

„Uf, grozna je. Veruj mi, takvog monstruma nikada nisam upoznao“, govorio je uzbuđeno Šestić. U međuvremenu, podigao je i noge na krevet. „Jebote, s kim ti to spavaš? S tenkom? Krevet ti se sav ulegao.“

Ljuban je prevrnuo očima. Nije mu bilo jasno da li Šestić glumi idiota ili je zaista malouman. Po njegovom tekstu reklo bi se da je prvoklasni kreten, ali je barem umeo da sklapa rečenice. Kad je govorio, ni sklapanje rečenica mu nije išlo od ruke. Ljuban je počeo da priča o predstavi.

„Kao prvo, glavne junakinje ne smeju da budu lezbejke“, rekao je.

Šestić je skočio s kreveta.

„Šta!? Da li si ti normalan, bre? Pa, to je glavno u celoj priči. To je osnov svega. Da si mi rekao bilo šta drugo, pa ajde, ali ovako ću morati da te oteram u kurac. Idi u kurac!“

„Pa, dobro, onda ništa od predstave.“

„Ma, jebala te predstava, a i pozorište kao takvo. Daj mi taj scenario, pa da se razilazimo.“

Ljuban se razvedrio. Složio je papire, stavio ih u fasciklu i dao ih Šestiću.

„Eto, to je to. Nema ljutiš“, rekao je.

„Ma kakav *ljutiš*, ajde vidimo se“, rekao je Šestić i pošao ka vratima.

„Čekaj, idem i ja“, rekao je Ljuban. Uzeo je telefon i okrenuo broj.

„Da?“

„Alo, Ljuban ovde. Jel Milica tu?“

„Ej, Ljupče, ja sam. Otkud ti?“

„Pravo da ti kažem, nemam šta da radim. Hoćeš li da se vidimo? Malo opa-cupa, malo da se igramo doktora?“, govorio je Ljuban, gledajući nadmeno u Bobana Šestića. Ovaj je izgledao potpuno

nezainteresovano za Ljubanov razgovor. Pokušavao je da skinе neko sranje sa đona patike.

„Može opa-cupa, ali ako si ga sinoć opet gurao u onog odvratnog Petka, onda nema opa-cupa.“

„Ma kakvog, bre, Petka? Radio sam celu noć na novoj predstavi.“

„I šta si uradio?“

„Ništa. Neće biti predstave. Sad smo pisac i ja rešili da dignemo ruke od toga. Tako sam iznenada dobio na vremenu, pa bih da ga utrošim s tobom.“

„Dobro, hajde dođi.“

Ljuban je spustio slušalicu.

„Pokret“, rekao je.

Izašli su iz stana i stali pred lift.

„Čekaj bre, nećemo valjda liftom?“, uzjogunio se Šestić.

„Zašto da ne?“

„Pa, zbog one zveri u prizemlju!“

„Ma kakve zveri? Nikakva matora ludača neće naterati Ljubana Simeunovića da ide peške u prizemlje.“

„Dobro, al nemoj posle da kažeš da te nisam upozorio.“

Ušli su u lift. Kad su promicali kraj četvrtog sprata, začulo se tiho kucanje. Kako se lift približavao prizemlju, tako je kucanje postajalo sve jače. Kad su se konačno zaustavili, Ljuban je video ogromnu crnu senku kako stoji ispred vrata i udara u njih. Šestić ga je munuo laktom.

„A? Šta sam ti rekô?“

Ljuban je snažno gurnuo vrata. Otvorila su se. Ispred lifta je stajala visoka kreatura, sva u crnom. Ljuban nije smeo da podigne glavu i pogleda je u lice. U visini njegovog pogleda bile su njene grudi. Osetio je Šestića koji se izmigoljio iz lifta, provukao se pored njih dvoje i stao iza žene. Nešto je pokazivao Ljubanu, ali ovaj nije imao snage da pogleda jer se plašio da će pritom videti i lice žene u crnom. Duboko je udahnuo, u sebi izbrojao do tri i prošao pored spodobе.

Šestić i on su krenuli ka izlazu iz zgrade.

„Vidi, okrenula se“, rekao je Šestić i ubrzao korak. Ljuban se osvrnuo i ugledao ženu koja se zaista okrenula i gledala ga. Stajao

je na tri metra od nje, tako da je, hteo – ne hteo, pogledom morao da obuhvati i njeno lice. Sledio se.

„Tebe čekam“, rekla je tihim, mekanim glasom.

„E, odo ja. Aj pa se čujemo“, rekao je Šestić i potrčao, dok su za njim iz fascikle ispadali papiri.

Ljuban je stajao kao ukopan, a žena se odmakla od lifta i krenula ka njemu. Počeo je da trči ka izlazu. U dva koraka, ona ga je prestigla i našla se tik ispred njega.

„Polako, kud žuriš?“, osmehnula se, a Ljubanu se sledila krv u žilama.

„Ko si ti, šta hoćeš od mene?“, zajecao je.

„Kad u snu sretneš žensku osobu, ona predstavlja žensku stranu tvoje ličnosti. Eto, ja sam ženska strana tvoje ličnosti“, odgovorila je nežno.

„Uf, dobro je, onda je ovo samo san“, rekao je Ljuban s izvesnom dozom olakšanja, ali žena u crnom ga je odmah potom krvnički stegla za jaja pa se od bola srušio na kolena.

„A zar nije čitav život samo jedan veliki san?“, šapnula mu je i poljubila ga u čelo.

Kad je sišao u prizemlje, da i tamo zalepi upozorenje o nepoznatom stvoru koji udara po vratima lifta, gospodin Janković je s olakšanjem zaključio kako uljeza više nema. Bojažljivo je izašao napolje i na trotoaru ugledao svog komšiju, tridesetdvo godišnjeg pozorišnog reditelja Ljubana Simeunovića. Ljubanovo telo je bilo u grču, na licu je imao osmeh, oči su mu bile razrogačene, a ruke ispružene ka nebu. Činilo se da je mrtav. Gospodin Janković mu je opipao puls. Da, Simeunović je bio mrtav.

Oslobođena teritorija

Žarko je u subotu zakasnio dobrih deset minuta. Kao i svakog dana, trebalo je da se nađemo tačno u deset, ispred samoposluge na ćošku, ali njega nije bilo, pa sam ka Ušću krenuo sam. Posle nekoliko koraka čuo sam ga kako me zove. Iako mi je čitavih osamdeset godina, još uvek dobro čujem. Zaustavio sam se da ga pričekam. Bez obzira što je dve godine mlađi, Žarko je mnogo kljakaviji, pa mu je potrebno tri minuta više da se dovuče od samoposluge do semafora. Za razliku od mene, on je skoro čitav Drugi svetski rat proveo u četnicima. U leto četrdeset četrte, bacio je pušku i uniformu i vratio se u svoje rodno selo. Zatim su ga naši mobilisali i poslali na Sremski front gde je, kako kaže, najviše vremena proveo na jednom drvetu izbegavajući borbu. Posle se preselio u Beograd, a sredinom osamdesetih dobio je stan na Novom Beogradu, dva ulaza od mene. Upoznali smo se u jesen, 1993, dok smo čekali u redu za mleko. Tada je već uveliko živio sam, pošto mu je žena četiri godine ranije umrla od raka. Žarko nikad ne propušta priliku da pljuje po komunistima, što meni kao prvoborcu NOB-a nije baš pravo, no, računam da je Žarko matoro gubitničko zakeralo pa kao sila pobednica mogu i da mu progledam kroz prste.

Svakog dana Žarko i ja se nalazimo kod samoposluge i idemo do Ušća. Onda se šetamo pored reke, na potezu od hotela *Jugoslavija* do Brankovog mosta i nazad. Milka, moja ratna i životna drugarica, često kaže kako će me te šetnje ubiti, pošto ponekad traju i duže od dva sata. Nekad pada kiša, nekad pada sneg, a nekad ume da bude i trideset stepeni u hladu. No, Žarko i ja junački šetamo svakog prepodneva. Napravili smo pauzu samo u novembru 1998, pošto sam morao da operišem kilu, ali drugih izostanaka nije bilo. Šetali smo svakodnevno, čak i kad su nas bombardovali NATO fašisti.

Pitao sam Žarka zašto je zakasnio, pošto, iako četnik u duši, nije imao taj običaj. Rekao mi je da mu je tog jutra u kuću banuo unuk,

takođe Žarko. Rekao mi je da mladi Žarko izbegava služenje vojske, da ga *banda crvena* proganja, pa se sakrio kod dede. Pitao sam ga na kakvu crvenu bandu misli, s obzirom na to da smo duboko zašli u 2001, a on mi je objasnio da su „svi ti žbirovi potomci crvenih žbirova koji su njega oterali na Sremski front da tamo zamalo pogine“. Pregovarao je izvesno vreme s unukom ko će gde da spava, ko će kad da pere sudove i ko će kad u kupovinu, a kad su utanačili da će unuk Žarko spavati u dnevnoj sobi, a deda Žarko ići u kupovinu i prati sudove, Žarko (unuk) je legao da spava, a Žarko (deda) je pošao da se nađe sa mnom.

„Ja bih sve te dangube poslao na Kosovo“, rekao sam Žarku, pre svega da ga iznerviram.

„Dubre crveno. Nije mi jasno zašto uopšte bageljam s tobom po ovoj zimi“, odgovorio mi je.

Iako je bilo proleće, u deset i petnaest tog prepodneva bilo je jedva pet stepeni, a sa severozapada je duvao gadan vetar. Nekoliko minuta potom, pokraj onih omladinskih splavova blizu ostataka hotela *Jugoslavija*, sreli smo Ljubu, majora JNA u penziji i Dragoša, zastavnika JNA, isto u penziji. Ljuba je bio namrgođen, a vetar mu je sede šiške gurao u oči. Dragoš je takođe bio namrgođen. Nabio je kačket na nos i škrgutao je zubima, a sa Žarkom ni ovog puta nije hteo da se rukuje zbog njegove kontrarevolucionarne prošlosti. Meni je salutirao, a ja sam mu otpozdravio.

Taj Dragoš je priča za sebe. Bio je prvoborac kao i ja, obojica smo prošli Užičku republiku, Sutjesku i oslobađali smo Beograd, ali smo se upoznali tek ovde na Ušću, 1995. u jednoj od mojih i Žarkovih šetnji. Kao što sam ja stalno vukao Žarka sa sobom, tako je i Dragoš sa sobom vukao Ljubu. Dragoš je za vreme NOB-a dogurao do čina pukovnika, a onda je iz razloga o kojima nije želeo da govori bio ražalovan, pa je u penziju otišao jedva sa činom zastavnika. Bio je pravi fanatik, revolucionar, redovno je posećivao mitinge u organizaciji SPS-a i bučno podržavao Miloševića. Nije da mi Milošević nije bio drag, ali na mitinge nikada nisam išao.

Kad su NATO sluge izvršile oktobarski prevrat, Dragoš se neko vreme nije pojavljivao, a Žarko je svakog dana Ljubu i mene uporno zajebavao. Pokušavao je da nas isprovocira, ali mogu vam reći da se nisam bogzna kako nervirao. Koliko sam mogao da primetim, ni

Ljuba se nije nervirao, ali smo glumili da se nerviramo i svađali smo se sa Žarkom, pre svega da bi nam vreme brže prošlo. Mesec dana posle prevrata, Dragoš se ponovo pojavio. Bio je namrgođen, kukao je zbog Slobine zle sudbine, a Žarko i on su se redovno svađali. Nisu se svađali iz zajebancije, već istinski. Nekoliko puta su čak pokušali i da se potuku. U ponedeljak se nismo svađali. Prošlo je dosta vremena od prevrata, pa se ta tema malo izlizala. Najveći deo vremena smo ćutali, osim što je Dragoš jednom psu lotalici rekao: „Govnjivo pseto, beži mi s očiju!“ Taj pas nas je pratio još desetak minuta, a zatim je otišao ka ostacima zgrade Centralnog komiteta.

U utorak, tačno u deset, Žarko i ja smo se našli kod samoposluge i krenuli ka Ušću. Iako je prethodnih dana bilo veoma hladno, uz jak vetar, u utorak je, u deset pre podne, bilo čak petnaest stepeni, a vetar je izostao. Ljuba i Dragoš sedeli su na klupici i čekali nas. Dragoš se ponovo nije pozdravio sa Žarkom. Krenuli smo lagano ka Brankovom mostu. U jednom trenutku, primetili smo kako ka nama idu četiri psa bez ogrlice. Dva su bila žuta, jedan je bio siv, a jedan potpuno crn. Kad su nam se približili na nekih deset metara, Dragoš je otkopčao mantil i iz pojasa izvadio pištolj. Pre nego što smo uspeli da reagujemo, zapucao je. Ispalio je šest ili sedam hitaca, a kad je završio, sva četiri psa beživotno su ležala na stazi.

„Šta bi, šta to bi?!“, vikao je Žarko, sav unezveren. Ti četnici nikada nisu mogli da podnesu borbu.

„Tih prokletih kućkinih sinova ima previše“, rekao je Dragoš. „Ugrožavaju nam životni prostor. Ako ovi NATO banditi što su osvojili vlast ne umeju da im stanu na put, ja umem! Ko je sa mnom!“

Ljuba i ja smo složno podigli ruke. Da budem iskren, tog trenutka mi je ideja o tamanjenju pasa lotalica iz ličnog naoružanja delovala veoma primamljivo. Konačno se nešto dešavalo. Dragoš nam je naložio da sledećeg dana svi ponesemo svoje pištolje kako bismo šetalište potpuno očistili od neprijateljskih psećih bandi.

Zanimljivo je da se u sredu, kod samoposluge, tačno u deset, pojavio i Žarko, iako je prethodnog dana delovao prilično smrkuto zbog Dragoševe ofanzive na pse lotalice. Pitao sam ga da li je poneo oružje, a on mi je pokazao pištolj koji je dobio od unuka Žarka, a za koji unuk nije posedovao dozvolu. Kad smo se našli sa Ljubom i Dragošem primetio sam da je vreme još toplije nego

prethodnog dana. Dragoš je iz džepa izvadio papir istrgnut iz sveske, na kom je hemijskom olovkom bio nacrtan plan našeg šetališta. Na velikom kvadratu s leve strane pisalo je *Jugoslavija*, a pored dve uzdužne linije na samom desnom kraju papira, pisalo je *most*. Mapa fronta je bila prilično verno nacrtana – videlo se da je Dragoš bio iskusan ratnik. Na nekoliko mesta bili su nacrtani krstići.

„Pazite ovamo!“, rekao je zapovedničkim tonom Dragoš. „Ovo ovde je naše šetalište, a krstićima su obeležena mesta na kojima se neprijatelj obično okuplja. Procenjuje se da im se broj kreće od deset do dvadeset, ne računajući četiri koja sam juče eliminisao. Kao što vidite, neka od obeleženih mesta se nalaze i u okviru objekta Rečne mornarice. Bez obzira na to, izvešćemo desant i na to mesto i pobiti sve na šta naiđemo. Pritom, naravno, mislim na pse, a ne na vojnike. Jel jasno?“

„Jasno!“, viknuli smo nas trojica uglas i sve je podsećalo na dobra stara vremena, zbog čega sam osetio slatko golicanje u grudima. Dragoš je naredio pokret i laganim tempom počeli smo da napredujemo ka Brankovom mostu. Pre nego što smo stigli do kasarne Rečne mornarice, naleteli smo na dva psa. Dragoš je pripucao, no usmrtio je samo jednog. Drugi je, kevući, umakao u pravcu jug – jugoistok.

Dogovorili smo se da u krug kasarne uđemo tako što ćemo preskočiti ogradu, pošto smo se složili da nas stražar na glavnoj kapiji verovatno ne bi pustio. Preskakanje ograde, bez obzira što je bila visoka jedva sedamdeset centimetara, bilo je pravi pakao. Naravno, Žarku je taj podvig najteže pao. Čim smo se našli s druge strane, opazili smo grupu od osam do deset pasa srednje veličine. Dragoš je naredio da otvorimo vatru.

Ispalili smo nekoliko desetina hitaca i neprijatelji su uskoro, svi do jednog, ležali mrtvi na travi. Prišli smo im i izbrojali ih. Bilo ih je deset, a s onim koga je pre nekoliko minuta ubio Dragoš – jedanaest. To je značilo da je dobar deo ofanzive uspešno završen. Napunili smo oružje i spremili se da napustimo mesto bitke, kad smo iza sebe čuli glas koji je uzviknuo: „Šta radite to? Dole oružje!“

Iza nas je stajao stražar s uperenom automatskom puškom. Nismo stigli ni da izbrojimo do tri, a Dragoš je pucao u stražara i ubio ga na mestu.

„Šta to uradi, crni Dragoše?“ zavapio je Ljuba.

„Ćut tu. Ovaj bi nas bez razmišljanja sve pobio. Znam ja takve. Ubiju nekog dok su na straži, pa onda dobiju nagradno odsustvo. Nego, sad možemo očekivati da će naići i ostali. Moramo da odlučimo: ili ćemo izvršiti proboj u zgradu u kojoj se nalaze i sve ih pobiti, ili ćemo pristupiti povlačenju preko ograde. Šta kažete?“

Prvi se javio Žarko:

„Ja sam za to da ih sve pobijemo. Ti crveni banditi nas terorišu već šezdeset godina!“

„Pazi šta pričaš. Zbog toga možemo i da te streljamo“, odbrusio mu je Dragoš.

„A zašto ih ne bismo zarobili?“, pitao je Ljuba.

„I šta da radimo s njima? Ovo nije običan rat. Niko nas neće prihvatiti kao zaraćenu stranu, već će nas sve proglasiti teroristima. S tolikim zarobljenicima na grbači ne bismo daleko dogurali. Nijedno kućište više ne bismo eliminisali. Ja, kao i drug bivši četnik, mislim da bi trebalo sve da ih pobijemo“, rekao je Dragoš.

Dragoš mi je naredio da čuvam stražu, a Ljuba i Žarko su pošli s njim na zadatak. Čudno mi je bilo što se, osim stražara, nijedno uniformisano lice nije pojavilo, a toliko smo pucali. Moji saborci su ušli u zgradu. Nije ih bilo nekoliko minuta, a iz prostorija se nije čuo nikakav zvuk. Napokon, iz zgrade je izašao Žarko, naoružan do zuba. Oko pojasa mu je visilo nekoliko bombi, a u rukama je držao dve automatske puške. Na svakoj su bila po tri šaržera, međusobno povezana selotejpom.

„Unutra nema nikog. Izgleda da su onog majmuna ostavili da im čuva kasarnu. Serem im se ja na takvu vojsku. Poslužio sam se malo, a jednu sam uzeo i za tebe. Na!“, dobacio mi je pušku. Bila je teška kao tuč, jedva sam je držao, ali nisam smeo to da pokažem, kako mi se Žarko ne bi smejao. Izgledalo je kao da on svoju nosi s lakoćom.

„Za kralja i otadžbinu!“, izgovorio je odsečno, pogledavši ka nebu.

Odmah potom, iz kasarne su izašli Dragoš i Ljuba. Ljuba je nosio mali minobacač i džak u kom su se nazirali sanduci s minama. Jedva ga je vukao. Nije mi bilo jasno kako ćemo sve to izneti iz kasarne, a da nas neko ne opazi. Dragoš je nosio puškomitraljez, a redenici s

mecima bili su mu na ramenima. Izgledalo je kao da je izašao pravo iz 1944.

„Komandujem povlačenje automobilom!“, izgovorio je Dragoš i krenuo ka belom opelu askoni sa vojnim tablicama, koji se nalazio u dnu dvorišta. Potrpali smo naoružanje u gepek i krenuli. Vozio je Dragoš, a ja sam sedeo do njega. Na zadnjem sedištu su bili Ljuba i Žarko koji je pevushio *Spremite se spremite četnici*, i sve nas nervirao.

Tada sam prvi put video gde stanuje Dragoš, a to je bilo čak u Bloku 64. Prosto je neverovatno da je svaki dan odatle šipčio, ne bi li se šetao po Ušću. Ispostavilo se, doduše, kako je veoma zgodno što je tamo stanovao, jer je imao garažu u kojoj smo parkirali askonu.

Bila je to garaža pravog revolucionara. Na zidovima su bile izlepljene Lenjinove i Staljinove slike. Bilo je i nekoliko slika iz NOB-a, a na jednoj je Dragoš čak bio u društvu druga Starog. To je bilo slikano u nekoj šumi, usred rata. Dragoš je tada imao brkove, ali ga je odavao pogled fanatika, koji ga je krasio i ove srede. Pored slika, na zidovima su bile i velike mape Beograda, SFRJ i Evrope, doduše stare barem trideset godina. U garaži je bilo i nekoliko kanti s benzinom. Naoružanje smo ostavili na podu, a onda smo se popeli kod Dragoša u stan, da napravimo dalji plan ratovanja. On je živeo sam u jednosobnom stančiću, koji, za razliku od njegove garaže, nijednim svojim delom nije ukazivao na to ko u njemu živi.

Sastanak nije dugo trajao, pošto se bližilo vreme ručku, a Ljuba je u dva navrata zamalo zaspao.

„Ovako“, započeo je Dragoš, „danas smo bili dobri. Ubili smo jedanaest neprijateljskih pasa, jednog neprijateljskog vojnika, zarobili smo dve automatske puške, jedan puškomitraljez, deset ručnih bombi, jedan minobacač i veću količinu municije. Predlažem da sutra napravimo pauzu, pošto će neprijatelj verovatno napraviti medijski cirkus povodom naše velike pobede. Nalazimo se kod hotela *Jugoslavija* u uobičajeno vreme. Nemojte da nosite oružje, sutra ćemo delovati iz ilegale.“

Ne znam koliko je bilo logike u tom govoru, ali Dragoš je delovao kao veliki komandant i činilo nam se da ćemo promeniti čitav svet. Osećali smo se skoro kao momci. Dogovorili smo se da se sledeće ratno savetovanje održi posle sutrašnje šetnje, u Žarkovom stanu, s obzirom na to da smo Ljuba i ja bili oženjeni, a Žarko nije imao

nikog, osim unuka dezertera i verovatno narkomana, koji ga je, u krajnjoj liniji, i snabdeo prvobitnim naoružanjem.

Kad sam došao kući, Milka me je dočekala sva uzbuđena. Rekla mi je da su ubili nekog vojnika tamo gde se ja šetam i pitala me šta znam o tome. Ja sam joj rekao da smo se danas, mimo običaja, šetali ka Zemunu, a ne ka mostu i da ništa nisam video. Naš poduhvat je bio prva vest u *Dnevniku* u pola osam. Dragoš je bio u pravu, jer su svi ono što se desilo pripisivali šiptarskim teroristima. Očigledno niko nije sumnjao na nas četvoricu, a niko nije pomenuo ni odstreljene kućice. U petnaestom minutu *Dnevnika* sam zaspao.

U četvrtak smo se šetali uobičajenom trasom, a zanimljivo je da se ništa posebno nije dalo приметiti. Čak je i kasarna izgledala uobičajeno. Nikakvog pojačanog prisustva vojske nije bilo. Nismo videli nijednog psa lutalicu. Dovedi smo jedan deo zemlje u red. Dragoš je bio zadovoljan, Ljuba je bio zadovoljan, ja sam bio zadovoljan, čak je i Žarko bio zadovoljan. Na povratku, Dragoš nam je predložio da odemo na jedan od splavova kod ostataka hotela *Jugoslavija* i popijemo po čašicu votke. Tamo su se okupljali sve sami probisveti, delinkventi i kurvice, cene pića su bile verovatno u visini naših penzija, tako da niko od nas nije bio oduševljen ovom idejom. No, Dragoš je bio uporan, izjavio je da je to naređenje, i dodao da on časti.

Otišli smo na jedan od splavova i seli za sto u samom ćošku. Kao što sam i pretpostavio, za ostalim stolovima sedeli su sve sami kratko podšišani dripci, koji su to malo kose terali napred. U moje vreme, takve frizure nosile su samo mentalno zaostale osobe. Devojke koje su sa njima sedele bile su sve same uspijuše, bez sisa, bez dupeta, bez ičega zbog čega bi ih neko mogao nazvati ženama. Nije prošlo ni pet minuta, a već su počeli s dobacivanjem. Štosovi o staračkom domu, izlapelosti, gerijatriji, groblju i babama. S takvom omladinom idemo pravo u propast.

Jedan bandoglavi je posebno prednjačio u dobacivanju. Bio je obučen u crno, imao je nekakve pederske špicaste cipele, a bio je u društvu dve nafrakane šmizle tankih nogu i velikih usta. Glasno se smejavao i neprekidno nas je zajebavao. „Groblje, leševi, groblje, leševi, smrt, lopate, groblje, mlitave kite, leševi, groblje, smrt, smrt.“ Stvarno je bio naporan. Njegove šmizle su se kikitale. Bili smo

nenoružani i nemoćni. Pogledao sam u Dragoša, koji je bio sasvim smiren. A onda je napasnik s jednom od devojaka otišao u klozet. Dragoš je pošao za njima.

„Ej, gde ćeš?“, pitao ga je Žarko, ali Dragoš kao da ga nije čuo. Posle četiri minuta, vratio se i dao nam znak za pokret. Svima nam je laknulo, pošto boravak na splavu nikome od nas nije prijao.

Otišli smo kod Žarka kući, a tamo nas je dočekaio njegov unuk Žarko. Bio je to mlad momak, mlađi nego što sam očekivao, neobrijan, kratke kose, tih i miran. Ali, sa zlatnim lancem oko vrata. Najverovatnije narkoman, kao što sam već pretpostavio. Čim smo došli, on je izašao iz stana. Dragoš je odmah prešao na stvar.

„Ovako... Mislim da je došlo vreme da proglasimo deo šetališta od hotela *Jugoslavija* do Brankovog mosta oslobođenom teritorijom. Znam da zvuči pomalo blesavo, ali neka to bude najpre ovako između nas, a kad prođe vreme... ko zna... možda doživimo da taj prostor i zvanično proglasimo oslobođenom teritorijom. Pse smo potamanili, ono što je preostalo verovatno je pobeglo s naše teritorije ka opštini ili ka 'kaplarima'. Vojsci smo pokazali ko je gazda...“

„A oni magarci sa splavova?“, pobunio se Žarko.

„Ništa se ti ne sekiraj. I njima će doći kraj. Zasad radimo u ilegali, ali s obzirom na to koliko je ova država jedna i bedna, uz malo sreće, uskoro ćemo oslobođenom teritorijom marširati u uniformama, a naša zastava će se vijoriti kraj ugašene Večne vatre. Ja sam mislio da je najbolje mesto za zastavu tamo.“

„A kakvu zastavu bi ti da besiš?“, pitao ga je Žarko.

„Jugoslovensku, sa petokrakom, naravno. Jel imaš nešto protiv?“

„Kako ne bih imao, pa ta petokraka i taj Tito su upropastili srpski narod!“

„Petokraka je uništila skoro sav kukolj u srpskom žitu.“

„E nije!“

„E jeste!“

Žarko je skočio, skočio je i Dragoš. Skočili smo i Ljuba i ja da ih razdvojimo.

„Šta vam je, ljudi, kakva zastava, kakva petokraka? Pre ćemo umreti nego što ćemo postići nešto više. Dovoljno smo i dosad uradili. Pokazali smo da nismo za bacanje. Nastavićemo da delujemo iz ilegale. Ako nam se neko ne sviđi, eliminisaćemo ga kao

one pse. Partizanski. Niko ne sumnja na nas, dobro je ovako. Ne trebaju nam ni zastava ni petokraka!“

Nadahnuće za ovakav govor crpeo sam direktno iz govora koji sam držao na Prvom zasedanju AVNOJ-a, u Bihaću, 1942. i očigledno je upalilo, pošto su i Žarko i Dragoš seli, smirivši se. Na kraju smo se dogovorili da se sutra ponovo naoružamo pištoljima i patroliramo šetalištem u uobičajeno vreme.

Kad sam došao kući, Milka je ponovo bila usplahirena.

„Gledaj, gledaj šta se desilo!“, vikala je i pokazivala ka televizoru. Na vestima su javljali kako se na splavu na kome smo sedeli dogodilo ubistvo. Neko je u toaletu ubio mladog beogradskog biznismena i njegovu još mlađu pratilju. Prekriveni crnim plastičnim mušemama, leševi su ležali na podu. Prikazali su sliku iz lične karte ubijenog. To je bio onaj magarac koji nam je dobacivao „Groblje, leševi, smrt“. Sve je to snašlo njega i njegovu svraku. Biznismen i njegova pratilja bili su ubijeni iz pištolja s prigušivačem. Kamere su snimale uplakanu namigušu, koja je s ubijenima sedela za stolom pre nego što su nastradali. Pitali su je da li je nešto videla.

„Da... bili su tu neki starci... penzioneri...“

„Nije valjda da su ga penzioneri ubili?“, upitao ju je gotovo podrugljivo reporter.

„Ne kažem da su ga ubili. Kažem samo da su bili tu.“

„A kako su izgledali?“, insistirao je reporter, a ja sam mu, u sebi, opsovao majku.

„Ne znam. Penzioneri svi isto izgledaju.“

„Kao što ste mogli da čujete, dragi gledaoci, prijateljica ubijenih je i dalje u šoku. Ovo je očigledno bila još jedna klasična beogradska sačekuša, a da li će policija uspeti da otkrije ubicu, ostaje nam da vidimo. Studio?“

„Šta ti znaš o ovome? Šta se desilo?“, histerisala je Milka.

„Nemam pojma“, odgovorio sam. „Bili smo kod Žarka u stanu kad se to dogodilo.“

Milka je oduvek znala kada lažem, pa je tako bilo i ovog puta. Ipak, prestala je da zapitkuje.

„Proredi malo te šetnje. Vidiš da je opasno, mogao bi da nastradaš“, rekla je.

U petak smo patrolirali slobodnom teritorijom i sve je bilo u redu. Prolazile su žene s decom, biciklisti, džogeri, ljudi s normalnim kućicama. Dragoš nam je podelio činove. On je bio maršal, čemu se niko nije suprotstavio s obzirom na to da je najveći teret našeg ustanka pao na njegova pleća. A i sam samcit je sredio mladog biznismena i njegovu devojku. Ja sam bio general, Ljuba pukovnik, a Žarko je dobio čin zastavnika. Najpre se malo durio, ali u suštini, trebalo je da bude srećan što nismo odlučili da ga streljamo. Onda smo primetili kola. Policijska kola. Išla su polako, stazom za pešake. Unutra ih je bilo trojica. Mladi i ošišani na ćelavo. Onaj na zadnjem sedištu sedeo je zavaljen, samo mu je glava virila. Namrgođeno su gledali prolaznike, kućice na povocima, bicikliste, pa i nas. Kvarili su prolećnu idilu i skrnavili nam oslobođenu teritoriju. Pogledali smo u Dragoša. Smireno je klimnuo glavom. Kad je policijski auto promakao, okrenuli smo se i povadili pištolje. Maršal Dragoš uzviknuo je „Pali!“ i mi smo počeli da pucamo. Zadnje staklo na policijskim kolima raspalo se u paramparčad.

Dva centimetra

Nekada je u Srbiji postojao običaj da studenti prve godine fakulteta idu na fizičko. Kako je danas, zaista ne znam. Kad sam bio student prve godine Pravnog fakulteta (1994-1995), svaki brucoš je dobijao kartončić sa ucrtanim praznim poljima u koja je nastavnik fizičkog udarao pečate. Dobiješ određeni broj pečata i možeš da overiš semestar. Studentima Beogradskog univerziteta na raspolaganju su bili sportski centri *Tašmajdan*, *Bežanija*, *Pionir* i *Vračar*. Fizičko se upražnjavalo dvaput nedeljno: jednom se išlo na bazen, drugi put u salu. Zagrejao sam se za bazen, pa su mi progledali kroz prste i dopustili mi da oba puta tokom nedelje idem na plivanje. Razlozi mog oduševljenja su bili veoma jednostavni: kolegice u kupaćim kostimima. I da se triput nedeljno išlo na bazen, ne bi mi teško palo.

Prvog dana, profesori su obavili test: jedan po jedan, uskakali smo u bazen i preplivavali ga po širini. Na drugoj strani stajao je profesor i određivao ko je plivač, a ko poluplivač. Iako sam bio ubeđen da plivam kao car, proglasili su me poluplivačem. Posle toga, bazen su podelili na tri jednaka dela: skroz levo bio je deo namenjen plivačima, u sredini su bile plivačice, a s desne strane kako muški, tako i ženski poluplivači.

Plivače su profesori nemilice gazili. Prvo su preplivavali pet širina bazena slobodnim stilom. Onda, pet sekundi pauze. Zatim, zvižduk u pištaljku i pet širina leđno, a onda pet širina prsno. Onda deset sekundi pauze. Posle su išle dve širine leptir stilom, a ko ne može, četiri širine slobodnim stilom. Ni plivačicama nije bilo ništa bolje. Jedva da su se videle od pene koju su dizale plivajući od jednog do drugog zvuka pištaljke. Kod nas, poluplivača, profesor je sedeo na ivici bazena i čitao novine, a mi smo, kada smo se malo privikli, počeli tu i tamo da skačemo u bazen, uglavnom „bomba“ stilom. Nekoliko nas je skakalo, a ostali su se samo držali za ivicu bazena i razgovarali. Raj.

Pošto je odložio novine, profesor nam je rekao kako tog dana imamo zadatak da preplivamo dve širine bazena kako znamo i umemo. Kad nam to pođe za rukom, imamo slobodno do kraja časa. Otišao je negde, ne proverivši da li uopšte pokušavamo da izvršimo njegovo naređenje. Plivao sam unaokolo, prilazio devojkama i gledao im u dekolte. I sa ostalima je bio isti slučaj. Muvali su se po vodi, plutali pokraj ivice bazena i čekali kraj časa. Tu i tamo neko bi ponovo izašao i skočio nazad u vodu, ali je većinom vreme prolazilo u filozofskim raspravama. Tog dana sam video i devojku sa najvećim sisama na svetu, takođe poluplivačicu.

Odlasci na bazen postali su pravo zadovoljstvo. Pogledi plivača i plivačica, puni mržnje, nisu mi smetali. Štaviše, svima je bilo jasno koliko je glup bio onaj koji je poslušno išao među plivače na četrdeset pet minuta šikaniranja, pogotovo zato što niko nije napravio spisak poluplivača. Nekim čudom, na bazenu sam uspeo da sklopim nekoliko poznanstava. Nijedan od mojih novih drugara nije bio iz Beograda. Bili su smešni i jedva su se održavali na vodi. „Ekipu“ smo činili Pera, Mika, Laza, Đole, Ljuba i ja. Oni su bili iz Petrovca, Užica, Čačka, Svrljiga i Zaječara, a ja sam živeo dve ulice ispod Taša. U početku su zapanjeno gledali kada bih glasno komentarisao nečije sise ili kad bih bezobrazno odgovarao profesoru („Plivaj, konju!“ „Nosi se, bre, u kurac“). Onda su se osokolili i postali gori od mene. Štipali su devojke za dupeta, pušili cigarete u vodi, jednom zamalo da bace nastavnika u bazen i, što je najbitnije, zabranjivali su priliv novih poluplivača.

Dani su prolazili, a naši trbusi su se povećavali. Salo je plutalo po vodi samo od sebe, tako da nismo morali ni prstom da mrdnemo kako bismo se održali na površini. S jednim od kolega iz unutrašnjosti postao sam izuzetno blizak. Pera iz Svrljiga. Znao je milion dobrih viceva, od kojih su pojedini moji prijatelji, kojima sam ih prepričavao, zamalo umrli od smeha. No cela njegova figura bila je obavijena velom tuge. I kad bi se smejao, to je izgledalo nekako tugaljivo. „Zašto si sjeban?“, pitao bih ga, a on bi samo slegnuo ramenima, ili bi eventualno odgovarao sa „Jebem li ga“. Zatim bi se odvojio od ostatka naše male bande, otplivao nasred bazena i desetak puta uronio u vodu. Ostali nisu primećivali ništa neobično u njegovom ponašanju. Kad s planine, gde si se do juče goloruk borio

s vukovima, siđeš u grad da studiraš prava, jebe ti se baš za ljudske emocije.

Pre i posle bazena presvlačili smo se u svlačionici. Bila je zajednička, u njoj nije bilo kabina, tako da su svi zajedno skidali gaće i gledali jedni drugima u kurčeve. Njih nekoliko se toliko oslobodilo da su jedni druge jurili unaokolo, šljapkajući se međusobno po dupetima. Iskreno rečeno, kao ni većini kolega, te pederske igrarije mi nikada nisu prijale. Oblačenje je uglavnom bilo ekspresno. Studenti bi skinuli kupaće gaće, na brzinu navukli gaće i pantalone i pobjegli iz svlačionice. Nisam hteo da mi pederaska atmosfera slomi duh, pa sam se presvlačio natenane, opasan peškirom. Ostali su me prvo s podozrenjem gledali, no ubrzo se čak nas desetak presvlačilo pomoću peškira.

Jednog dana, skidao sam kupaće gaće i navlačio pantalone. Na vešalici pored moje bile su stvari Pere iz Svrljiga. Naišao je i, kao i obično, uputio mi depresivni osmeh. Odgovorio sam mu normalnim osmehom i nastavio s presvlačenjem. Pera je ogrnuo peškir i počeo da skida gaće. Skinuo ih je. Dohvatio je obične gaće sa vešalice, a one su mu ispale na pod. Sagnuo se da ih dohvati, a kad se ispravio, spao mu je peškir. Sasvim slučajno, pogledao sam među njegove noge. Tamo nije bilo gotovo ničeg. Progutao sam knedlu. Inače izbegavam da gledam u kurčeve, ali Perin ne bih uspeo da vidim čak i da sam se trudio. Bio je mali, veličine smokija. Ma kakvog smokija, polovine smokija! Trogodišnja deca su imala veće kurčeve od Pere iz Svrljiga. Pogledao me je pravo u oči, tužniji nego ikad. Skrenuo sam pogled i nastavio da se oblačim kao da se ništa nije desilo. Bili smo okrenuti ka zidu, tako da sam jedino ja video Perinog vršnjaka. Minijaturnog vršnjaka. Pera se brzo obukao i istrčao iz svlačionice. Nekoliko minuta skupljao sam hrabrost da izađem, pretpostavljajući da ću ga zateći u holu, kako sa ostalim studentima i studentkinjama, plivačima, plivačicama i poluplivačima, fenom suši kosu. Njega tamo, međutim, nije bilo. Bila je zima, padao je sneg, a Pera je očigledno pobjegao sa Taša mokre kose. Više nikada nije došao na bazen. Izvadio sam fen iz ranca, uštekao ga u zid, osušio kosu, malo gledao ribe, koje su u svojoj uobičajenoj odeći bile mnogo manje privlačne nego u kupaćim kostimima, stavio vunenu kapu na glavu i krenuo kući. Usput sam kupio pivo.

Peru sam sreao samo još jednom. U maju, na krosu, na Adi. Trebalo je otići na Adu i uzeti potpis da bi se overio semestar. Stajali smo i smejali se jednom kolegi koji je usred trke izleteo sa staze, čučnuo i počeo da sere kraj drveta. Proliv. Sedam hiljada studenata trčalo je na dvadeset metara od njega. Mi smo se drali i upirali prstom. Onda sam krajičkom oka ugledao Peru iz Svrljiga, koji je stajao na desetak metara od nas i gledao čemu se smejemo. Susreli su nam se pogledi, ali je on već sledeće sekunde nestao u masi koja je trčala ka cilju.

Đorđe

Autobus iz Banje Koviljače stigao je u Beograd u sedam sati uveče. Milica je izašla iz njega i život joj se smučio od lica ljudi koji su stajali na stanici, izgleda beogradskih kioska, kontejnera i tramvaja. Milica je kod tetke u Banju otišla na tri dana, da tamo provede prvomajski praznik. Beograd je lako zaboravljala i na njega se teško ponovo navikavala. Progutala je mučninu i sela u tramvaj koji ju je odvezao do gradskog autobusa, pa u gradski autobus, koji ju je odvezao do novog gradskog autobusa, koji ju je napokon dovezao kući, u Medaković tri. Tamo ju je dočekala majka. Penzionerka.

„Zvao te je neko“, rekla joj je majka, s vrata. „Juče, u pola šest.“

„Ko?“, pitala je Milica.

„Muški glas, mlađi, nepoznat, ali ipak fino vaspitan.“

„Da li je rekao ko je?“

„Nije hteo da se predstavi.“

„Stvarno je jako lepo vaspitan.“

„Ne, ne, nije hteo da se predstavi, jer je rekao da je u pitanju iznenađenje.“

„I šta si mu ti rekla?“

„Rekla sam mu da si kod tetke u Banji Koviljači i da ćeš doći večeras.“

„Do jaja.“

Miličina majka je počela da prži faširane šnicle i mlade krompiriće, a Milica je skinula odeću, otišla u kupatilo i legla u kadu. Legla je u praznu kadu, pa tek onda pustila mlaz vruće vode sebi na stomak. Kad se kada napunila, Milica je uronila i odmah izronila. Rukama je obrisala lice, a kosa joj je bila potpuno mokra. U kadi je provela oko pola sata i nije se dobro osećala. Razmišljala je koliko je odvratno što se vratila u Beograd. Verovatno nema nijednog grada na zemaljskoj kugli u koji je gore vratiti se. Milica se okrenula u kadi i desna strana tela joj je virila iz vode. Pošto ju je Beograd smorio, nastavilo je da je mori to što je sutra radni dan. Izašla je iz kade,

obrisala se velikim žutim peškirom i otišla u svoju sobu. Iz ormara je izvadila čist brushalter, čiste gaćice, crvenu majicu i sve to obukla. Otišla je u kuhinju, gde je na stolu čekala večera. Sela je i počela da jede. Majka je bila majstor za faširane šnicle, a prženi mladi krompirići bili su jedan od retkih razloga zbog kojih je vredelo dočekati proleće. Posle osmog zalogaja zazvonio je telefon. Milica je pogledala kroz prozor: u međuvremenu je pao mrak. Na telefon se javila majka. Kratko je pričala s nekim, a onda je došla u kuhinju.

„Ajde, Mico, zove te onaj momak“, rekla je.

„Ne zovi me *Mico*. Kakav momak? Onaj od pola šest?“

„Taj momak, Milice, onaj fini, što nije hteo da se predstavi.“

„Jedem, mama.“

„Da mu kažem da te pozove kasnije?“

Milica je pogledala u tanjir.

„Ma ne, javiću se. Idi na terasu, da ne prisluškuješ razgovor.“

Majka je otišla na terasu, a Milica je podigla slušalicu.

„Da“, rekla je.

„Jel to Milica?“, upitao je glas. Milica je pokušala da se seti čiji je to glas, ali nije joj bio poznat.

„Da“, rekla je Milica.

„Jao, baš mi je drago da te čujem“, rekao je glas, „čekam ovaj trenutak već dugo.“

„A ko si ti?“

„E, znao sam da ćeš me to pitati!“, rekao je glas.

„A jesi li znao i šta ćeš da odgovoriš?“, pitala ga je Milica. Parčence faširane šnicle joj je ostalo između zuba i ona je između reči pokušavala jezikom da ga izbaci napolje. Ispuštala je c zvuk.

„Ajde pogodi ko sam“, rekao je glas.

„Ej, reci ko si ili spuštam slušalicu.“

„Ja sam Đorđe“, rekao je glas.

Milica je pokušala da se priseti. Poznavala je dva čoveka s tim imenom. Jedan je bio njen drug iz srednje škole, koga nije videla već osam godina, a drugi je bio prijatelj njenog bivšeg dečka, vojnik po ugovoru, ranjen na Kosovu tokom bombardovanja, prethodne godine.

„Đorđe iz srednje?“

„Ne“, rekao je glas.

„Đorđe, Mikijev drug?“

„Ne“, rekao je glas.

„E, onda ne znam ko si. S nekim si me pomešao. Ajde zdravo.“

„Ne, ne, ček...“, zaustio je glas koji je rekao da se zove Đorđe, ali Milica je prekinula vezu. Telefon je kroz dve sekunde ponovo zazvonio.

„Da!“, strogo se javila Milica.

„Milice, čekaj da ti objasnim, nije moguće da me se ne sećaš. Znamo se iz škole!“

„Koje škole?“

„Iz osnovne.“

„Nikakav Đorđe nije išao sa mnom u odeljenje.“

„Ne, ne, ja sam išao u drugu smenu!“

„I ja bih trebalo da te se sećam?!“

„Pa, naravno! Da li se sećaš Milorada Pavićevića?“

„Ne.“

„Ne sećaš se Milorada Pavićevića?!“

„Ne, ne sećam se nikakvog Milorada Pavićevića. Znam jednog Milorada Markovića, ali taj ima šezdeset tri godine i verujem da nisi mislio na njega.“

„Milorad Pavićević iz osmog pet, urezivao je tvoje ime na ruci šestarom.“

„Kakav kreten, pod uslovom da je to što pričaš istina.“

„Ma, kako nije istina! Urezivao je tvoje ime na ruci, pevao ti je pesme ispod prozora, zbog tebe se napio na ekskurziji i hteo da se udavi snegom.“

„Šta bre?!“

„Na ekskurziji u osmom, u Kranjskoj Gori!“

Milica se zamislila. Bila je na ekskurziji u Kranjskoj Gori, ali se ničeg posebnog nije sećala.

„Gde sam ja bila za to vreme?“

„Bila si tu sve vreme! Mi smo dolazili da te molimo da razgovaraš s njim.“

„A ko ste vi?“

„Mi, njegovi drugovi iz odeljenja. Bili smo tu ja i još neki dečaci.“

„Ne sećam se.“

„Kako je moguće da se ne sećaš?! Dečko je mogao da umre. Zar je moguće da se ne sećaš nekog ko je pokušao da se udavi snegom zbog tebe?“

„Mislim da bih takvog nečeg morala da se sećam i baš zato mislim da me zajebavaš. Uostalom, kakav si ti idiot kad me zoveš posle dvanaest godina? Što me nisi zvao ranije?! Što uopšte sad zoveš? I odakle ti moj broj telefona!?“

„E, to ne mogu da ti kažem. Obećao sam.“

„Šta si, bre, obećao!? Kome!?“

„Onom ko mi je dao tvoj broj telefona. Obećao sam da neću otkriti njegov ili njen identitet.“

„Ajde zdravo.“

Milica je prekinula vezu i vratila se za sto. Ubrzo je u kuhinju došla i njena majka.

„Šta ti tražiš ovde?“, pitala ju je Milica.

„Završila si razgovor, pa sam se vratila s terase.“

„A kako si znala da sam završila razgovor, osim ako nisi prisluškivala?!“

„Pa...“

„Sledeći put ćeš izaći na ulicu, ispred zgrade. Jel jasno?“

„Pa...“

„Ja ovde zarađujem, ja plaćam kiriju, struju, telefon i hranu, a ne ti! S tvojom penzijom od sedam nemačkih maraka ne bi mogla ni hranu da kupiš! Nije mi potreban špijun. Jel jasno?!“

„Jasno je, Mico.“

„Milice!“

„Milice.“

Milica je završila s jelom i stala kraj prozora. Sijalica na banderi ispred njene zgrade nije radila. Trudila se da ostane hladnokrvna, ali nešto je počelo da je kopka. U devet i četrdeset dva setila se kako je neki idiot zaista pokušao da se ubije zbog nje na ekskurziji u Kranjskoj Gori. Setila se i da je buljuk dece uleteo u njenu sobu. Tražili su od nje da ode i razgovara s tim pijanim kretenom kako bi ga urazumila. Ona nije htela. I to je sve čega se sećala. Nikako nije mogla da se seti ko je bio među onima koji su upali u njenu sobu. Uključila je televizor. Pozvonio je telefon. Hitro je podigla slušalicu.

„Da“, rekla je strogo.

„Milice, molim te, pričaj sa mnom“, rekao je Đorđe.

„O čemu bre da pričamo?“

Miličina majka je ušla u sobu, a Milica joj je dala znak da izađe. Majka je zatim izašla iz stana.

„O tebi. Jesi li završila fakultet? Radiš li u struci?“

„Otkud ti znaš da sam ja bilo šta studirala?“

„Sreli smo se jednom ispred tvog fakulteta. Zar se ni toga ne sećaš?“

„Ne.“

„Pa, sve ovo smo već jednom prošli. Ja sam tebe prepoznao, ti mene nisi. Onda sam te podsetio na Pavićevića i na Kranjsku Goru i ti si se nekako setila.“

„Kad je to bilo?“

„Pre dvanaest godina.“

„Ne, bre, konju. Kad smo se sreli ispred fakulteta?“

„A, to? Pre tri i po godine.“

„Koji dan je bio u nedelji?“

„Mislim, četvrtak.“

„I čime se sad baviš, osim što evociraš uspomene stare hiljadu godina?“

„Ničim posebno. Ponekad vozim bicikl.“

„Nije ni čudo što se sećaš svakakvih sranja, kad nemaš ništa drugo što bi ti zaokupilo misli. A šta hoćeš ti od mene, u stvari?“

„Milice, ti se meni sviđaš.“

„Sad si se setio da ti se sviđam?“

„Eh, to su jako komplikovane stvari. Tu i tamo se setim tog događaja u Kranjskoj Gori, tebe, kako si stajala u toj sobi, onako u majici i gaćicama...“

„Šta si ti, pedofil? Pa tad sam imala četrnaest godina!“

„Ne, ne, ne shvataš me! Mnogo sam razmišljao o tome. Svidela si mi se još tad, ali ništa nisam smeo da kažem zbog Milorada. On je tada bio moj najbolji drug. Onda smo se sreli ispred tvog fakulteta i ja sam to shvatio kao znak.“

„I onda si sačekao još tri i po godine?“

„Ne, tri i po godine sam tražio tvoj broj telefona.“

„Da li misliš da je normalno ovo što radiš?“

„Mislim da je normalno da čovek priđe osobi koja mu se sviđi.“

„Posle dvanaest godina?“

„Da, čak i posle dvanaest godina.“

„Taj Pavićević ti, znači, više nije najbolji drug?“

„Eh, on je devedeset pete poginuo u Bosni. Milice, ajde da se vidimo.“

„Bolje ne.“

„Milice, molim te!“

„Ne.“

„Ali zašto?“

„Trebalo ti i razlog?“

„Da, čekao sam toliko dugo na ovaj trenutak, tako lepo smo pričali na toj ekskurziji...“

„Slušaj, nismo lepo pričali, ne sećam se da smo uopšte pričali, a čega se ne sećam, nije se ni desilo!“

„Ali, kako se ne sećaš, ja sam rekao... Ti si rekla...“

„Ništa ja nisam rekla. To što se ničeg ne sećam trebalo bi da ti pokaže koliko si nebitan. A trenutno sam i zauzeta.“

„Šta?“

„Imam dečka.“

„Nemaš, nemaš, znam da nemaš! Osećam da nemaš! Ti si...“

„Ne zovi me više, Đorđe.“

Milica je prekinula vezu, a telefon je posle dva minuta opet pozvonio. Milica je iščupala telefonski kabl iz zida. Otvorila je prozor i pozvala majku da se vrati u stan. Zatim su sele na trosed, a na televiziji je počela njihova omiljena serija.

Teško sranje

Dimitrija sam upoznao pre dve godine. Tada je bio dečko moje sestre od tetke Ljiljane i na njenom dvadeset drugom rođendanu razmenili smo stisak ruke i dve reči. Dimitrije je u međuvremenu raskinuo s Ljiljanom i smuvao se s njenom rođenom sestrom Biljanom, koja je po prirodi stvari bila i moja sestra, mlađa godinu dana od one prve i s manjim sisama, ali, istini za volju, s nešto lepšim licem. Već godinu i po dana su bili zajedno. Dimitrije je bio vođa jedne Zvezdine navijačke grupe i insistirao je da ga zovu Mungos. Trebalo je da se pojavim kod njega u devet uveče. Bio je petak, maj, padala je kiša.

Dimitrije je stanovao u naselju Braće Jerković i bio veoma ponosan na to. Živeo je u četvorospratnici, na poslednjem spratu. Vrata mi je otvorio njegov mlađi brat, Marko. Devetnaest godina, fini momak, prva godina nekog fakulteta.

„O, gde si?!“, rekao je prilično srdačno za nekog s kim sam progovorio pet reči.

„Evo me, tvoj burazer me očekuje. Valjda.“

Marko me je uveo u stan. Prvo se ulazilo u predsoblje, a odatle u kuhinju i u dnevnu sobu. Dimitrije, tri momka i jedna devojka sedeli su za kuhinjskim stolom. Pili su rakiju i duvali, a na radiju su išle vesti. Dimitrije mi je prišao.

„Svaka čast, tačan si kao sat“, rekao je. Miris trave iz njegovih usta ušao mi je u nos.

„Da. Rekao si da dođem u devet. Sad je devet.“

„Tako je. Bravo!“

„Šta se desilo? Je li sve u redu?“

„Jeste. Vidiš da smo svi tu, veseli, kao što i treba petkom uveče.“

„Ne mislim na to. Jel sve prošlo u redu?“

„Ma, naravno. Možeš da kažeš svojoj devojci da više ne brine. Sve je sređeno.“

„Ne, ne devojci, njenoj sestri.“

„Devojci, sestri, isti kurac.“

Potapšao me je po ramenu i zapovedio mi da mu dam pare. Izvadio sam iz džepa sto maraka.

„A sad, da se malo proveseliš s nama“, rekao je.

„Ne znam, ne mogu, imam posla...“

„Ma šta zajebavaš, bre? Sedi tu.“

Seo sam za sto i formalno se upoznao s njegovim prijateljima. Imena sam im uglavnom odmah zaboravio, neka nisam dobro ni čuo, ali devojka se zvala Maja. Bila je potpuno bela u licu, imala crvene beonjače i smrdela je na travu i pivo. Dve poluprazne boce stajale su ispred nje i ona je iz svake pomalo pila. Plava kosa, mali zglobovi, crvena majica na bretele, crni brushalter i male sise u njemu. Momci su galamili.

„U sredu na derbi! Da jebemo mater onim govnama! Možda smo u rukometu jadni, ali zato umemo da lomimo kosti!“

„Idemo, idemo! Zvezdoo! Zvezdoo!“

Jedan mi je pružio bocu piva, ali nije hteo da mi je da dok mu ne odgovorim za koga navijam.

„Za Zvezdu“, rekao sam.

„Tako je majstore! Na!“, urliknuo je i boca se našla u mojoj ruci, a malo piva je izletelo na moju majicu.

Marko je seo pored mene. Džoint je išao ukруг, a kad je došao do kraja, pojavio se drugi koji je išao ukруг, sve dok nije naišao sledeći. Jednom bih povukao dim, drugi put bih propustio. Maja je svaki put povlačila, a dim bi zalivala pivom. Dimitrije je svom bratu dao znak da se pomeri, a onda je došao do mene.

„Slušaj, mi sad idemo u Grocku“, rekao je.

„Ko?“

„Ljuba, Piton, ovaj ovde što ne znam kako se zove i Maja. Idemo u Grocku, u vikendicu mojih matoraca. Tamo ćemo svi da je karamo. Ajd s nama.“

„Daj, bre, ne mogu.“

„Što? Otkazi obaveze, pa idemo.“

„Ma, nije to. Jednostavno, ne ide mi se u Grocku, da se nas petorica ređamo na ovoj ovde.“

„Kako to misliš?“

„Lepo, nisam u fazonu grupnjaka.“

„Ma kakav grupnjak! Izređaćemo se jedan po jedan. Kad je ti budeš karao, mi nećemo da gledamo. Evo, bićemo u drugoj sobi.“

„Ne, ne, loše bih se osećao, a nije mi u cilju da se loše osećam.“

„Nemoj da zajebavaš, nudim ti džabe pičku, a ti se prenemažeš. Neće ona ničeg da se seća.“

„Jednostavno, ne mogu.“

„Mali, oćeš ti u Grocku?!“, viknuo je Dimitrije Marku.

„Ne, moram da spremam ispit.“

„Ti nisi moj brat“, zaključio je Dimitrije i potegao iz boce.

„Zašto idete u Grocku, zašto to ne obavite ovde?“, pitao sam ga.

„Ćale i keva su mi u dnevnoj sobi. Na šta ti ja ličim?“

Maja je sedela na stolici, a glava joj je bila na stolu. Iz usta joj se na linoleum cedila pljuvačka. Ruke su joj visile pored tela, a jedini znak života bilo je gotovo neprimetno mrđanje prstima. Totalno je prezupčila od tolikog piva kombinovanog s travuljinom. Dimitrije je promenio temu.

„Gotivno je kad imaš ribu. Murija te nikad ne dira kad si s ribom, kad si s kerom ili kad si na biciklu. Ne znaju šta da rade s ribom, kerom ili biciklom. Možeš da nosiš protivavionski mitraljez i da voziš bicikl i niko te neće pipnuti. Možeš da proveriš. Ja recimo u akciju uvek idem ili biciklom, ili vodim Bilju.“

„Vodiš moju sestru od tetke u akciju?“

„Slušaj, znam da zvučim kao nekakav monstrum, ali nije tako, veruj mi na reč. Jednostavno, ovakav život ti malo proširi vidike. Evo, recimo seks. Ti i ja, pa čak i moj burazer, stalno mislimo na seks, jel tako?“

„Pa, valjda, šta ja znam.“

„Stalno razmišljamo o tome kako ćemo da karamo neku ribu, ovu ili onu, nije važno. Kad upoznaš neku ribu, šta ti se prvo javi? Ako je dobra, javi ti se *U al bi je karo*, a ako je loša javi ti se *Kurac nema oči*. E, samo da znaš da i ribe isto tako razmišljaju, naravno ne kad upoznaju ribu, nego kad upoznaju tipa. One razmišljaju *Au, što bih ga jahala, Kad bi mi ga samo nabio, Uf, kako mu je dobro dupe* i tako to. Ribe više misle o karanju od nas, samo se foliraju. Vršio sam istraživanje.“

„Vršio si istraživanje?“

„Da, i to na velikom i raznovrsnom uzorku. Tako, da znaš, i ova ovde, i ona u ovom trenutku misli samo na seks. Ajde s nama u Grocku.“

„E, ne mogu stvarno!“

„Au, bre, kakav si ti drkadžija?! Slušaj me pažljivo, od svoje treće godine predosećam da će mi se desiti neko sranje. Znaš, kao da ću dobiti rak, ili da će me neko ubiti, neko takvo sranje, kapiraš. Od treće godine živim s tim predosećajem. Perem zube i razmišljam šta će mi se desiti, idem u školu i pitam se šta će se desiti, idem na sistematski pregled i čekam šta će mi pronaći. Pijem, duvam, idem na utakmice, bijem se okolo i sve vreme čekam da mi nešto padne na glavu. Serem ti se ja na takav život.“

„Pa, jel ti se desilo neko sranje?“

„Nije, što znači da je sve veća verovatnoća da će mi se desiti. E, zbog toga ja nemam vremena da se zabavim sa tvojim prenemaganjima. Poslednji put te pitam: jel ideš s nama u Grocku!?“

„Zaista ne mogu.“

„E, duvaj ga onda.“

Dimitrije je ustao i dao znak za pokret. Ortaci su ga poslušali, a on i još jedan uhvatili su Maju ispod mišica i izvukli je iz stana. Marko i ja smo ostali da sedimo za kuhinjskim stolom. Bilo je tu nekoliko praznih pivskih boca i jedan džoint poduvan do pola. Marko ga je stavio u usta i pripalio. Dodao mi je, ja sam uzeo dva dima i vratio mu ga.

„Mrzim Beograd petkom uveče“, rekao sam.

„Ja ga mrzim svake večeri“, odgovorio je Marko.

Prvo čega sam postala svesna bilo je prozorsko staklo u kolima. Napolju je bio mrak, a svetlucave tačke letele su mi pred očima. Kapi kiše, sijalice, farovi. Čulo se brujanje motora. Kroz prozor sam gledala naopako, što mi neko vreme nije smetalo. Uskoro je, međutim, počelo da mi se vrti u glavi, pa sam se malo uspravila. Mungos je vozio, na suvozačkom sedištu sedeo je Piton, a na zadnjem sedištu Ljuba i još jedan kome nisam znala ime. Ja sam im ležala u krilu. Svi su bili neraspoloženi. Čutali su, a kad su primetili da sam se probudila, nisu se posebno obradovali. Nisam mogla da se setim otkud ja u kolima, nisam znala čak ni koji je dan. Onda sam

se setila da sam s kevom tog prepodneva išla u grad da kupim cipele, a sve posle toga bilo je veoma nejasno. Glava me je bolela. Sve oko mene smrdelo je na travu i pivo. Mora da su me Mungos i njegovi ortaci napili da bi me kresali. Kad me je onaj kome nisam znala ime pomilovao po kosi, bila sam sigurna da je tako. Napolju se ništa nije videlo, osim udaljenih svetiljki, verovatno iz kuća pored puta. Setila sam se da mi je sve tako izgledalo i kad sam s mamom i tatom išla na more. Ipak, sada sam išla ko zna gde s četiri kretena nesposobna da krešu duže od deset sekundi. Posle će pričati kako su *karali onu kurvu Maju*, kako sam bila sva pocepana, kako sedam dana nisam mogla normalno da hodam. Dosta mi je i Mungosa i njegovih drugara. Ipak, nisam smela da se pobunim. Trebalo je samo da sačekam da se večer završi, a dotle da mislim na neke lepše stvari.

Mungos je zaustavio kola usred neke vukojebine. Oni su izašli, a ja sam ispala napolje pošto su mi noge otkazale. Dvojica, nisam videla koja dvojica, pomogli su mi da se pridignem, a onda su me odvukli u neki kućerak. Mungos je upalio svetlo i ja sam videla predsoblje, kuhinju i stepenice koje su vodile u potkrovlje. Piton je uključio mali televizor, a Ljuba i onaj treći su počeli da kopaju po frižideru. Niko nije izustio ni reč, a ja sam stajala nasred predsoblja. Razmišljala sam da izađem napolje i odem kući, ali nisam znala gde sam. Sela sam na stolicu pored Mungosa, a onda sam, u samom ćošku prostorije, primetila još nekog. I ruke i noge su mu bile vezane, a na glavi je imao crnu najlonsku kesu s jednom rupom kroz koju je virio nos.

„Gospode bože...! Mungose, ko je ovo?“

„To? To je predmet jednog mog ugovora.“

„Kakvog ugovora? Zašto je vezan?“

„Tužna priča. Gospodin je imao devojkicu, znaš. Bili su zajedno dve godine i onda mu je ona dala nogu. E, on nije mogao da se pomiri s tim, pa je počeo da je proganja. Prvo ju je zvao telefonom, pa je onda počeo da preti. Dva puta joj je čak opalio i šamar, zamisli. Al, mene ne bi bilo briga da mi jedna mušterija nije platila određenu sumu kako bih učinio da ovaj ovde više ne maltretira tu jadnu devojkicu. I ja sam učinio.“

„Šta će mu ova kesica s rupom? Da bi mogao da diše?“

„Ne. Toliko smo ga unakazili da smo mu stavili kesu na glavu, kako ne bismo morali da ga gledamo. Za rupu ne znam.“

„Bože, Mungose, pa šta ćete s njim?“

„Nisam siguran.“

Predmet Mungosovog ugovora nije davao znake života.

„Šta ćemo sad da radimo?“, pitao je Ljuba.

„Radićemo ono zbog čega smo i došli. Majo, idi gore i skinu se“, odgovorio je Mungos.

„Jao, Mungose, ne znam. Imam strašnu glavobolju, povraća mi se.“

„Samo ti idi gore. Nisam te pitao kako ti je.“

Otišla sam na sprat. Tamo je bio mali hodnik iz kojeg se ulazilo u dve prostorije. Otvorila sam jedna vrata i banula u mali ve-ce. Htela sam da se umijem, ali sam ipak odlučila da se ispovraćam, kako bih im bila što odvratnija. Nije mi išlo. Bila sam baš pijana i bilo mi je muka i u takvim situacijama bih inače povraćala kao od šale, ali hladan vazduh u klonji me je ometao. Gurnula sam zato dva prsta u usta i rešila stvar. Nisam oprala ruke, nisam se umila i nisam se pogledala u ogledalo. Samo sam izašla iz ve-cea i ušla u malu sobu s velikim krevetom. Nisam palila svetlo. Skinula sam sve sa sebe i legla na krevet. Soba se vrtela oko mene, pa sam zažmurila da bi to prestalo. Ali, soba se vrtela sve brže da bi na kraju u nju ušao Mungos i upalio svetlo.

„U pičku materinu, na šta to ličiš? Sva si musava.“

„Mungose, nije mi dobro, povraćala sam...“

„Neću da slušam ta sranja. Petak je večer, nemoj da mi upropaštavaš zabavu. Okreni se, ne mogu da te gledam takvu.“

Okrenula sam se i legla na stomak.

„Ne, ne tako. Klekni četvoronoške.“

Klekla sam na sve četiri i, kao što sam i pretpostavljala, Mungos je bio gotov za manje od deset sekundi. Nisam stigla ni da se prepadnem, ni da se zgadim, ni da uživam. Ispustio je nekoliko uzdaha i izašao iz sobe. Ostavio je upaljeno svetlo i ja sam videla ogledalo na jednom zidu. Obrisala sam lice čaršavom i okrenula se na bok. U sobu je zatim ušao Piton. On nije pravio pitanje oko poze. Ja sam ležala na boku, a on je sve obavio i za mnogo manje od deset sekundi. Nije ispustio nikakav zvuk, samo je odradio i brže-

bolje izašao. Odmah iza njega su ušli Ljuba i onaj kome nisam znala ime.

„Lepotice, ne bi bilo loše da mi ga pušiš, a da te za to vreme moj prijatelj kara“, rekao je bezimeni.

„Ej, stvarno ne mogu, muka mi je. Ako hoćete jedan po jedan, to je u redu, ali obojica odjednom... isповраćaću se.“

„Isповраćaj se, meni ne smeta“, rekao je bezimeni.

„Nemojte momci, stvarno sam mrtva, jedva dišem.“

„Znači nećeš?“

„Ne mogu.“

„Dobro“, rekao je bezimeni i zajedno sa Ljubom izašao napolje.

Nisam znala da li da se obučem ili da još malo ležim onako gola. Čula sam smeh iz kuhinje i zvuk televizora. Ustala sam, ugasila svetlo, vratila se u krevet i pokrila se. Noć je bila vetrovita, čula se kiša i zvuci automobila, koji bi, tu i tamo, prošli putem.

Inkvizicija

Bio je prelep dan, krajem leta 1999. Ništa nije moglo da mi pokvari raspoloženje. Pošto nije bilo realnih razloga da budem veseo, bio sam veseo jer sam tokom šetnje posmatrao senke koje je popodneвно sunce pravilo, probijajući se kroz krošnje ponosnih primeraka gradskog zelenila, poređanih na svakih nekoliko metara u Njegoševoj. Nešto niže, dok sam prolazio pored jedne kafane, bio sam izložen ledenom pogledu kelnera, koji je, izgubivši se u mržnji prema svojim gostima, počeo da mrzi i slučajne prolaznike. Namignuo sam mu i produžio dalje, a iza mene se čuo škrgut njegovih zuba.

Seo sam, zatim, na nekoliko minuta u park, gde smo davne 1994. štrajkovali protiv polaganja mature i s uspehom uputio nekoliko prodornih pogleda devojkama koje su sedele na susednoj klupi. Trošio sam svoje poglede unaokolo čisto zezanja radi, bez neke ozbiljne namere. U međuvremenu sam počeo da se pomalo plašim devojaka. Moglo bi se reći da se taj strah odnosio i na muški deo ljudskog roda, ali muškarce nisam gledao. Devojke sa „komšijske“ klupe su me pitale da li imam dinar, trebalo im je za pivo, a ja sam im dao slinavu maramicu rekavši da je to maramica velikog umetnika, te da će, ako budu strpljive, kroz koju godinu moći da je prodaju i kupe barem deset pivskih boca. I to punih. Opsovale su me i otišle. Posle otprilike pola sata, premestio sam se na stanicu gradskog saobraćaja u Ulici Kneza Miloša, gde sam rešio da sačekam pedeset osmicu, autobus koji je više puta oborio rekord u retkom nailaženju.

Odavno se smrklo, a ja sam i dalje čekao bus. Pošto ga nije bilo ni posle dva sata, priznao sam poraz, digao dupe i polako krenuo uzbrdo. Usput me je zaustavio pandur, jer sam na crveno prešao Andrićev venac, širok čitava dva metra. Tražio mi je pare, a ja sam glumio da sam mentalno zaostao: „Plati kaznu, čupavi!“

„Gne, gne...“

Bio sam toliko uverljiv da mi je pandur oprostio prekršaj. Nastavio sam šetnju kroz Pionirski park i razmišljao jesu li istinite priče da u humkama koje se tu nalaze leži dvesta osamdeset sedam vanzemaljaca, spremnih da u jednom trenutku ustanu i pomognu nam u rušenju režima. Na raskrsnici Bulevara revolucije i Kneza Miloša dve dobre ribe stajale su na semaforu i čekale da se upali zeleno za pešake. Razmišljao sam malo da li da ih pratim, ali sam se samom sebi učinio sumnjivim i odustao. Do kuće se ništa bitnije nije desilo, osim što je ker neke ribe ujeo tipa koji ju je pitao koliko je sati.

Otključao sam poštansko sanduče i pogledao unutra sa distance. Žaba koja odgriza prste, o kojoj sam slušao kad sam bio mali, nije bila tu, ali je tu bilo nekakvo pismo.

Deseti sprat bio je pust. U stanu broj četrdeset dva je, s vremena na vreme, živeo pristojan mladić, vlasnik grand čirokija i dvadeset automatskih pušaka. Drugarski smo se pozdravljali na hodniku, a jednom je, čak, pozivaru iz vojnog odseka koji mi je uzaludno zvonio na vrata, rekao: „Taj momak tu ne stanuje, a ja ne volim plave koverta. Idi i ne vraćaj se, inače ću te samleti i prodati deci umesto heroina.“ Jasno sam ga čuo, jer sam sve gledao kroz špijunku. No, iz tog stana već duže vreme nisu dopirali nikakvi zvuci a nije bilo ni svetla, što je značilo da je komšija odsutan ili se pravi odsutan. U stanu broj četrdeset četiri bile su dve studentkinje iz Kraljeva. One su za vreme NATO agresije otišle u zavičaj i nisu se vratile. Vlasnica stana bila je baba koja nije dolazila u zgradu otkako sam je kaznio lomeći joj sanduče jer se bunila zbog glasne muzike. U stanu sa brojem četrdeset tri živeo sam ja.

Seo sam na krevet i izuo patike, poput pravog majstora, jednu o drugu. Uključio sam televizor, pa ga isključio. Otišao sam u ve-ce. Umio sam se i oprao zube, jer sam to zaboravio da uradim ujutru. Onda sam se setio pisma. Sudeći po poštanskoj markici, stiglo je iz Grčke. Zavalio sam se u krevet, otvorio ga i počeo da čitam: *Dragi Bobane,*

Evo, javljam ti se iz Grčke. Živim kod jedne prostitutke u Pireju i trenutno radim kao izbacivač u krčmi. Bio sam pre nekoliko nedelja na Svetoj gori i tamo stupio u kontakt s jednim bratstvom, čiji članovi žive u obližnjoj šumi. Rekli su mi da im ovakav tamo nisam potreban, ali da imaju specijalan zadatak za mene. Naime, ova grupa smatra

da je potrebno odvojiti žito od kukolja, to jest, što pre otpremiti na onaj svet božji škart. Preuzeli su stvar u svoje ruke i rešili da poubijaju svakog ko prkosi Bogu, Pravoslavlju i Srbstvu. Pošto im vera zabranjuje da idu okolo i ubijaju, rešili su da regrutuju talentovane mlade ljude koji bi to činili umesto njih. Imaju neverovatnu bazu podataka, pa su sastavili spisak od oko četiri i po milijarde ljudi spremnih za odstrel. Ja sam zadužen za sektor Stari Grad – Palilula i dodeljen mi je uranijumski mač star devet hiljada godina. Čim dobijem platu za ovaj mesec, bacam se na posao.

Puno pozdrava iz suncem okupane Grčke šalje ti tvoj najbolji drug Didi.

P.S. Tvoje ime se nalazi na spisku za odstrel u sektoru Stari Grad – Palilula i to na prvom mestu. Ne vredi ti da se skrivaš. Čao.

Ovo je bilo prvo Didijevo pismo otkad je otišao iz zemlje.

Nebo je bilo mokro, zgrade su bile mokre, ja sam bio mokar. Stigao sam do ulaza u zgradu i bacio pogled na svog nesrećnog stojadina, koji je bolestan ležao na trotoaru. Mučili su ga limarija, glava motora, kočnice, lamela. Pošto je boravio u najzagađenijem delu grada, snežno crna kapa pokrivala mu je krov. Na šoferšajbni, neko je u snežni pokrivač prstom upisao *Vozi me konj*. Lift je bio isključen zbog vode koja se stvorila u šahtu, pa sam se stepenicama polako kretao ka svom stanu, koji se nalazio četrdeset metara iznad prizemlja.

Uveče mi je u goste došla mlada dama koju sam upoznao pre nekoliko nedelja dok sam blejao ispred zgrade. Zvala se Draginja, što mi je smetalo, pa sam je zvao Lili, po kućetu mog dobrog druga. Imala je sedamnaest godina i četrdeset pet kila, bila je učenica Četrnaeste beogradske, društveni smer, imala je nešto mozga, a i slušali smo sličnu muziku. Čim je došla, sela je na krevet i raskomotila se. Izula je čizmice broj trideset šest i stavila ih na stranice sa čituljama iz *Politike*, da se suše pored mojih čizama broj četrdeset tri.

„Mislim da ti je ovde baš fino.“

„I ja mislim isto to.“

„Mislim da si namerno ostavio samo krevet, da bi devojkice mogle samo na njega da sednu, pa da ih spopadaš.“

„I ja mislim isto to.“

Pustio sam *Pink Floyd* i zavalio se po širini kreveta, stavivši glavu u Lilino krilo.

„Mislim da ću te sad silovati.“

Iznenadio sam se što je to rekla, ali mi se svidelo.

„Jel?!“

„A-ha.“

Skočila je, izgrebala me po licu, strgla mi odeću i... silovala me. Usput je vrištala „Svinjo, mrzim te, mrzim te, ubiću te!“, baš je bila vatrena. Izudarala me je kao vola u kupusu onim svojim ručicama i nožicama. Trajalo je kratko – oko pet minuta, ali me je načisto rasturila. Odskakutao sam u kupatilo da se plaknem i posle nekoliko minuta se vratio u sobu, veselo landarajući đokom. Na krevetu je sedeo Didi.

„Aaaaaaaaaaaaaa!!!!“, otelo mi se.

„Ha-ha-ha-ha-ha-ha-ha!!!!“

Zgrabio sam gaće sa poda i istrčao iz stana. Čuo sam ludački smeh neposredno iza sebe.

„Ha-ha-ha-ha-ha-ha-ha!!!!“

Zgrabio sam kvaku na vratima stana broj četrdeset dva. Uleteo sam unutra i zavrteo ključ u bravi, nekoliko puta udesno. Bila je to jedna od onih brava sa šipkama što se zabijaju u pod i zidove. Komšija je sedeo na parketu i čistio bazuku.

„Komšo, otkud ti?! Što si samo u gaćama? Ja nisam od onih, znaš...“

„Nisam ni ja, hoće da me ubije!“

„Ko, bre?“

„Jedan ludak! Bila je prvo riba, pa sad taj ludak.. uh, uh...“

„Gde je bila riba, gde je bio ludak?“

„Kod mene u stanu.“

„Sedeo si go, sa ribom i ludakom na gajbi?“

Dum, dum-dum, začulo se manijačko udaranje po vratima.

„Nisam, sedeo sam samo s ribom, otišao u kupatilo i onda se pojavio taj ludak.“

„Ko je taj ludak?“

„To mi je najbolji drug!“

Dum, dum, dum!

„Ništa te ne razumem, ali ću ti pomoći da ga ubiješ. Komšija je svetinja!“

„Hvala ti, hvala ti, hvala ti.“

Ugasio sam svetlo i pogledao kroz špijunku. Komšija je držao lažnu špijunku na mestu prave, a pravu odmah iznad kvake. Jednog kolegu su mu ubili hicem u oko, pošto je pogledao kroz špijunku, da proveriti ko zvoni dva puta. Ugledao sam Didija kako se šetka gore-dole po hodniku, obučen u mantiju i sa nekoliko zlatnih lanaca oko vrata. U rukama je držao mač, dugačak skoro metar. Nanjušio je da ga gledam, pogledao mi pravo u oko i rekao: „Ništa lično, burazeru. Moram da te ubijem, na listi si!“

„Jebem ti, bre, mater! Šta sam vam ja skrivio?!“

„Ha-ha-ha-ha-ha-ha!“

„Daj da pogledam“, odgurnuo me je komšija i gvirnuo. „Leb te jebo! Kakav mu je ovo ekstra mač?“

„Uranijumski mač kojim ubija nevernike. Didi, gde je Lili... ovaj, Draginja?“

„Nema Lili, nema Draginje, ja sam Lili, ja sam Draginja!“

Gospode!

„Kako, kako, kako!?“

„To je stara pravoslavna veština prerusavanja, kojoj su me naučili u šumi.“

„Ali, ti imaš sto dvadeset kila, a ona svega četrdeset pet. Ti nosiš cipele broj četrdeset šest, a ona trideset šest, ona je visoka metar šezdeset, a ti si dvadeset centimetara viši, ona između nogu ima jedno, a ti valjda nešto drugo!“

„Usavršio sam se za ovaj posao. Mogu da se pretvorim u psa, u mačku, u bubašvabu, u tvog oca, majku, brata, sestru!“

„Nemam brata i sestru.“

Didi je počeo mačem da udara po vratima. Pod udarima uranijumske napasti, vrata i brava su se topili kao da su od sira. Komšija je zaurlao: „To će da te košta, to će da te košta!“

„Ha-ha-ha-ha-ha-ha!“

Čučao sam u ćošku i drhtao. Komšija je živeo u stanu koji se sastojao samo od parketa, zidova i petnaest tona lakog i teškog naoružanja. Odeće i grejanja nije bilo, a prozori su bili otvoreni.

Komšija je ispalio nekoliko projektila iz bazuke u Didijevom pravcu. Ludački smeh se i dalje čuo sa druge strane onoga što su nekad bila vrata. Dohvatio sam pušku sa oznakom UČK na kundaku i nabio bajonet na njen vrh.

„Mislite da božjeg ratnika možete ubiti konvencionalnim naoružanjem!? Ja sam besmrtan, ja sam On, On je Ja, Mi smo Oni, a Oni su Ja i tu se krug zatvara!“

Potpuno je prsô, to je bilo sasvim jasno. No, to nije moglo objasniti činjenicu da je ostao netaknut, iako je u njega ispaljeno nekoliko projektila i dvadesetak metaka. Možda je čovek bio u pravu, možda i jesam bio na spisku za odstrel koji je sastavio Bog. Komšija kao da je čuo moje misli.

„Možda je čovek u pravu, možda i jesi na spisku za odstrel koji je sastavio Bog. Šta da radimo?“

Sa mačem u rukama, Didi je upao u komšijin stan. Tamo gde su mu do malopre stajali gornji kečevi, sada su se na zimskoj mesečini presijavali zlatni šiljci, dugi bar deset centimetara.

„Priznaješ li da si sluga Sotonin?“

„Ma nosi se!“

Munuo sam mu UČK bajonet pravo među zlatne kajle, što ga nije naročito pogodilo. Štaviše, oteo mi je pušku i zafrljačio je kroz prozor.

„Odupiranje smaknuću povlači za sobom dodatnih trinaest miliona godina izdržavanja kazne u paklu! Spakuj četkicu za zube.“

Jedan zamah uranijumskim mačem i gotov sam, pomislih. U tom trenutku sam osetio kako me neka sila kroz prozor izvlači iz sobe. Bio je to komšija, koji mi je oko pasa vezao planinarsko uže i povukao me na krov. Imao je na prozoru čitavu konstrukciju, sa čekrcima i užadima. U jednoj ruci je držao mene, a u drugoj mitraljez. Za tili čas smo se našli na krovu po kom je šibao severac.

„Šta sad?“, zakukao sam.

„Ovamo!“

Komšija je zauzeo busiju pokraj kućice lifta, a ja sam se skvrčio pored njega. Nekoliko trenutaka potom, Didi se pojavio na krovu. Eto, tek tako, prošao je kroz beton i našao se gore. U međuvremenu mu je izrasla i brada, skoro do pasa. To mora da je od uranijuma. Komšija je pripucao, a ja sam mu pridržavao redenike, kao u

partizanskom filmu. Ispucali smo gomilu metaka, ali bradati Didi je lagano hodao prema nama. Kad nam je prišao, prvo je dohvatio komšiju. Bez upotrebe mača, otkinuo mu je glavu i bacio je sa krova.

„A sad ti.“

Zamahnuo je mačem. Ništa. Uranijumsko oružje je prošlo kroz mene kao kroz vazduh. Zamahnuo je ponovo. Ništa. Bacio je mač i zamahnuo rukom, a efekat je bio isti. Brada je nestala s njegovog lica. Trebalo je da budem mrtav već pola minuta, a stajao sam tu, na krovu, u gaćama, živ. Didi je ponovo zamahnuo mačem, sečivo mi je prošlo kroz vrat ne povredivši me.

„Kako, do kurca, kako?!“

Nije mu bilo jasno. Ni meni nije bilo jasno, ali je on bio taj koji će se vratiti neobavljenog posla. Zamahnuo je mačem po kućici lifta i od nje nije ostalo ništa. Ponovo mi je prišao.

„Požuri, smrznuću se“, rekao sam.

Zamahnuo je, zatim, valjda da proveri ispravnost mača, i sebi odsekao levu ruku. Bolno je jauknuo i ispustio mač. Pritrčao sam, dohvatio oružje i odrubio mu glavu, na kojoj su bili brada (u međuvremenu ponovo isključala), zlatni šiljci umesto prednjih zuba i razrogačene oči, pune neverice. Ostavio sam mač pored leša i pomoću užeta se nekako spustio natrag u komšijin stan. Nekoliko trenutaka kasnije, bio sam kod kuće.

Kad je policija stigla, rekao sam im da sam imao problematičnog komšiju, te da je kod njega došao neki bradati tip sa zlatnim lancima i da je izbio oružani obračun. Nisu pravili pitanje na koji su način obojica ostali bez glava. Na mene nisu posumnjali ni u jednom trenutku.

„Doviđenja i sledeći put se potrudite da sakrijete one biljke pored televizora.“

„Hoću, hvala. Laku noć.“

Uključio sam TV. Isključio sam TV. Čizmice broj trideset šest su i dalje stajale pored mojih čizama. Uzeo sam jednu u ruku i primetio da se u njoj nalazi nekakav ružičasti papir. Izvadio sam ga, razmotao i počeo da čitam: *Dragi Bobane,*

Ako ovo čitaš, to znači da ja ležim na tvom krovu, bez glave na ramenima. Ako si bio pametan, skinuo si zlatne lance sa mog vrata i poneo ih sa sobom, a ako si bio glup, ostavio si ih policiji. Kako je

došlo do toga da mač ne funkcioniše, pojma nemam. Bio je atestiran i isproban na mnogim probisvetima pre tebe. Pitao sam članove bratstva šta znači ako mač slučajno otkaže, a oni su mi odgovorili: „Dragi Didi, u tom slučaju, ili je taj kojeg nameravaš da smakneš toliko zao da mu mač ne može ništa, ili je toliko dobar da mu mač ne može ništa, ili se mač pokvario, četvrtog nema.“ Šta je posredi, ti najbolje znaš, stari družo.

*Čujemo se – vidimo se,
Didi.*

Čudovišta

Mali je čekao lift. Grmljavina aviona spuštala se s neba kroz otvoren prozor u hodniku njegove zgrade. Mali je imao devet godina i tog dana je polazio u treći razred osnovne škole. Bio je ushićen što će ponovo videti svoje drugare, što će pisati sastav *Kako sam proveo letnji raspust*, što će za užinu jesti krofne posute šećerom u prahu, a za ručak punjene paprike iz školske kuhinje.

Ipak, postojao je i onaj problem. Raspust je bio gotov. Svi su ponovo bili tu i radili mu o glavi. Bilo je verovatno i novih, još gorih od prethodnih. Bili su mu potrebni koncentracija nindže i refleksi tigra, a on je, posle povratka iz Rovinja gde je proveo mesec dana sa mamom i tatom, imao koncentraciju slona na groblju slonova i reflekse mačke pod točkovima tatinog renoa četiri.

Dum-dum-brm-brm, čuo je kako pokretni grob stiže na deveti sprat. Otvorio je vrata i našao se oči u oči sa sablasnim mrakom koji je vrebao iz lifta. Neko je ponovo ukrao sijalicu. To se dešavalo non-stop i svi su sumnjali na njegovog tatu. Čak mu je i čika Rade Bošnjak, predsednik kućnog saveta, jednom rekao da upozori tatu, jer će se, ako sijalica ponovo nestane, penzionisani oficiri iz zgrade organizovati, a tad *neka mu je Bog u pomoći*. Oko sijalice su postavili žicu, ali je tu prepreku tajanstveni lopov nekako uspevao da premosti, pa su sijalice i dalje nestajale, iako žica naizgled nije bila ni taknuta. Mali je, međutim, bio uveren da je to njegovo prvo iskušenje u novoj školskoj godini. Kročio je smelo unutra i pritisnuo dugme kraj kog je pisalo PR. Dum-dum-brm-brm.

Nije se osećao sposobnim za borbu. Pored nedovoljne psihofizičke spremnosti, ometala ga je i džinovska školska torba na leđima i blok broj pet u ruci. Torba je, osim što je bila velika, bila i teška najmanje deset kila, jer je u njoj bilo deset svezaka formata A4 „na kocke“, sa Rokijem na koricama, i još deset malih svezaka „na linije“, sa Rambom na koricama. Pošto se još uvek nije znao raspored časova, mama mu je u torbu stavila i sve udžbenike, pa je počeo da sumnja

kako i ona radi protiv njega, namerno mu ograničavajući sposobnost manevrisanja.

Prvi na redu bio je Monstrum Što Stanuje U Liftu Kad U Njemu Nema Svetla, jedan od najstarijih monstruma u zgradi. Čudovište je bilo dečakove visine, zlokobne naravi i šiljatih zuba, koji su se i u gornjem i u donjem delu vilice prostirali u dva reda. Imalo je crvenu kapicu na glavi i kandže do poda. Mali ga nikad nije video, ali je znao da je tu negde, jednostavno je znao. Kako drugačije objasniti oglodane dečje kosti koje su prošle godine pronašli u liftu. Doduše, tata je rekao da su to najverovatnije pileće kosti, ostatak večere nekog gladnog pijanca koji je zaglavio lift između četvrtog i petog sprata i u njemu prenoćio, ali Mali je znao da otac to govori da bi ga smirio. Ili, možda...

Prolazio je šesti, pa peti sprat, a monstrum se nije pojavljivao. Ako nije bio u kabini, sigurno je čučao na njenom krovu i uživao u nervnoj napetosti svojih žrtava. Drm! Lift je stigao u prizemlje. Malog je tamo čekao nov problem: Odvratni Dugajlija Koji Živi Na Mezaninu. Za razliku od Monstruma Što Stanuje U Liftu Kad U Njemu Nema Svetla, Odvratni Dugajlija je uvek bio tu. Čučao je na onom mestu gde stepenice, koje su išle oko lifta, prave prvi zaokret. Iako humanoid, Dugajlija nije bio ljudsko biće. Imao je duguljastu glavu bez dlaka, vanzemaljske oči bez beonjača, šiljate uši i kljun. Koža mu je bila sasvim prekrivena gnojnim plikovima. Mali ni njega nikada nije video, ali ga je mogao osetiti. Nanjušio bi njegov zlokobni dah svaki put po izlasku iz lifta. Dugajlijin zadatak bio je da se sjuri na svakog naivčinu koji je želeo da izađe iz zgrade i kljunom mu iskopa oči. Posle bi ostatke svoje žrtve pojeo (i kosti i nokte i kosu), pa tako nije ostavljao nikakav trag izuzev zlokobnog daha koji se osećao već kod sandučića za poštu. Dobra strana ovog monstruma bila je njegova neodlučnost. Svaki put imao je dilemu da li da stupi u akciju. Mali ga je gotovo mogao čuti kako se premišlja: „Hoću li, neću li, hoću li, neću li?“

Skupio je hrabrost i izašao. Lift je od izlaza iz zgrade bio udaljen pet metara – pet metara dugačkih kao pet kilometara. Mali je stupio smelo, praveći se da iza njegovih leđa nije opaka zver s plikovima, rešena da ga smaže za užinu. Nije smeo da ubrza, nije smeo da se osvrne. Znao je da jedan pogrešan korak može navesti Dugajliju na

kobnu odluku. Vrata zgrade bila su spas, jer je Dugajlijina teritorija bila samo dotle; i još nešto, ovo čudovište je napadalo samo one koji su napuštali zgradu. Za one koji su ulazili bio je zadužen neko drugi, ali o tom-potom. Ovog puta Mali se provukao. Uspeo je da naizgled ležernim pristupom izlasku iz zgrade nadmudri idiotskog neodlučnog monstruma. Istrčao je na ulicu brzinom munje i sudario se sa čika Radetom, predsednikom kućnog saveta, koji je živeo na četvrtom spratu. Lincura je promumlala iz njega: „Mamicu ti malenu, kud trčiš kao muva bez glave!?“

„Dobar dan“, promrmljao je Mali i utekao.

Jadni čika Rade. Nije znao šta ga je čekalo iza nosećeg zida na četvrtom spratu.

Mali je bio jedinac. Nikome nije pričao o svojim nevoljama, a za to je imao dva razloga: a) mislio je da će ga ismejati i b) nije tačno znao ko radi protiv njega, pa nije smeo da se izlane. Bio je sam, prepušten na milost i nemilost svemu što ga je čekalo na putu od kuće do škole i natrag. Put do OŠ „Vuk Karadžić“ bio je pun zamki. Mali je znao napamet svaki kamen na koji je smeo da stane. Ako bi stao gde ne treba, umro bi istog trenutka! Bilo je ukupno sto osamdeset sedam slobodnih delova asfalta na kojima je mogao da boravi i petsto osamdeset četiri pukotine na koje nije smeo da stane. Jedanput je napravio kobnu grešku i slučajno nagazio na pukotinu broj devedeset osam. Čitavih pet minuta stajao je kao ukopan, čekajući sablasnog kosača da ga odvede u ravnicu bez kraja. Smrt se nije pojavila. Autor ove surove igre, ma ko to bio, tog puta mu je oprostio. Potrošio je dragocen kredit i nije mario što su prolaznici sa podozrenjem gledali u znojavo dete koje preskače nevidljive prepreke. Igra sa bezbednim pločama važila je isključivo dok je bio sam. Kad je bio u društvu, ova borba na život i smrt bila je pauzirana. Možda bi trebalo da se malo više druži s ostalom decom. Nije mu baš bilo do toga, ali ako je život u pitanju...

Mali se posle časova neko vreme zadržao u školskom dvorištu, igrajući se sa drugarima iz odeljenja. Mrak je, međutim, uveliko prekrpio i ptice i cveće, pa je bio red da polako krene kući. Vraćao se sa Tozom i Emilom. Toza je bio sjajan dečak, odličan đak, koji se u jesen 1981. pojavio u jednoj epizodi serije *Kocka, kocka, kockica*, gde je dobio zadatak da kaže „Branko, a šta je to tramvaj?“. Emil je

bio musavo dete, koje je malo govorilo, a mnogo mokrilo u krevet. Sva trojica su išli u istom pravcu, a Mali je prvi napuštao ekipu.

„Drugari, vidimo se“, rekao je. „Dođite kod mene sutra ujutru da gledamo *Acu Poštara*.“

„Ne, dođite kod mene da listamo porno-časopise moje sestre“, rekao je Toza.

Emil nije ništa rekao.

Mali se oprezno kretao ka ulazu u kom je stanovao, a odatle je zjapio zlokoban mrak. Pritisnuo je prekidač za svetlo. Ništa. Kada je malo bolje pogledao, shvatio je da nigde u celoj zgradi nema svetla. Njegovi najružniji košmari postali su stvarnost. Nije bilo struje u celoj zgradi! Sve se urotilo protiv njega. Progutao je knedlu, odbrojao u sebi do deset i zakoračio u nepoznato. Kukavičko srce tuklo je brzinom od dvesta otkucaja u minutu, a u glavi mu se vrtelo od jeze. Stajao je neko vreme kod vrata i čekao da mu se oči naviknu na mrak. Prošao je kraj poštanskih sandučića. I da je bilo svetla, ne bi proveravao ima li pošte, zbog žabe što odgriza prste. Na nju ga je, kad je gurao prste u sanduče da vidi je li stiglo neko pismo, upozorio čika Rade. Što se Malog tiče, od tog trenutka žaba je bila tu i oštrila zube. Jednom je tatu upozorio na nju, a on mu je rekao da je glup kô kurac. Tatini prsti bili su čitavi. Da nije i on bio u ekipi sa onim nakazama?

Mali je živeo na poslednjem spratu. Do tamo je put bio dugačak i mračan, a prvi problem vrebao ga je već kod lifta. Tu su ga složno čekali Debeli Ovan Iz Podruma Što Diže Buku i jedan novi lik. Bio je to Dlakavi Sa Lancima I Krvavim Očima. Taj je došao pre nekoliko dana, ko zna iz kog pakla. Mali ga još nije video, ali ono što je znao o njemu bilo je dovoljno da mu utera strah u kosti. Dlakavi nije redovno napadao, više je voleo da svoje potencijalne žrtve drži u neizvesnosti i plaši ih škljocajući svojom rutavom, smrtonosnom gubicom, zveckajući lancima i sevajući krvavim očima. Mali se zagledao u mrak, desno od sebe. Škljoc-škljoc, zvec-zvec, sev-sev, sve je to Mali čuo i video, pa je zaždio uz stepenice. Za koji sekund, protrčao je kroz Dugajlijino radno mesto. Možda je imao pauzu, ili je bio na nekom od spratova iznad. Imaće još osam puta priliku da to proveriti, a i zver iz mračnog lifta se smucala unaokolo. Na kraju

krajeva, cela zgrada je bila obavijena tamom, tako da dejstva ovog monstruma više nisu bila ograničena samo na lift.

Mali je, poput rakete, leteo ka stanu broj trideset pet, uz sekund neopisive panike na svakom narednom međuspratu. Od Dugajlije nije bilo ni traga ni glasa. A onda, na četvrtom spratu, Mali se spotakao o nešto što je ležalo iza lifta i pao. Zaledio se od straha. To nešto je smrdelo kao njegov tata kad pije domaću lozu sa čika Perom, bezbrižnim bubrežnim bolesnikom iz susedne zgrade. To nešto je ispuštalo mrmrljajući zvuk koji u sebi nije imao ničeg ljudskog. To nešto aktiviralo je plastični upaljač, a iza sitnog plamena Mali je ugledao čika Radetov razbijeni nos.

„Aaaaaa, sad ću te utepam, sunce ti bogovo! Ne može čovek na miru da spava ni u rođenoj kući! A, čekaj, čekaj, da te dovatim!“

Mali je jurnuo uz stepenice. Sad je i čika Radeta mogao da ubroji u svoje mnogobrojne dušmane. Napokon, posle lude jurnjave po demonskoj zgradi, stigao je do kvake svog stana. Posle dva-tri hitra poteza ključem, ušao je na bezbednu teritoriju. Ili mu se tako barem učinilo. Struja je stigla nepun minut posle njegovog povratka kući. Izbegao je sigurnu smrt, za dlaku.

Mali je već duže vreme sumnjao kako su njegovi roditelji u stvari vanzemaljci preobučeni u ljude, dok su njegovi pravi roditelji zarobljeni u dimenziji X. Bio je ubeđen da je nad njim vršen nekakav eksperiment. Sva ta sarma, sav taj podvarak, sva ta boranija, bilo je to pravo pravcato mučenje. Za mamu je bio gotovo siguran, a činilo mu se da je tata postao gori od nje. Setio se žabe iz sandučeta koja je uporno odbijala da njegovom tati odgrize prst. Možda je njegov tata stavio tu opasnu zver u sanduče. Možda je baš njegov tata bio mozak operacije.

Nekoliko dana posle umalo fatalnog prvog dana škole, konačno mu je palo na pamet kako da razotkrije zaveru protiv sebe. Naime, već više godina postojao je ritual koji je bio vezan za odlazak na spavanje. Svake večeri, pre nego što bi pokušao da zaspi, Mali bi tražio čašu vode, koju bi mu, zatim, tata donosio iz kuhinje. Taj običaj ustanovili su njegovi pravi roditelji, u starim dobrim vremenima, pre nego što su njihova tela obukli vanzemaljci. To je bio idealan način da Mali bude neopaženo likvidiran. Kako? Tako što bi mu njegov sadašnji tata svako veče sipao malo otrova u čašu vode. Ovaj je

sigurno to i radio. Sipao je dovoljno malu količinu kako je forenzičari prilikom obdukcije ne bi otkrili u dečakovoj krvi. Svakodnevno ispijanje takvog „koktela smrti“ garantuje da ćeš posle izvesnog vremena biti mrtav. Mali je morao nekako da ih nadmudri. Da samoinicijativno ukine taj običaj, to jest, da prestane da traži vodu pre spavanja, nesumnjivo bi im bilo sumnjivo. Shvatili bi da ih je otkrio. Mali bi rado prosuo vodu u saksiju s cvećem na njegovom prozoru, ali „tata“ je uvek bio tu da proveriti pije li otrovni napitak. Jedino rešenje bilo je da pronađe bočicu sa otrovom koji su mu davali i da na njeno mesto postavi novu, sa nekom bezopasnom materijom. Tako bi sebi dao manevarskog prostora, to jest, mogao bi na miru da skuje plan kako on njih da ubije.

Naredne večeri, stupio je u akciju. Plan je bio: kada bude tražio čašu vode, pratiće „tatu“ do kuhinje i krišom posmatrati odakle ovaj sipa otrov. Onda će sačekati da uljezi utonu u san, pa će iz bočice s otrovom prosuti otrov, a u nju sipati nešto što nije otrov.

„Laku noć, sine.“

„Tata, daj čašu vode.“

„Obavezno.“

Neprijatelj je otišao u kuhinju, a Mali se na prstima odšunjao za njim. Stajao je pored vrata i gledao. „Tata“ je bio okrenut leđima. Sipao je vodu u jednu od čaša sa police. Odjednom se okrenuo.

„Šta to, koj moj, radiš? Što nisi u krevetu?“

Mali je bio direktan: „Gledam čime me truješ.“

„Tata“ je zarežao:

„Kako si nas otkrio?!“

„Niste znali s kim imate posla, nevaljalci! Sve znam: i za dimenziju X i za žabu što odgriza prste i za pukotine u asfaltu i za otrov u vodi!“

Razgovor je čula i „mama“, pa je brže-bolje dotrčala u kuhinju. Sekund kasnije, oboje su skinuli svoje maske Zemljana i prikazali se Malom onakvi kakvi su zaista bili. Dva bezoblična tela sa hiljadama užasnih očiju preteći su mu se približavala.

Mali je u rekordnom vremenu (2.39, rekord planete ZWYNZ) bio isisan iz tela i prebačen u dimenziju X, gde se i danas nalazi. Njegovo telo dato je na poklon jednom mladom vanzemaljcu, sinu bogatog vanzemaljskog funkcionera. On se, kao „Mali“, i dan-danas slobodno šeta beogradskim ulicama.

Opstanak

Na semaforu je bilo crveno već deset minuta. Moja kola bila su prva, a ovi otpozadi počeli su da trube navodeći me na greh. Pogledao sam u Zeku. Imao je sto dvadeset kilograma, zlatne lance oko vrata i ožiljke od gašenja cigareta po podlakticama. Unervozio se.

„Šta sviraju, koji kurac? Zar ne vide da je crveno?!“

Osvrćući se, poskakivao je nervozno na svom sedištu, zbog čega se krhki stojadin povijao u njegovu stranu ozbiljno se približavajući raspadu. Morao sam da ga smirim.

„Zeko, sviraju jer misle da je semafor pokvaren. Već deset minuta nikako da se upali zeleno.“

„Znam ja ovaj semafor. Nije pokvaren, samo mu crveno dugo traje. Bude li još neko svirnuo, idem da mu se najebem majke!“

„Neka, Zeko, pusti...“

Neko je, međutim, svirnuo. Treća kola iza nas. Primetio sam ga, počeo je da trubi još pre sedam minuta. Bio je najnervozniji u redu. Zeka je iskočio iz kola, a ja sam udario glavom o staklo usled vibracija koje su nastale tom prilikom. Izašao sam iz auta. Zeka je već stigao do onog koji je trubio. Pokušavao je da ga istera iz kola. Udarao je pesnicama po haubi, po staklima, po krovu. U automobilu je bio tip srednjih godina, srednjeg rasta i osrednje sudbine, šćućurio se, nabio glavu u ramena i čekao da oluja prođe. No, Zeka je udarao, vikao, zvao tog lika napolje, psovao mu mrtvu sestru i krvavo dete, pa sam prišao da ga smirim, da ne bi napravio neko veće sranje ni iz čega.

„Pusti ga, Zeko, vidi kako se usrô. Idemo nazad u kola, da ne propustimo zeleno.“

Uz gundanje, krenuo je sa mnom ka kecu. Ušli smo u kola i seli. Nagnula su se u desnu stranu.

Kad se zeleno končano upalilo, moj auto se ugasio. Verglao sam i verglao, a kec je samo kašljao. Iza nas je počinjao četvrti srpski

ustanak. Zeka me je besno pogledao. Kad je motor konačno proradio, svetlo je iz zelenog prešlo u žuto, a kad smo prošli semafor, ponovo se upalilo crveno. Jedini smo uspjeli da prođemo. U retrovizoru sam video kako ostatak kolone polako nestaje u daljini.

„Jebem ti taj krš! Koliko je sati?“

„Osam i petnaest.“

Kasnili smo. Zeka me je zamolio da ga odvezem do njegove bivše devojke Marice. Nisu se čuli nekoliko godina, a onda ga je pozvala i rekla mu da hitno dođe. Zeka nikada nije pomislio da se upiše u auto-školu. Marica je stanovala u Galenici, na ivici Zemuna, u jednoj petospratnici. Trebalo je da kod nje stignemo u osam.

„Da li ti je makar nagovestila zašto te zove?“, pitao sam ga, da prekinem njegov nemi napad nervoze.

„Ne, samo je rekla da je hitno i rekla mi da ponesem disk *Motorheda*.“

„A koliko se niste čuli pre toga?“

„Ima sigurno dve godine“

„Au, Zeko, pa jel ona normalna?“

Pitanje je bilo suvišno, jer neko ko je s njim mogao biti u vezi svakako nije bio normalan.

„Kengure, zavrnuću ti šiju! Nego šta nego je normalna! Divna devojka, duhovita, bila je super student. Verovatno je dosad završila fakultet i negde radi.“

„Zvuči idealno.“

„Kengure, zavrnuću ti šiju!“

„Zašto, šta sam rekao?!“

„Nije stvar u tome šta si rekao, nego kako si rekao! Bio si ironičan!“

„Ma tripuješ.“

„Kengure, zavrnuću ti šiju!“

Uključio sam radio. Gola žica, koja je virila iz kineskog radio-kasetofona, nije pomagala i nijedna stanica nije se mogla uhvatiti. Zvuk koji je dopirao sa radija preklinjao me je da ga ugasim. No, bolje i krčanje iz radija, nego po život opasan dijalog sa Zekom.

„Šta je ovo, ne hvata nijednu stanicu?!“, besneo je, a kola su se tresla u ritmu kojim je on vrteo točkić na radiju.

Na kraju je levim kolenom šutnuo aparat, koji se srušio na pod.

„Polomio si ga, Zeko“, rekao sam mu smireno.

„Nisam.“

„Jesi.“

„Nisam.“

„Razmisli malo. Šutnuo si ga, on se polomio i pao na pod.“

„Nisi u pravu.“

Zeka se namrgodio. Onda je izvadio novčanik, preturao malo po njemu, a zatim mi nešto turio u džep majice.

„Eto ti, jebo te kasetofon. Kupi drugi.“

Izvadio sam novac iz džepa. Dvadeset dinara.

„Šta je studirala Marica?“

„Mašinstvo.“

„Mašinstvo?“

„Da! Zašto praviš takve face?“

„Čudno mi je da devojka studira mašinstvo.“

„Ko te pita. Meni nije čudno.“

Pokazao mi je gde se nalazi Maričina zgrada. Parkirao sam auto ispred samog ulaza.

„Okej. Ti idi gore, a ja te čekam u kolima.“

„Ne dolazi u obzir. Ideš sa mnom.“

„Ma, šta ću vam ja, Zeko?“

„Ne znam šta ćeš njoj, ali nema šanse da sediš u kolima dok se ja gore preganjam s Maricom. Nećeš se izvući. Ideš sa mnom.“

„Ne, ja...“

„Ideš sa mnom!“

Izašao sam iz kola i zaključao ih.

Popeli smo se na četvrti sprat, a zatim sišli na drugi, budući da je Zeka zaboravio na kom tačno živi Marica. Pored jednih vrata Zeka je konačno uzviknuo „Evo ga!“ i pritisnuo zvono. Ništa se nije čulo. Pritisnuo je ponovo.

„Izgleda da joj ne radi zvonce“, rekao sam mu.

„Sve ti znaš“, odgovorio je Zeka i pokucao.

Vrata nam je otvorila mlađa ženska osoba u crnoj mantiji, sa krstom oko vrata i maramom na glavi.

„Pomaže Bog“, oglasila se.

„Marice?“, začudio se Zeka.

„Zdravo“, rekao sam ja.

Okrenula se i ušla u stan, a budući da je ostavila otvorena vrata, ušli smo i nas dvojica. Unutra su bile spuštene sve roletne, a jedini izvor svetlosti bile su sveće. Ikona je bilo na svakom zidu. Stigli smo u još jednu, malo veću, prostoriju sa ikonama i svećama, a onda je Marica ponovo progovorila.

„Sedite, dragi gosti.“

Nije bilo nijednog komada nameštaja, samo ikone i sveće. Seo sam na pod, a Zeka je i dalje stajao. Marica je bila zadovoljna mojim postupkom, pa je rukom pokazala Zeki da učini isto. Seo je.

„Šta ćete da popijete? Imam samo vodu.“

„Pa... onda vodu“, rekao je Zeka.

„I ja ću vodu“, rekao sam.

Otišla je iz prostorije. Trudila se da izgleda potpuno smireno, ali to je bila neka prisilna i neprirodna smirenost. Zeka i ja smo počeli razgovor. Šapatom.

„Zeko, jel ona oduvek...“

„Šta ti pada na pamet! Bila je sasvim normalna, a ovo...“

„Izgleda kao neki religiozni fanatik.“

„Jesi ti oduvek tako pametan?“, rekao je Zeka.

„Moramo da pazimo šta pričamo, takvi se lako uvrede.“

Vratila se sa dva drvena suda u kojima se nalazila voda. Zeka je svoju popio naskap, a ja sam svoj drveni sud spustio na pod, pre svega iz straha od onoga što je u njega sipala.

„Zeko, uopšte se nisi promenio.“

„Ovaj... ni ti.“

„Ne budi smešan. Zar me se ovakve sećaš?“

„Uh, hm... ne.“

„Zar te ne interesuje otkud to da ovako izgledam i da se ovako ponašam?“

„Ovaj...“

Zeka se nije najbolje snalazio. Nisam smeo da se mešam. Samo sam posmatrao.

„Da li se sećaš, Zeko“, ponovo je počela Marica, „pre dve i po godine, kada sam išla na more sa majkom i sestrama?“

„Da, sećam se.“

„Bio je tamo jedan momak...“

„Molim?!“

Marica je trebalo da pazi šta priča.

„Znaš, Zeko, jedne večeri sam se napila i on je bio tu i...“

„Molim?!“

„On, njegovi prijatelji i ja smo se tucali. U stvari, oni su mene tucali.“

„Molim?!“

Zeka je skočio, i ja sam skočio, a Marica je i dalje stajala.

„Kad? Kako? Pa, čuli smo se svakog dana!“

„Zeko, dan traje dvadeset četiri sata, a čuli smo se na pet minuta.“

„Kurvo! S kime si se sve jebala?!“

„Pa samo s tim momkom i njegovim drugarima.“

„Kurvo! Uf...“

„Ukupno, bilo ih je sedmorica.“

Zeka ju je ščepao za vrat. Stezao ju je, a ona nije napravila nijednu grimasu, iako je bilo očigledno da se guši. Morao sam da reagujem. Stao sam na bezbednu udaljenost i počeo da dovikujem.

„Zeko, nemoj! Za to se ide u zatvor!“

„Sevaj, Kengure, ili ću i tebi zavrnuti šiju!“

„Zeko, nije toga vredna“

„Kengure, opominjem te!“

„Pogledaj šta je napravila od sebe! Vidi na šta liči! Pusti je, konju!“

Zeka je popustio. Na kraju joj je sasvim pustio vrat i odalamio joj šamar. Srušila se na pod. Zatim je počeo da ruši ikone sa zidova. Jednom od njih udario je Maricu po glavi.

„Smrdljiva bogomoljko.“

Ona se uhvatila za glavu, ali i dalje nije pokazivala nikakve emocije. Tako, sedeći na podu, nastavila je priču od maločas.

„Imaš pravo da budeš ljut i da me udaviš, ako ti je volja. Na moru je sve bilo u redu, no kad sam se vratila u Beograd počela je da me grize savest. Nisam mogla da spavam, da jedem...“

„Ali si mogla da se jebeš sa mnom!“

Bilo mi je žešće neprijatno da slušam taj razgovor, pa sam krenuo napolje.

„Kuda ćeš?!“, dreknuo je Zeka.

„Ovaj, odo ja malo napolje. Biću ispred zgrade ako...“

„Sedi tu!“, viknuo je, a ja sam seo.

Marica je nastavila ispovest.

„Zeko, da li se sećaš dana kad smo raskinuli?“

„Ne baš.“

„Ja se sećam vrlo jasno. Bio je Sveti velikomučenik Pantelejmon 1998. godine.“

„Sveti šta?“

„Velikomučenik Pantelejmon, deveti avgust.“

„A-ha.“

„Onaj momak s mora me je pozvao na žurku. Rekao je da će celo društvo biti tamo i da su svi nestrpljivi da me ponovo vide. Što je najcrnje, i ja sam bila nestrpljiva da vidim njih...“

„Šta?! Kurvo! Kurvo!“

Zeka je skočio i šutnuo Maricu u dupe. Kad je pala na kolena, zakucao ju je pesnicom u glavu. No ona i dalje nije gubila svest.

„Da, Zeko, najgore od svega je što sam i na moru uživala u tome, a i na žurki. No, na žurki ih nije bilo sedam, nego sedamnaest, ali je pored mene bila još jedna devojka, pa nisam sama morala da trpim onolike dignute kurčeve.“

„Ne! Ne! Neću da slušam ta sranja! Ućuti ili ću te ucmekati!“

„Radi šta ti je volja. Elem, jedino što me je mučilo bila je ta griža savesti, pa sam rešila da raskinemo.“

Zeka se šetkao po sobi, udarajući tu i tamo pesnicom o zid. Odjednom, kao da se nečeg dosetio.

„Jel ti klonja još uvek na kraju hodnika?“

„Jeste.“

„Dobro. Idem da kenjam. Prsralo mi se od ovih gluposti.“

Zeka je otišao u klonju, a ja sam ostao nasamo s Maricom i nimalo mi nije bilo prijatno.

„Ko si ti?“

„Ja sam Kengur, Zekin drug.“

„A šta ti tražiš ovde?“

„Pa, dovezao sam Zeku, a onda mi je on naredio da se popnem gore.“

„Dobro.“

„Marice, jel ovo tvoj stan?“

„Jeste.“

„A roditelji?“

„Čiji?“

„Tvoji.“

„Njih sam ubila pre godinu dana.“

Skočio sam sa poda i krenuo napolje.

„Vidimo se, Marice.“

„Gde ćeš?“

„Idem. Reci Zeki da sam dole.“

„Dobro.“

No, baš u tom trenutku sam naleteo na Zeku, koji je izašao iz klonje.

„Uf, ala sam se israo! A znaš šta ima novo?“

„Šta?“

„Israo sam joj se na pod, ha-ha-ha! Nego, kuda si ti pošao?“

„Dole. Rekla mi je kako je ubila kevu i čaleta pre godinu dana.“

„Marica?“

„Marica.“

Pogledao ju je upitno, a ona je klimnula glavom.

„A posle toga sam spoznala Boga.“

„Kako si ga spoznala, baš me zanima?“, pitao ju je Zeka, koji je zajedno sa mnom počeo da uzmiče.

„Jedne noći mi se javio u snu i zabranio mi je da izlazim iz kuće, naredio mi je da stalno nosim crninu, da uvek imam maramu na glavi i da mu se molim za spas duše, trideset osam puta dnevno.“

„A kad se to desilo?“

„Na Svetog Jakova Persijanca prošle godine.“

„Svetog šta?“

„Jakova Persijanca. Deseti decembar.“

„I od tada nisi izlazila iz kuće?“

„Da.“

„A čime se hraniš?“

„Ničim.“

„A zašto si me uopšte zvala? Rekla si da je hitno. Jel zato što si odlučila da mi priznaš šta je bilo na moru?“

„Ne, to sam odavno htela da ti kažem, ali nikako da uhvatim vremena između molitvi. Jesi li doneo *Motorhed*?“

„Jesam. Šta će ti to?“

„Neki kreten iz komšiluka pušta svako jutro Miroslava Ilića. Ne mogu da se molim od njega. Setila sam se da ti slušaš *Motorhed*, pa sam te zvala da pozajmim CD i puštam ga malo tom idiotu.“

Eksperiment

Mile i Boža, studenti treće godine Pravnog fakulteta, sedeli su u bašti kafića *Jedro*, na Trgu Republike. Bio je treći jun 1998.

„Nisam siguran da ću išta položiti u ovom roku“, požalio se Boža.

„Ni ja. Svetsko prvenstvo u fudbalu mi remeti sve životne planove“, odgovorio je Mile.

„Da.“

„Baš je toplo.“

„Da.“

Prišao im je kelner i upozorio ih da moraju da naruče još jedno piće kako ne bi bili primorani da napuste objekat.

„Ljudi okolo stoje i čekaju da se isprazni neki sto, a vas dvojica cevčite te dve kafe već sat i po“, bio je precizan kelner.

„Dobro. Donesi nam po čašu kisele“, naručio je Mile, a kelner je otišao.

„Kreten“, procedio je Boža.

Kelner je uskoro doneo dve čaše kisele vode, bez reči ih stavio na sto i otišao.

„Vidi one sise“, primetio je Mile.

„Koje sise?“

„Na onoj što stoji na pešačkom prelazu.“

„Uh, ne mogu ja da vidim tako daleko.“

„Evo, prelazi ulicu, sad ćeš je videti.“

Devojka sa velikim sisama prešla je ulicu i stala pored jedne bandere na Trgu, dvadesetak metara od stola za kojim su sedeli.

„Au, kakve sise“, primetio je Boža.

„Rekoh ti ja.“

„Ala je dosadno. Da nema fudbala i poneke sise koja tu i tamo prođe, mislim da bih se ubio.“

Boža i Mile su sedeli, devojka je stajala pored bandere, a kelner je dva puta prošao pored njih, da proveriti kako im ide s kiselom vodom.

„Ova stoji tu već deset minuta“, primetio je Mile.

„Verovatno nekog čeka“, zaključio je Boža.

„Nego, znaš šta mi je palo na pamet?“

„Šta?“

„Možda da ubijemo nekog.“

„Šta lupetaš, kako da ubijemo, zašto da ubijemo?“

„Pa, da ubijemo, a da nas murija nikad ne otkrije.“

„Murija, pre ili kasnije, sve otkrije.“

„Ako bismo ubili nekog s kim nemamo ama baš nikakve veze, nikada nas ne bi otkrili.“

„Misliš?“

„Siguran sam.“

„Okej. Ajde onda da ubijemo ovog kelnera.“

„Ne, jebote, ne njega. Pola *Jedra* je čulo kako smo se svađali s njim“, breкнуo se Mile i zaverenički se nagnuo ka Boži. „Trebalo bi da ubijemo nekoga koga uopšte ne poznajemo, nekoga s kim nikada u životu nismo prozborili ni reč.“

„Ajde onda da ubijemo ovu sisatu, što stoji pored bandere“, gotovo šapatom je predložio Boža.

„E, to već može.“

„Ali, kako ćemo da je ubijemo?“

„Pratićemo je, a kad bude sasvim sama, udavićemo je pertlom s tvoje leve patike.“

„Ma nemoj! A zašto je ne bismo udavili tvojom pertlom?“

„Tvoje pertle izgledaju mnogo izdržljivije od mojih, naročito ta leva. Moja pertla bi mogla da pukne i šta smo onda uradili? Prdnuli u čabar.“

„A-ha, okej onda.“

U tom trenutku naišao je momak s kojim je sisata trebalo da se nađe. Mile i Boža su se dogovorili da ih prate. Momak i devojka su pošli, a Mile i Boža su ustali i ostavili pare za piće na stolu. Sisata i njen dečko su se raspravljali. Studenti treće godine prava držali su odstojanje od nekih trideset metara, što je Boži pravilo izvesne probleme, pošto je bio kratkovid.

„Šta rade, šta rade?“, pitao je Boža.

„Još uvek se svađaju“, rekao mu je Mile.

U jednom trenutku, devojka je momku opalila šamar, uletela u taksu i nekud se odvezla.

„Šta ćemo sad? Da i mi hvatamo taksi, da je pratimo?!“, pitao je Boža.

„Da li si ti normalan? Odakle nam pare za taksi! A i taksista bi nas upamtio, pa bismo morali i njega da koknemo. Odabraćemo nekog drugog.“

„Ajde onda da joj zveknemo tipa. Vidi kako stoji, sav je kô posran.“

„Može. Ubićemo tipa.“

U tom trenutku, momak sisate devojke je zaustavio taksi i odvezao se.

„E jebiga baš! Odakle narodu tolike pare? Kukaju da je kriza, a samo se vozikaju taksijem“, nervirao se Mile.

„Šta ćemo sad?“, pitao je Boža.

„Ajmo na Kališ. Možda ćemo tamo nekog pronaći.“

Mile i Boža su otišli na Kalemegdan, seli na jednu klupu blizu Pobjednika i počeli da merkaju.

„Ovoga!“, predložio je Boža.

„Mnogo je debeo, imali bismo grdne muke s njim.“

„Ajmo ovu!“

„Ne znam, ne sviđa mi se nešto. Nosi cvikere.“

„Onda ovu! Ova ne nosi cvikere.“

„Ne znam, ta mi je nekako simpatična, bilo bi mi žao da je ubijemo.“

„Ajde onda da ubijemo nekog penzosa. Za njih i nije neka šteta. Ionako samo smrde i čekaju sudnji dan.“

„Vidiš, ta ti nije loša. Hoćemo li dedu ili babu?“

„Bolje babu. Dede umeju da nose pištolje.“

„Važi, babu ćemo. Svaka baba je barem jednom dedi u mladosti zagorčavala život, tako da ćemo možda učiniti i dobro delo.“

Mile i Boža su pažnju usmerili na babe, ali je tu iskrasao novi problem.

„Da li je moguće da se baš sve babe šetaju u grupicama?!“, nervirao se Boža.

„Stvarno, kako misle da ih ubijemo ako se šetaju u čoporima?!“

„Ajmo onda nekog dedu.“

„Znaš šta, Božo, primetićeš da se i dede šetaju isključivo u grupama.“

„Ajde onda da ubijemo dve babe, ili dvojicu deda!“

„Božo, ne preteruj. Ubićemo neko dete. Idemo malo dublje u park i čim neki klinac zamakne u budžak... kvrc!“

„A zašto ne klinka?“

„Može i klinka. Rekao sam *klinac* misleći i na klince i na klinke.“

Mile i Boža su zašli dublje u park i sakrili se u jedan žbun. U njihovoj neposrednoj blizini deca su se igrala žmurke. Mile je zaključio da je to idealna prilika. Prvo dete koje pokuša da se sakrije u njihov žbun završilo je karijeru. Ali deca nikako da se sakriju u žbun. Trčala su iza drveća, iza klupa, iza baba i deda, ali nikako u žbunje.

„Dobro, šta je s tom decom?!“, nervirao se Mile. „Gde im je smisao za strategiju? Žbun je najbolje mesto da se u njemu sakriješ, a nijedno dete neće da uđe u žbun!“

„Možda su im roditelji govorili da se u žbunju krije zli čika koji otima i ubija nevaljalu decu?“

U tom trenutku jedna devojčica je krenula ka njihovom žbunu.

„Evo, evo...“, trljao je ruke Mile.

„Čekaj, vidi ono!“, ščepao ga je Boža za rame.

Tridesetak metara severoistočno, jedna usamljena baba hodala je po livadi i brala cveće.

„Hoćemo li nju?“, pitao je Boža.

„Nju“, složio se Mile.

Mile i Boža su odmakli za babom, koja se približavala jednoj od mnogobrojnih kalemegdanskih kapija, a devojčica koja se sakrila u upražnjen žbun pobedila je u igri. Mile i Boža su se dogovorili da babu prepadnu u kapiji. Boža je odvezao pertlu i obmotao je oko ruke. Baba je ušla u kapiju, Boža je ušao za njom, a Mile je ostao ispred, da čuva stražu. Minut i po kasnije, Boža je izašao napolje i počeo da vezuje pertlu na levoj patici.

„Šta je bilo?“, interesovao se Mile.

„Zadavio sam babu i bacio je u jedan budžak sa strane.“

„Jesi li uklonio otiske?“

„Ma kakve otiske, ruke su mi sve vreme bile na pertli. Bila je gotova za deset sekundi.“

„Odlično.“

„Šta ćemo sad?“

„Ajmo negde na kafu.“

Oproštaj

Televizijske kamere pažljivo su pratile svaki njegov pokret. Mladić u crvenim helankama, duge kose, bradat, lica ofarbanog u boje srpskog barjaka, kretao se u plavim klovnovskim cipelama ka ivici krova. Bio je obučen u dugačku bundu, po svoj prilici od veštačkog krzna, ispod koje se video njegov pivski stomak, obrastao tamnim kovrdžama. U rukama nije držao ništa. U podnožju Beograđanke tiskalo se nekoliko stotina slučajnih prolaznika, kolportera i prodavaca pečenog kestenja, i složno gledalo uvis.

Šta se zapravo dogodilo? U 12.32, tog ponedeljka, u redakciju jedne kablovske TV stanice stigao je anonimni poziv, čiji je uputilac obavestavao urednika informativnog programa da će u 13.15, po završetku šestog časa u školama, izvršiti samoubistvo skokom sa krova Beograđanke.

Urednik je zadovoljno trljao ruke i govorio kolegama: „Evo šanse da nam skoči gledanost. Neki idiot će u jedan i petnaest skočiti sa Beograđanke, a nas je pozvao da to snimimo.“

„Ali, šefe“, pobunio se jedan mlađi novinar koji je odmah dobio otkaz, „otkud znate da nas neko ne zajebava?“

„Ćut tamo! Program nam je toliko bedan, da bih iz očaja ekipu poslao i u Grocku, da snimi babu kako sere! Nemamo šta da izgubimo!“

Tri najbolja novinara i tri najbolja kamermana ove kuće su se tačno u 12.57 nacrtala u kafani *Žubor cveća*, nedaleko od mesta doskoka. Zadatak je bio strogo poverljiv, kako bi jedino njihova TV stanica imala ekskluzivan prilog. Imali su instrukcije da neopaženi odu na lice mesta, pa je malo reći da su bili iznenađeni kada su u istoj kafani, pored sedam skinheda i dva pijanca, primetili još pedesetak novinara i tridesetak kamermana. Otkud to? Iz razgovora sa kolegama su saznali da je budući samoubica istu poruku poslao svakoj medijskoj kući koje je mogao da se seti, sve u želji da na sebe i svoj naum skrene što više pažnje.

Neko se setio da pozove i policiju, te je u 13.04 u kafanu *Žubor cveća* stigla patrola iz stanice Savski venac, u ukupnom iznosu od tri policajca. Čuvši za veliki broj kamera na mestu događaja, šef smene u policijskoj stanici je na trenutak pomislio kako ne bi bilo loše da se lično pojavi na licu mesta – da ga rodbina sa sela vidi na televiziji, ali je onda zaključio kako je prijava verovatno lažna, pa je na zadatak poslao tri momka tek pristigla iz Kamenice. Pošto su se na brzinu upoznali sa situacijom, policajci su odlučili da pri susretu sa predstavnicima medija postupe rutinski, što će reći da prebiju sedam novinara, polome tri kamere i oduzmu snimljeni materijal (dva pijana skinheda, koji igraju igru *Zabadanje skakavca velikom brzinom u prazan prostor između prstiju sopstvene ruke, u smeru kazaljke na satu i natrag* za kafanskim stolom). Pošto su završili sa rutinskim postupkom, organi reda su naredili pokret u pravcu palate *Beograd*, kako bi utvrdili istinitost anonimne prijave.

U 13.09, povorka novinara, kamermana i policajaca napustila je *Žubor cveća* i prešla Ulicu kralja Milana van pešačkog prelaza, što su mladi policajci iskoristili za vežbu naplaćivanja prekršajnih kazni. U 13.13, sa prozora na zgradi preko puta, jedna baba je na sav glas počela da urla kako neko stoji na krovu Beograđanke. Okupljeni su podigli pogled i opazili malenu crnu figuru kako stoji na krovu i maše. Kao posledica gledanja uvis prisutnih taksista i vozača trolejbusa, desio se lančani sudar sa sedamnaest žrtava (tri pešaka, dva automobila, jedan trolejbus, jedan kolporter, dve bandere, jedan ulični prodavac kestenja i sedam fišeka kestenja). Policajci su se uhvatili za motorole i zatražili pojačanje u obliku helikoptera *Gazela*, tima snajperista, nekoliko dvogleda i megafona.

Kad je helikopter doleteo, iz njega su primećene dve usamljene figure na krovu Beograđanke. Figura koja je mahala građanima i bila neposredan uzrok lančanog sudara, bio je radnik zadužen za servis antenskog predajnika. Po obavljenom poslu, on je neometano napustio krov (stepeništem, ne skokom), praćen ledenim pogledom druge osobe na brisanom prostoru, sto jedan metar iznad zemlje. Druga osoba je nosila bundu i jedno vreme je držala oko vrata natpis DOŠAO SAM DA SE UBIJEM, pa nije bilo sumnje da je reč o anonimnom samoubici. Zazujale su kamere i direktan prenos je počeo. Od tog trenutka prenosimo događaj onako kako su ga videli

gledaoci programa TV stanica koje su na licu mesta imale reportažna kola (tekst van zagrada je približan opis televizijskog prenosa ove napete priče iz života; tekst u zagradama predstavlja nezvanična svedočenja sa lica mesta, kojih nije bilo na televiziji).

Vidi se dugokosi mladić kako se unezvereno češe ispod bunde (jedan od policajaca razmišlja da li lice na tom mestu ima skriveno oružje i to motorolom prenosi kolegama). Mladić se oslobađa natpisa DOŠAO SAM DA SE UBIJEM, tako što ga baca sa vrha zgrade i on pada na pet metara od kamere. Kamera se približava i zumira, jasno se vide crvena slova na kartonskoj podlozi. Za to vreme, druga kamera snima mladića koji nešto viče, ali niko ne razume šta, iz dva razloga: 1) mnogo je visoko, 2) ljudi u podnožju zgrade glasno se smeju, pošto su uvideli da budući samoubica ne ume da napiše slovo Š ćirilicom, te ono izgleda kao jedna bezobrazna stvar okrenuta ka gore. Mladić odjednom nestaje i nijedna kamera ne može da ga uhvati (svi kamermani su, naime, stajali u podnožju zgrade, tako da je bio dovoljan jedan korak unazad pa da zvezda prenosa nestane iz vidokruga. Ovo je dovelo do naprezanja moždanih vijuga, a zatim i do revolucionarne odluke da se nekoliko kamermana preseli na krov jedne od obližnjih zgrada, odakle pogled dopire još dva metra ka unutrašnjosti krova Beograđanke). Za vreme njegovog nestanka, kamere snimaju portira koji izjavljuje da mu nije jasno kako se klovn u crvenim helankama, lica ofarbanog u srpsku zastavu i ogrnut u bundu, neopaženo provukao pored obezbeđenja. Nakon toga, u kadru je najviši po činu od prisutnih policajaca (mlađi vodnik) koji zvižduće jednu Cecinu pesmu. Posle njega kamera snima njegovog kolegu dok šamara srednjoškolku jer nije htela da mu da broj telefona i nečijeg psa kako pored fontane pravi podlogu u koju bi neko trebalo da ugazi. Mladić se ponovo pojavljuje, ovog puta sa rukama u džepovima, i pljuje na prisutne građane. Visina je velika pa mora da pljune nekoliko metara udesno, ne bi li vetar odneo pljuvačku na željeni cilj (najviši po činu policajac ovo karakteriše kao napad na policiju i građane i daje ovlašćenje snajperistima da ubiju samoubicu, čim budu u fazonu – jedan od snajperista, vežbe radi, ubija jednu stariju Beograđanku (babu, ne zgradu) koja čeka autobus, a kasnije za to okrivljuje samoubicu). Kamera snima babu,

pogođenu direktno u čelo, kako leži pored prodavnice obuće. Narod paniči, ljudi beže na sve strane, vide se cipele kamermana kako se ubrzano kreću ka poslastičarnici, čuje se glas koji naručuje minjone, a zatim vidimo kako kolačići padaju po kamermanovim cipelama i čujemo glas prodavačice koji pita: „A ko će sve ovo da plati?“ Onda ide reklama. (Za to vreme, snajperista, šale radi, puca u kapu jednog od policajaca, ali ga pogađa direktno u uvo, što izaziva oduševljenje građana, koji, misleći da je samoubica kriv i za ovo, počinju da ga mole da odustane od samoubistva i kandiduje se za predsednika. Svakome ko je sedeo kod kuće i gledao prenos samoubistva bilo je jasno da dugokosi u bundi nikako nije mogao ubiti ni babu ni policajca, jer bi za takve pogotke morao biti Jasna Šekarić, na koju je ličio pomalo, ali su brada i bunda odagnale svaku sumnju, a i morao bi lebdeti najmanje tri metra iznad krova, zbog pravca iz kojeg je doletelo zrno. U svakom slučaju, balistika će reći svoje.) Uvređen što se prisutni zanimaju nečim drugim, mladić se ponovo povlači ka unutrašnjosti krova i nestaje iz vidokruga snajperista i okupljenih građana. (U međuvremenu, šef smene policijske stanice Savski venac informiše se o događajima, hvata se za glavu, pije bensedin, ide kući, prebija ženu i sina, te obustavlja svaku dalju akciju policije, dok lično ne dođe na lice mesta.) Kamera snima starijeg policajca nešto višeg čina, kako nailazi policijskim puntom, ubija boga u mlađem vodniku, a potom daje intervju za *Drugi dnevnik*. (Nevešto pokušava da zataška dva ubistva: „Iz pouzdanih izvora imam informaciju da je osoba u bundi na vrhu ove zgrade, na dosad nerazjašnjen način, uticala na pripadnika specijalnog odreda policije da promeni svoju odluku i otvori vatru na jedno civilno lice i jednog policajca.“) Zatim stariji policajac uzima megafon i obraća se budućem samoubici: „Druže, identifikuj se!“ Mladić nešto više, ali iz već navedenih razloga niko ne razume šta. Šef smene naređuje jednoj od TV ekipa da ode na krov i intervjuiše nepoznatog. Iz straha da će im se možda nešto desiti, članovi ekipe odbijaju poslušnost (i pristaju da okopavaju krompir u Padinskoj Skeli trideset dana zbog ometanja službenog lica u vršenju službene dužnosti). Njihovu odeću oblače dva pripadnika MUP-a koji se sa kamerom i mikrofonom penju na krov ne bi li se približili momku u bundi. (Plan je sledeći: 1) penju se i uspostavljaju kontakt, 2) ako utvrde da je

opasan po okolinu, ubijaju ga, 3) ako utvrde da je bezopasan po okolinu, puštaju ga da se ubije, 4) idu na burek.) Dok se policajci pripremaju za akciju, većina TV stanica emituje reklame, a jedna od njih koristi pauzu da među okupljenim građanima na brzinu sprovede anketu o tome šta misle o momku koji je odlučio da se ubije. Neki od odgovora su: „To mora da je neki student!“, „Vanzemaljac, sigurno!“, „A s koje ste vi televizije?“, „Kakav mlad čovek? Na kojoj zgradi?“

POLICAJAC NOVINAR (dalje PN): „Momak!“

PISAC NEBULOZA I KRETEN (dalje PNiK): „Dobro večer.“

MLADI SAMOUBICA (dalje MS): „Ko ste vi?“

PN: „Nisi ti ovde da postavljaš pitanja, već ja! Jel jasno?“

MS (zbunjeno): „Pa, ovaj...“

PN: „Nemoj ti meni *ovaj*, *onaj*. Daj ime, prezime i broj lične karte!“

MS: „Jovan Marković, Joca. Ličnu kartu sam zaboravio kod kuće.“

PN: „Jesi li privođen?“

MS: „Kakvo je to pitanje? Kakav ste vi to novinar uopšte?“

PN: „Ćut! Oćeš da ti opalim šamar pred ovolikim svetom, jel to oćeš?!“

MS: „Ne približavaj mi se! Skočiću!“

(PN dobija hitan poziv preko motorole, od šefa smene. Udaljava se.) POLICAJAC KAMERMAN (dalje PK): „Vidiš da nije normalan. Ajde ti meni lepo sve reci, dok se on ne vrati, pa ću ga ubediti da te ne bije.“

MS: „Kakav si ti to kamerman koji vodi intervju?“

PK: „Ma, pusti. Nego, ajde, lepo ti sve meni reci. Jesi naoružan?“

MS: „Ne.“

PK: „Nemaš bombu oko pasa, s kojom hoćeš da skočiš dole i razneseš prestonicu?“

MS: „Nemam.“

PK: „Dobro onda, dobro.“

PN (vraća se): „Izvini, momak, za ono malopre. Nešto sam nervozan. Ajde ti sve meni lepo reci.“

PK (dolazi do PN i nešto mu šapuće na uvo, PN govori: „A, onda je u redu.“) MS: „Ispao vam je pendrek iz te jakne.“

PK: „Ovaj, nije to pendrek, to ti je, bre, ovaj... ovaj... vrlo bitan deo opreme.“

MS: „To je pendrek, znam valjda kako izgleda pendrek. Šta će vam pendrek? Da niste panduri?“

PN: „Mnogo si ti lajav za jednog samoubicu. Šta se tebe tiču naša pandurska...“

PK: (nešto mu šapne)

PN: „...novinarska posla? Reci brzo zašto oćeš da se ubiješ, pa da silazimo. Ovde mnogo duva.“

MS: „Ja sam nesrećan mladić sa Vračara. Nesrećan i nesrećno zaljubljen. Ovo samoubistvo posvećujem jednoj devojci, koja nikada nije shvatila moja osećanja, koja nije odgovorila na moje vapaje. Ja tako ne mogu da živim, moram da se ubijem. TEBI posvećujem decu koju nikada neću imati, TEBI posvećujem fakultet koji nikada neću završiti, TEBI posvećujem Zvezdine golove koje nikada neću videti. Šmrc!“

PN: „Ti si idiot. Mihajlo, ajmo dole.“

MS: „Čekaj, pa zar nećete pokušati da me sprečite?“

PN: „Pa, jel ima svrhe?“

MS: „Ovaj... nema. Svakako ću se ubiti.“

PN: „Pa šta onda sereš. Ajd, pa se vidimo.“

(Policajci odlaze, a mladić ostaje na krovu. Kosa, brada i bunda vijore se na zimskom vetru.) ***

TV kamere su pažljivo pratile svaki njegov pokret. Mladić u crvenim helankama, duge kose i brade, lica ofarbanog u boje srpskog barjaka, stigao je u plavim klovnovskim cipelama do ivice krova. Malo je zastao i nešto uzviknuo. Tačno u 15.05 je skočio. Ekipe gradske čistoće sastrugale su ga sa žute trake u Ulici kralja Milana u 15.17.

Velika polemika se vodila oko toga šta je Joca uzviknuo neposredno pre skoka. Neki su se mogli zakleti da je u pitanju bilo neko žensko ime, najverovatnije ime one osobe zbog koje je odlučio da se ubije. Zvučalo je otprilike kao „Nanana!!!“, a lingvisti su na veštačenju utvrdili da se devojka najverovatnije zove Ivana, Jelena, Dragana, Jovana, Biljana, Snežana, Tijana, Slađana, ili nosi neko od još dvesta trideset imena koja je izbacio kompjuter iz Jovanove ulice. Neki trag je ipak postojao. Iz igre su odmah izbačene sve Dragice i Milice, a pod znakom pitanja su ostale Ane i Jasne.

Medijski bum koji je nastao posle Jocinog skoka doveo je do toga da mu je na sahranu došlo dva i po miliona ljudi iz zemlje i inostranstva, umesto predviđenih dvadeset šest (ljudi, ne miliona). Mnogi okrugli stolovi vlasti, opozicije, i vodećih stručnjaka iz oblasti psihologije, parapsihologije, sociologije, parasociologije, padobranstva i skakanja sa nebodera, vodili su danonoćne polemike oko toga vredi li jedna žena toliko da se zbog nje ugasi jedan ljudski život. Oformljeni su timovi stručnjaka iz najpoznatijih detektivskih i agencija za poslovnu pratnju kako bi utvrdili ko je tajanstvena Nanana. Na Jocinu adresu posthumno je stiglo preko dvadeset pet hiljada bračnih ponuda, od čega su čak osamnaest hiljada poslale pripadnice ženskog pola. Hiljade devojačkih pisama su pokojnikovim roditeljima poslužile za ogrev, a zabeleženo je i da je jedna Jocina obožavateljka iskopala raku pored njegove i zatrpala se zemljom u želji da bude zajedno sa svojim mrtvim ljubimcem. Pojavio se i nepoznati osvetnik, koji je sebe nazvao Crni Špric, a koji je u Knez Mihailovoj ulici polivao sumpornom kiselinom mlade prolaznice, nadajući se da je među njima vinovnica Jocinog tragičnog završetka.

Epilog:

Sedam dana posle Jocine sahrane, na adresu jedne Dragane stiglo je pismo. Na poledini nije bilo imena pošiljaoca, a Dragana je shvatila da je pismo bilo otvarano, jer je deo koverta predviđen da se zatvori lepljenjem putem lizanja njegovih oboda bio iscepan, pa ponovo prelepljen selotejpom. Nije bilo prvi put da se u Srbiji čita tuđa pošta. U stvari, bilo bi čudno da se ne čita. Po tome kako ju je poštar gledao ispod oka, zaključila je da je sadržina pisma vrlo intrigantna. Dragana je bila zanimljiva policiji, a i nekim drugim krugovima, zbog veze sa Jocom. Raskinula je s njim pre dve godine i nije joj bilo ni na kraj pameti da sebe okrivljuje za njegovu smrt, iako su preteća pisma Jocinih obožavateljki počela da pristižu maltene odmah posle njegovog samoubistva. Nisu bila retkost ni lažna Jocina pisma, u kojima su je nepoznati manijaci krivili kako za Jocinu smrt, tako i za propast srpstva. Otvorila je i počela da čita: *Draga Dragana, Želim da te obavestim da si ti razlog moje smrti, da to što si me ostavila nikako nisam mogao da prebolim i da sam noćima sanjao kako smo ponovo zajedno. Eto toliko, imaj lep život, a ja moram da*

prekidam, jer kao što vidiš pismo pišem krvlju koje ubrzano ponestaje, a potrebna mi je da bih sutra mogao da se ubijem.

Nekad tvoj

Joca

P.S. Da bi znala da ti ovo zaista pišem ja, podsetiću te kako si sedamnaestog oktobra, pre tri godine, na ćošku ulica Takovske i Svetogorske izjavila da me voliš i da me nikada nećeš ostaviti, a da si drugog novembra, pre dve godine, na uglu ulica Kosovske i Palmotićeve izjavila da imaš drugog i da te boli uvo za mene. Ćao.

Dragana je uzdrhtala. Sela je na kauč i počela da plače. Pogledala je kroz prozor (živela je u prizemlju), a kroz staklo su je krvavim očima gledali poštar, komšije, nekoliko policajaca i desetak Jocinih obožavatelja, sa pripremljenim bakljama i usranim motkama.

Ono što Dragana nije znala, dok je gledala kako joj prebijaju noge motkama i spaljuju stan bakljama, jeste da su na adrese jedne Tijane i jedne Jelene stigla identična pisma pisana krvlju, ali sa izmenjenim zaglavljem i post skriptumom u kojem su navedeni intimni detalji iz perioda kada su bile u vezi sa pokojnim Jocom. Tijana i Jelena bile su, poput Dragane, Jocine bivše devojke koje su ga, takođe poput Dragane, šutnule, i koje su, kao Dragana, a najverovatnije i u istom trenutku, završile kao žrtve osvetničkog duha radoznalog naroda.

Marko

U 17.48 je nestalo svetla u hodniku, a to mu je otežalo da otključa vrata stana. Dragan Savanović počeo je nasumice da gura ključ, ne znajući čak ni da li je taj ključ pravi. Nervozno je grebao po drvetu, dok nije napipao bravu, a onda je u nju ugurao malu metalnu stvar, koja nije htela ni levo ni desno. Shvativši da je to pogrešan ključ, Dragan Savanović je sočno opsovao i pritisnuo zvono. Mrzelo ga je da ide do tastera za svetlo u hodniku. Opet je pozvonio i uzviknuo: „Otvaraj, more!“ Kroz nekoliko sekundi, s druge strane vrata su se čuli tihi koraci. Dragan Savanović je mogao da vidi kako nestaje svetla iz pravca špijunke, što je značilo da neko gleda kroz nju.

„Ja sam, otvaraj!“

Vrata su se otvorila, a iza njih se ukazala Dragica Savanović, u turskoj sintetičkoj trenerci, sa papučama na nogama i viklerima iznad mozga.

„Iju, Gašo, pa što ne otključaš?“

„Ćut bre!“

Prošao je pored nje kao pored mrtvog goluba i kraj kuhinjskih vrata vešto izuo cipele, jednu o drugu.

„Kakav ti je bio dan?“

Umesto odgovora, besno je prdnuo i otišao u ve-ce. Dragica Savanović, domaćica, samo je slegla ramenima i vratila se u dnevnu sobu. Televizor je bio isključen, a ona se smestila kraj stola, gde se, na jučerašnjim novinama, okrenuta šoljica kafe pripremala za seansu proricanja budućnosti. Dragica Savanović je na trenutak podigla jedan kraj šolje i provirila, da proveri situaciju. Zaključivši da se ostaci kafe nisu dovoljno ocedili, vratila je šolju u obrnut položaj i počela da prelistava jedan od časopisa. Nije ni primetila kada joj se suprug pojavio na vratima sobe.

„Gde ti je ćerka?“

„Gašo, kakvo je to pitanje? Pa znaš da nemamo ćerku!“

„Dobro. Onda, gde ti je sin?“

„Na ekskurziji, u Vrnjačkoj Banji. Otišli su jutros, seti se. Lično si mu dao deset nemačkih maraka za džeparac.“

„A šta radi na ekskurziji?“

„Bože, pa otkud ja znam?!“

„Drogira se, je li? Drogira se, a? Kao i njegova majka svojevremeno, jel tako, a?“

„Šta ti je, crni Gašo? Hoćeš da jedeš nešto? Ima lep pasulj.“

„Svaki jebeni dan pasulj! U kancelariji su me već prozvali Bombarder. Umeš li ti da napraviš nešto drugo osim pasulja?“

„Pa, evo, može omlet.“

„More, marš tamo! Kad te zviznem, napraviću ti omlet od mozga!“

Besno je zalupio vratima i ostavio je samu sa časopisom, šoljom kafe i prigušenim svetlom stone lampe u dnu sobe. Kupio joj je tu lampu pre godinu dana, povodom dvadeset godina braka. Ponovo je proverila stanje u šoljici za kafu. Vratila ju je nazad i na brzinu triput prekrstila dno. Onda ju je podigla. Na mestu na kom je stajala šoljica, ostala je mala crna gomila. Otisnula je ponovo šoljicu na novine, kao da na njih udara pečat. Ovog puta, na stranici sa čituljama ocrtao se savršen kafeni krug. Otisak u obliku neprekinute kružnice značio je sreću na svim poljima. Osmehnula se i nastavila da proučava kafene puteve, bele trojke, crne šestice, ljude sa velikim nosevima i tamnim očima, njegovu stranu, njenu stranu, poljupce koji su se cedili sa oboda šolje i nepoznatu bolest na njenom dnu.

Tup-tup-tup. Tup-tup-tup. Zvuk joj isprva nije ni dopirao do mozga. Tup-tup-tup. Tup-tup-tup. Ustala je, izvukla donji deo trenerke iz dupeta i približila se radijatorskim cevima. Mora da komšija nešto opet popravlja. Tup-tup-tup. Tup-tup-tup. Nije dolazilo odatle. Tup-tup-tup. Tup-tup-tup. Oh, to mora da je onaj mladi par sa sedmog sprata, ponovo vode ljubav. Baš su zlatni. Tup-tup-tup. Tup-tup-tup. Dragica Savanović je imala četrdeset pet godina, a njen muž četrdeset šest. Tup-tup-tup. Tup-tup-tup. Kad je ustala i otišla do ormara da se konsultuje sa *Narodnim lekarom* oko srčane aritmije koja se pojavljivala tu i tamo, a za koju je lekar rekao da je normalna u njenim godinama, Dragica Savanović je shvatila da tupi udarci dopiru iz njihovog stana.

Nesigurno je otvorila vrata sobe i krenula u smeru iz kog je dopiralo tupkanje. Sinovljeva soba? Ne. Kuhinja? Ne. Kupatilo? Pritisnula je

kvaku i za trenutak zastala. Bacila je pogled na malter koji je, nedelju dana ranije, popucao oko ragastova usled ljutitog treskanja vratima od strane njenog muža, za vreme jednog od njegovih nastupa gneva. Bio je veoma razdražljiv u poslednje vreme. To mora da je od posla. Otvorila je vrata.

Dragan Savanović je klečao na podu i udarao glavom o zid. Činio je to u pravilnim razmacima. Tri puta, pa pauza. Tri puta, pa nova pauza. Tup-tup-tup. Tup-tup-tup. Razbio je tri ili četiri keramičke pločice, a njihovi ostaci beleli su se po njegovim pantalonama. Tamo gde su pločice nekad stajale, zid je krasila sivo-crvena mrlja, mešavina maltera i krvi. Tup-tup-tup. Tup-tup-tup.

„Jao, Gašo, šta to radiš?!“

Pogledao ju je kroz mrežu krvave kose i nastavio da glavom tuče zid. Tup-tup-tup.

„Gospode bože, šta radiš to?!“

Pritrčala mu je i odvojila ga od zida. Njegov crni somotski sako bio je beo po ramenima, a bela košulja bila je isprskana krvlju. Kravatu je pre akcije očigledno skinuo, pošto ju je Dragica Savanović zatekla na ivici kade.

„Šta ti je, čoveče, šta ti je!? Čuješ li me, odgovori mi!“

Pogledao ju je. Učinilo joj se da ga je sloj maltera i krvi malo podmladio.

„Dirao te je.“

„Šta?“

„Dirao te je.“

„Ko?“

„Dozvolila si mu da te dira. Šta si mu još dozvolila?“

„Kome? O čemu pričaš, Gašo?“

„Da, da, dirao te je. Video sam.“

„Ko me je dirao? Šta si video? Kada?!“, dreknula je Dragica.

„Znaš ti ko, znaš ti gde, dvadeset petog maja.“

„Dvadeset petog maja?“

„Šta je, mislila si da sam zaboravio, a? A?!“, zaurlao je Dragan.

„Ovaj...“

„Dirao te je. Nosio je sandale. Terali ste me od sebe. Smejali ste mi se!“

„Gospode, to je bilo pre dvadeset šest godina! 1997! Hiljadu smo puta o tome pričali. Gašo, pa tada nismo ni bili zajedno!“

„Dirao te je, jebiga.“

„Ne budi smešan, Gašice. Ponašaš se kao dete. Šta te je spopalo?“

„*Ujka Paja se ponaša kao razmaženo derle*“, izgovorio je citat iz davno prikazivanog crtaća. „E, pa, dirao te je, a danas je to i platio.“

„Kako to misliš, Gašo?“

„Lepo, platio. Kvrca!“, prešao je prstom preko sopstvenog grla, sleva nadesno.

„Šališ se, reci da se šališ.“

„Dobro, evo, reći ću ti: Šalim se...“

„Bogu hvala.“

„...ali je svejedno platio. Plakao je kao beba, skičao je kao prase kad ga kum Milan zakolje, ha-ha-ha!“

Zakoračio je prema njoj. Ustuknula je.

„Crni Gašo, kako si ga uopšte pronašao? Pa ja o njemu nisam ništa čula već dvadeset pet godina!“

„Ne pravi se blesava. Sve ja znam. Dirao te je, nosio je sandale, terali ste me od sebe, smejali ste mi se!“

Sasvim joj se približio, a ona je počela da plače.

„Šta ti je!? Pa to smo prevazišli pre sto godina! Toliko dugo smo zajedno! Nikada nikoga nisam pogledala, osim tebe, Gašo. Mi se volimo!“

Gledala je da se drži na odstojanju, pazila je da ne kaže nešto pogrešno. Iako negde duboko u sebi miroljubiv, Dragan je bio izuzetno agresivan. Nijednom tokom braka nije udario svoju suprugu metalnom šipkom, ali ju je nekoliko desetina puta tukao šakama, ponekad nogama, pumpom za bicikl i lulom za hašiš njihovog sina Marka. Marka?

„Kučko, našem sinu si dala ime po njemu! Rekla si da ti se tako zvao deda, a ja sam proverio i saznao da se zvao Ljuba!“

„Drugi deda, drugi deda!“

„More, marš tamo! Krišom si otišla kod matičara i nazvala našeg sina Marko. Fuj! Ubiću malog narkomana čim se vrati iz Vrnjačke Banje!“

Bili su već u predsoblju, kada je Dragica izgubila ravnotežu saplevši se o cipele koje joj je muž kupio 2010. na letovanju u Bugarskoj.

Dragan Savanović je to jedva dočeka, pritrčao i šutnuo je nogom u glavu. Na sreću Dragice Savanović, bio je u čarapama, tako da je udarac boleo nešto manje nego kad je bio u cipelama. Svejedno, u 18.56.34 ona se na trenutak onesvestila. Kada se osvestila, u 18.56.39, videla je kako suprug stoji iznad nje i demonski se smeje.

„Ha-ha-ha-ha-ha-ha!“

Dragan nije primetio da mu se supruga osvestila, a ona je iskoristila njegovu nepažnju da ga kolenom udari između nogu i potom otrči na terasu. Iza leđa je čula njegov životinjski krik.

„Aaaarrrrgggghhhh!“

Počela je da vrišti. Bilo je hladno, jesenje večer, miris zapaljenog kontejnera širio se periferijom, a poslednje laste išle su na jug. Ili su to bili prvi slepi miševi te večeri. Odjednom je osetila kako joj se šake Dragana Savanovića stežu oko vrata. Izgubila je dah, izgubila je glas, a od prodornog vriska ostao je samo tihi cijuk koji se izgubio u vazduhu, dok ju je pobesneli muž uvlačio nazad u stan.

„Znaš šta, Dragice, ajd da završimo s ovom farsom.“

Ležala je na kuhinjskom linoleumu, a on je sedeo na njenom stomaku i gledao u nju kroz krvave šiške. Počeo je da skida kaiš sa pantalona. Crno-zeleni kaiš, onaj koji mu je poklonila za trideset treći rođendan. Uskoro ga je stezao u levoj ruci, dok je desnom čvrsto pritisnuo Dragičine ruke iznad glave.

„Đubre šovinističko, muška pizdo! Ko je kome šta oprostio, idiote?! Ja tebi tvojih stotinu prevara sa kojekakvim droljetinama ili ti meni što sam uopšte imala ikakav život pre tebe?! Kakve su ti to bube ušle u glavu?!“

„Sve moje prevare rezultat su tvog odnosa sa njim. Dirao te je, smejali ste mi se, terali ste me od sebe!“

„Bolesni konju!“

„Glupa kravo!“

Nabacio je sebi kaiš oko vrata i zategao ga. Pritisak je bio toliki da se Dragan sručio pravo kraj Dragice. Učinilo mu se da mu oči beže iz duplji, ali je nastavio da steže. Krenuo mu je potok pljuvačke iz usta, suze su mu pošle na oči, tri žile ludare su mu iskočile na čelu, a boja lica je postajala ljubičasta. I dalje je stezao. Dragica Savanović je skočila preko muža i počela da zavlači prste između njegovog vrata i crno-zelenog kaiša.

„Nemoj, Gašo, nemoj, molim te! Nemoj da umreš!“

Iznenada je popustio stisak. Krajičkom oka video je kanarinca, kog su kupili malom Marku za osmi rođendan, kako svojim tupavim ptičjim pogledom posmatra besplatan ljudski šou. Skinuo je kaiš sa svog vrata i obmotao ga oko Dragičinog. Stegao ga je još jače nego sebi maločas. Dragan Savanović se ponovo našao na stomaku svoje supruge.

„Naivna droljo!“

Bezuspješno se koprcala. Ovog puta, prste je zavlačila između svog vrata i crno-zelenog kaiša, no stisak je bio sve jači. Razjareni suprug sedeo je na ožiljku koji joj je ostao posle carskog reza i davio ju je bez imalo stida. Zabila mu je nokte u obraze. Gajila je te nokte još od srednje škole. Taman kad je na njenom vratu spazio dva mala mladeža, koja je primetio još kada su se upoznali, ona mu je nabila prste u oči.

„Jao!“, dreknuo je, ispustio kaiš iz ruku, legao pored nje i uhvatio se za glavu.

„Ti si potpuno lud čovek“, rekla je Dragica krkljajući i počela da se pridiže.

„Čekaj, stani...“, dohvatio ju je za članak na nozi i odlučnim trzajem je privukao k sebi. „Aj se jebemo.“

„Šta? Ali...“

„Šta *ali*?“

Vodili su ljubav satima, kao nikada do tada. Kada je Dragica zaspala, Dragan je uključio televizor i malo gledao fudbal.

Džoni

Džoni je u jedanaest sati i pet minuta, jednog sunčanog prolećnog dana, godine dvehiljadite, izgurao svoj bicikl na krcatu, od dima crnu Cvijićevu ulicu, uzjahao ga i počeo da se vozi. Automobili nisu bili toliko strašni, ali kamioni jesu. Kamion mu je dunuo crni smrdljivi dim u lice i Džoni se zakašljao, a bicikl zatresao. Džoni je zapazio da ga psuje vozač crvenog renoa četiri.

Skrenuo je u Ulicu 29. novembra, koja je bila još zadimljenija od Cvijićeve. Nije bilo mnogo kamiona, ali je bilo dosta autobusa. Privatni gradski autobusi obilazili su ga u širokom luku, a državni su prolazili tik pored njega. Prašina mu je uletala u oči i nos, a crni dim iz njihovih auspuha pomerao mu je šiške. Iskusni znojavi šoferi, u plavim košuljama s kratkim rukavima, tačno su znali koliko je potrebno da se biciklista prepadne, koliko je potrebno da biciklista padne i koliko je potrebno da biciklista pogine.

Iz 29. novembra Džoni je skrenuo u Ulicu Gundulićev venac. Ta ulica je puna drveća i biciklisti se lako opuste. Ali automobili iz okolnih uličica u Gundulićev venac uleću bezglavo, a njihovi vozači gledaju levo i desno tek kada se drugi učesnici u saobraćaju nađu na njihovim haubama. Džoni je zato vozio sredinom ulice. Iz Gundulićevog venca izbio je na Ulicu Đure Đakovića, usku, smrtonosnu i vikendom i praznicima, a kamoli radnim danom. Automobili, kamioni, autobusi, kontejneri i velike kaljave bare.

Posle petnaest minuta vožnje, Džoni se našao na obali reke. Vetar je duvao sa svih strana. Nije mogao da menja brzine na biciklu, jer je pri svakom pokušaju da to učini iskakao lanac. Bicikl je ostao večno zarobljen u najtežoj brzini. Deca. Mali Užičani na ekskurziji u glavnom gradu, a pored njih učiteljice, od kojih jedna ima dobre noge. Ubrzo je reka skrenula levo. Na njoj su plutali veliki zarđali tankeri, a na njihovim obodima sedeli su neobrijani ljudi i pecali. Korpe pored njih su, umesto ribom, bile ispunjene pivskim bocama.

Džoni je sišao sa bicikla, stavio ga na rame i popeo se na most. Vozio je pešačkom stazom pedesetak metara, a onda se ispred njega našlo pet srednjoškolki. Hodale su preko mosta polako, jedna kraj druge, a Džoni je išao iza njih, nadajući se da će devojke čuti zujanje njegovog lanca. Srednjoškolke međutim nisu obraćale pažnju na svet iza svojih leđa. „Beži desno!“ Džoni je ovo izgleda rekao previše tiho, pošto srednjoškolke uopšte nisu reagovala. „Beži desno!“, ponovio je nešto glasnije i škripnuo kočnicama. Ovog puta, dve su se pomerile taman toliko da Džoni nekako protera bicikl. Usput je upravljačem slučajno zakačio lakat jedne od njih, a ona je vrisnula.

Novobeogradska strana reke bila je lepša od dorćolske. Nije bilo vetra i Džoni je vozio prebrzo da bi o tome moglo da se piše. Na kraju Zemenskog keja u oči mu je uleteo oblak maca i Džoni je, kašljući i kijajući, okrenuo bicikl i pošao natrag ka Brankovom mostu. Usput je pretekao Ciganina koji je gurao kolica s kartonskim kutijama.

Vrativši se na dorćolsku stranu, pokraj zidića gde reka skreće udesno, Džoni je ugledao policijski čamac. Dva policajca stajala su na pramcu i drvenim motkama prebiralu po vodi. Dok je prolazio pored njih, Džoni je video kako su kukama uhvatili sivi sako. Od straha da će videti leš bila je jača samo želja da leš zaista vidi. Nagazio je ljuto na pedale pokušavajući da brzinom izbacimisli o lešu iz glave. Prošao je pored dva penzionera i čuo deo njihovog razgovora: „Na mestu mrtav.“ Leš! Džoni se razbesneo i počeo još brže da okreće pedale. Mimoišao se s bolničkim kolima čija su rotaciona svetla bila uključena, a sirena urlala. Za njima je išao i policijski stojadin.

Na samom kraju keja, Džoni je naleteo na devojku i psa. Pas je umesto zadnjih nogu imao točkove. Tačnije, nije imao jednu zadnju nogu, a umesto druge imao je mali uvijeni patrljak. Jaja psa su zajedno s patrljkom stajala na malom platnenom sedištu iznad točkova.

„Slobodno prođi, neće ti ništa“, rekla je devojka, koja je već posle prve rečenice izgledala lepše nego ikad.

Pas je bio žut i musav, brkovi su mu bili beli, a pogled prodoran.

„Jednom sam kolima pregazio psa“, rekao je Džoni sišavši s bicikla.
„Podleteo mi je pod točkove, valjda je hteo da ih pojede.“

„Uf, nikada ne bih mogla da vozim kola. Ne bih mogla da živim ako bih pregazila nekog psa.“

„Pregazio sam ja i jednu devojkicu, dole u Sarajevskoj.“

„Stvarno?!“

„Najstvarnije. Pretrčavala je ulicu, a ja se nešto zamislio i... jebiga. Ali, sada vozim bicikl. Sad sam ja taj koga će pregaziti“, rekao je Džoni, uzjahao bicikl i odvezao se.

Tog popodneva, Džoni je počeo da kašlje, a narednog dana otišao je u Dom zdravlja. Poslali su ga na snimanje, a kad je snimke doneo svom doktoru, ovaj je rekao: „Džoni, čoveče, pa ti nemaš pluća!“

„Šta sad da radim?“, pitao ga je zabrinuto Džoni, a doktor mu je napisao recept.

„Pij ove pilule svakog dana i pluća će se, kad-tad, ponovo pojaviti.“

Zong

Bio je ponedjeljak. Peklo je sunce. Zong se probudio rano i gledao je TV. Mrzeo je televiziju Zemljana, naročito srpsku, ali ga je nešto uporno teralo da je gleda.

„Lažovi i droljetine!“

Isključio je televizor i počeo nervozno da se šetka po svojoj hotelskoj sobi. Život na Zemlji bio je neviđeno sranje. Njegovi drugari i on bili su uzbuđeni kad su aterirali na jednu od novobeogradskih ulica. Čim su sleteli, iz okolnih solitera je na njihov brod otvorena paljba. Vojni penzioneri i dileri uzbudili su se zbog nesvakidašnjeg prizora i rešili da odbrane blok. Na kraju su do vasijskog broda stigla i dva tenka, a vanzemaljci su im na slabom srpskom pročitali obaveštenje u kojem je pisalo da imaju zadatak da Zemljane poduče moralu, fizici i psihologiji, kako bi se njihova planeta razvijala u pozitivnom smeru. Vojska se povukla, penzioneri su otišli na spavanje, dileri na splavove, a političari su odlučili da vanzemalcima pruže gostoprimstvo. Vanzemaljci, inače, nisu sve to radili jer su bili mnogo dobri, već zato što je njihova planeta u tom periodu bila predsedavajući Svemirskog saveta za nerazvijena područja kosmosa. Budžet se na nešto morao potrošiti, a Zemlja je za to bila savršena. A na planeti Zemlji, država Srbija je bila skoro idealna.

Srpske vlasti bile su oduševljenje što su vanzemaljci posetili baš njihovu zemlju. Bio je to krunski dokaz da su Srbi narod nebeski. Tačnije, svemirski. Velikim silama bilo je čudno to što su vanzemaljci došli baš u Srbiju, a i vanzemalcima je bilo čudno što ih je centrala tu poslala. Ljudi su naizgled bili ljubazni, ali su posetioци iz svemira odmah prepoznali njihovu nagomilanu zavist i mržnju. Živeli su jadno i bedno, a činilo se da mrze sve živo. Sve u svemu – užas, što je Zonga podsetilo na to kako su pre osamsto dvadeset godina spržili celu planetu Rukreft, zbog Rukreftanaca za koje se mislilo da su nepopravljivo loši, neefikasni i maliciozni. U odnosu na Srbe,

Rukreftanci su bili cveće. No, naređenja se izvršavaju bez komentara, naročito kad si milionima kilometara daleko od kuće.

Vanzemaljci su otišli na prijem kod predsednika, a tamo su ih detaljno pretresli. S predsednikom su se rukovali saopštivši mu da su oni samo prethodnica i da naredne dve godine nemaju šta da rade na Zemlji, dok sa njihove planete ne stigne dodatni materijal neophodan za njihov zadatak unapređenja zaostale planete i gotovo neverovatno zaostale države na njoj. Predsednik je u srdačnom i otvorenom razgovoru naglasio da je svaka pomoć Srbiji dobrodošla, ali da vanzemaljci ne smeju da se mešaju u suverenitet njegove zemlje, te da moraju okrenuti glavu na drugu stranu, ako na primer vide kako uniformisano lice prekoračuje svoja ovlašćenja. Vanzemaljci su se složili, a predsednik im je obećao udoban smeštaj, hranu po želji, poslovnu pratnju i telohranitelje.

Zong, koji je bio poručnik po činu, dobio je sobu u hotelu *Metropol*. Nekoliko dana nije izlazio, jer ga je zaposela nostalgija za domom i osećaj odbojnosti prema dvonošcima sa samo dva oka, koji neprekidno planiraju kako da nekom zabiju uranijumski mač u leđa, a sami za sebe kažu kako čekaju da komšiji crkne krava. Zong nije znao šta je to *krava*, a onda mu je jedan Srbin pokazao na ulici, pored kontejnera, malo krzneno četvoronožno biće, duge njuške i ogoljenog repa i rekao mu „To ti je krava, ortak“. Zongu je bilo drago da ima bar nekog poštenog u ovoj odvratnoj zemlji. Za osamsto trideset časova naučio je srpski, a za dodatnih trista osamnaest sati usavršio ga je psovka. Nekoliko dana su mu na vrata dolazili fanatici i interesovali se za mnoge, njima misteriozne teme, ali Zong nije bio ovlašćen da odgovara na pitanja o postojanju Boga, o vremenu, prostoru i materiji, o tome kad je najbolje hvatati red u pošti i da li ima izgleda da se povrate Republika Srpska Krajina, Kosovo i ostale teritorije koje su ovi primitivci smatrali svojim.

Kako je srpski narod kratkog pamćenja, stanovnici Srbije su brzo zaboravili vanzemaljce i vratili se svojim svakodnevnim pakosnim aktivnostima. Obezbeđenje koje je najpre stajalo pred vratima Zongove sobe, ubrzo je, usled pada zanimanja za vanzemaljca, mnogo više vremena provodilo u noćnom klubu hotela, među striptizetama i transvestitima.

Sledeća letelica sa njihove planete trebalo je da stigne narednih dana. Bila je to letelica bez posade, sa hranom, odećom i drugim potrepštinama, mada su vanzemaljci dobro podnosili srpski zagađeni vazduh i srpsku začinjenu i bakterijama obogaćenu hranu.

Pošto je ostatak ponedeljka prespavao, Zong je u utorak uključio televizor.

„Odvratni licemerni gadovi!“

Isključio je televizor. Neko je pokucao na vrata sobe.

„Napred!“, viknuo je.

U sobu je ušao Nikifor. Nikifor je bio jedan od onih fanatika koji su isprva dolazili kod Zonga u velikom broju. Nikifor je ostao jedini. Bilo je to ljudsko biće, srpskog opredeljenja, u crnom mantilu, s dugačkom bradom i kosom. Pripadao je vladajućoj religiji, onima što su obljublivali maloletnike, krili ratne zločince i izazivali ratove. Zongu je bilo pomalo žao Nikifora.

„Pomaže Bog“, rekao je Nikifor s vrata.

„Zajebi me s tim primitivizmom. Sedi.“

Nikifor se nasmešio i seo na krevet. Zong je sedeo u fotelji. Nikifor je izbegavao da gleda u Zonga, a ovaj je znao da je to zbog njegovog izgleda. Čudno, na rodnoj planeti je važio za velikog šmekera. No, ni njemu ljudi nisu izgledali bogzna kako, s tim viškom krzna i s te glupave dve noge. Ipak, bio je dovoljno pristojan da s ljudi ne skreće pogled.

„Gledaš TV, a?“

„Jel uključen TV?“

„Nije.“

„Pa šta sereš onda, pope?“

„Ne možemo tako da razgovaramo. Odoh ja.“

Nikifor je ustao, a Zong se ugrizao za levi jezik.

„Čekaj, sedi“, rekao je Nikiforu. „Nešto sam nervozan, pa sam počeo da se ponašam poput vas, kretena...“

„Sve će to Bog srediti, prijatelju“, smireno je odgovorio Nikifor i seo.

„Dosta s tim Bogom, kakva ti je to priča? To je za tupadžije!“

„Nije.“

„Jeste! Jel moram ponovo da ti izvodim dokaze o nastanku svemira i živog sveta!? Sve je to fizika i hemija! Smislili ste Boga samo da

biste ucenjivali narod paklom i uzimali mu pare!“

„Eh...“

Nikifor je češao bradu i gledao u pod.

„Jesi li za partiju domina?“, pitao je napokon Zonga.

„Može.“

Nikifor je izvukao domine ispod mantije i poređao ih po stolu. Igrali su nekoliko sati, a onda je Nikifor spakovao domine i otišao. Zong je, potom, uključio TV.

„O, jebem li vam mater pokvarenu!“

U sredu ga je probudio telefon. Bio je to glavnokomandujući njegovog vasijskog broda, kapetan Bronkus. Obratio mu se na srpskom. Pošto su ga strpali u neki motel u Zaječaru, povukao je naglasak.

„Ustaj, vucibatino!“

„Kapetane!?“

„Lele, kakoj si selac! Spiš u deset pre podne. Ustaj!“

„Razumem! Gde ste vi?“

„Eve sam na stanicu. Sinoć je sletela letelica s klopom i piće, s našu planetu. Dadoše mi kartu za autobus i dođoh.“

„A-ha. A pratnja?“

„More, kakva pratnja? Dođoh ovamo, kô čovek. Bez pratnju.“

„Odmah ću pozvati taksi i doći po vas.“

„Čekaj, more. Ću dođem ja kod tebe u hotel. Malo ću se prošetam po grad.“

Letelica je sletela na jednu od novobeogradskih ulica. Automatski pilot aterirao je na isto mesto gde su ranije sleteli Zong i njegovi. Od saobraćajne gužve svemirskom brodu se nije moglo prići. Ovi besposličari kao da nisu izlazili iz svojih krtija. Morali su sačekati da celodnevni špic u nekom trenutku malo otupi. Zong je uključio televizor.

„Smrdljive lažovčine!“

Isključio je televizor. Neko je pokucao na vrata. Zong je otvorio.

„Pomaže Bog“, rekao je Nikifor.

„Jebo te on. Upadaj.“

Nikifor je seo na krevet, izbegavajući da gleda u svog domaćina.

„Slušaj, ne možeš dugo da se zadržavaš. Samo što mi nije došao komandant. Sleteo nam je brod sa namirnicama...”

Nikifor je sedeo i češao bradu. Zong je jurcao po sobi tamo-amo i uklanjao nered.

„A dominice?“, pitao je Nikifor.

„Može jedna, na brzaka.“

No, tek što su seli za sto, u sobu je bez kucanja upao kapetan Bronkus. Komandovao je mirno, a Zong je skočio i ostao kao ukopan.

„Loše izgledaš, Zo“, primetio je Bronkus, sočno akcentujući.

„Razumem, gospodine kapetane!“

„Koj ti je ovaj bogomoljac?“

„Nikifor, gospodine kapetane!“

„Lele, a što praviš s njeg?“

„Igramo domine, gospodine kapetane!“

„Reci na drugara da ode nazad u crkvu, a ti i ja idemo po ostali.“

Zong je ispratio Nikifora, a zatim su Bronkus i on otišli na Novi Beograd. Trebalo im je sat i petnaest minuta taksijem, a taksista ih je odrao kao da su išli u Niš. Ostali članovi posade pojavili su se tokom naredna dva sata, a onda su svi zajedno seli u letelicu i odvezli je na prostor Parking servisa, ispod Brankovog mosta, gde se tog trenutka nalazio matični brod. Država je plaćala ležarinu. Zong je primetio da su svi osim kapetana raspoređeni kao i on, da nisu naišli ni na šta zanimljivo tokom svog boravka u Srbiji. Razdeljena su im sledovanja, posle čega su svi krenuli kućama. Kapetan Bronkus je insistirao da Zong i on te večeri izađu u grad, loču i jure ribe. Zong je morao da pristane, iako nije video ništa posebno u gadnim ljudskim ženkama, njihovim ljigavim stvarima u gaćama, groznim dugačkim dlakama na temenu i smešnim kuglama ispod majica. No, kapetan Bronkus se odlično snalazio u Srbiji. Valjda je zato i bio kapetan. Rekao je da ide da se malo promuva po gradu, te da će doći kod Zonga u deset uveče.

Kad je stigao natrag u hotel, Zong je otvorio paket. Bilo je tu svega i svačega. Dobio je i nekoliko pisama od kuće. Sestra mu se hvalila da je imala seks sa sedmoricom istovremeno. Zongu je bilo drago zbog male. U paketu je bilo nekoliko vanzemaljskih poslastica, a

našao se tu i jedan sendvič od bumbina, koji mu je poslala majka. Pojeo ga je u slast, a ostalo je strpao pod krevet.

Večernji provod bio je nikakav. Kapetan i on su sišli u noćni klub hotela. Gledali su striptizetu na šipci, a Zong nije mogao da ne primeti kako kapetan iskreno uživa u performansu. Onda su se napili i zaspali u separeu. Kad su se probudili, bilo je jutro. Niko se nije usudio da ih dira. Iz nepoznatog razloga, kapetan je bio veoma razdražljiv. Bez reči je seo u taksi i otišao. Zong se popeo u sobu i legao da spava.

Otvorio je oči tek kasno posle podne. Spavao bi on još, ali ga je probudilo kucanje na vratima. Nikifor. Zonga su bolele obe glave. Biće da je to mamurluk. Seli su i počeli da igraju domine.

„Burna noć, a?“, pitao je Nikifor.

„Kako si primetio?“

„Pa, bazdiš na vinjak.“

„A.“

Neko vreme su ćutali.

„Šta ima novo kod kuće?“, pitao je iznenada Nikifor.

„Ništa što bi tebe zanimalo.“

„Hm...“

„Šta je, bre?!“

„Nešto sam mislio da te pitam...“

„Ti si danas baš raspoložen za razgovor. Pitaj.“

„Pa, znaš kako, vi tvrdite da sve znate, da znate kako je sve nastalo, kuda ide i tako to...“

„Da. Pa?“

„Pa, zanima me, jel ima života posle smrti?“

„Nikifore...“

„Ne, ne, baš me zanima! Reci mi. Moram da znam.“

„Smejuriya. Kakav, bre, život posle smrti. To su gluposti.“

„Pa u čemu je onda smisao?“

„Čega?“

„Života. Zar te nikada nije interesovalo zašto si rođen i koja je tvoja svrha?“

„Slušaj, debil, zato smo i došli ovde, da vas tome naučimo. Imate potpuno pogrešan pristup. Ali, ne bih smeo da pričam o tome pre

zvaničnog početka misije.“

„Ajde, reci bar nešto. Neću nikome ništa da prenosim. Mislim, možeš da mi kažeš bilo šta, ja ću i dalje verovati u Boga.“

„Kakve onda ima svrhe da ti bilo šta pričam? Pitaj Boga.“

„Ne, ne! Pričaj, pričaj!“

„Dobro, evo...“

„Jao!“

„Šta je sad?“

„Jao, jao!“

Nikifor je skočio sa stolice i pobegao u ćošak. Upirao je prstom u Zonga.

„Šta je, bre, pope!?“

„Tvoje oko...“

„Koje?“

„Na levoj glavi, treće zdesna...“

„Da?“

„Ispalo je.“

„Pa šta?“

„Kako *pa šta*, čoveče?! Ispalo ti je oko!“

„Kakve veze ima? Imam ih još pet, a i ovo će ponovo izrasti.“

„Jel?“

„Pa, da. Najobičnija prehlada. Mora da je od onog sendviča od kuće. Neki bacil se prošvercovao. Zar vi nemate prehlade?“

„Imamo, ali nam od njih ne ispadaju oči. Curi nam nos.“

„Zar to nije gore? Jel vam ponovo izrasta nos?“

„Ne, ne, curi nam iz nosa. Sline.“

„Pa jel vam posle ponovo izrastu?“

„Oh, nije ni bitno. Znači, nije ništa strašno?“

„Ma jok, prehlada, kažem ti. To se u normalnim okolnostima dešava dva do tri puta godišnje. Sedi da nastavimo igru.“

U četvrtak je bilo veoma dosadno, jer se Nikifor nije pojavio. Zong je uključivao i isključivao televizor, gledao je kroz prozor, čekao, ali pop se nije pojavio. Ponovo je pročitao pisma od kuće i legao da spava.

U petak ujutru ponovo je uključio TV.

Iznenadna epidemija širi se neviđenom brzinom. Za samo dva sata, dvadeset hiljada ljudi je zaraženo, a osam hiljada je umrlo. Ovo je prava katastrofa, ali još nije zavedeno vanredno stanje. Ministarstvo zdravlja izdalo je saopštenje u kom se navodi da nema razloga za strah, da se ništa posebno ne dešava i da građani ne podležu propagandi uperenoj ka ugrožavanju stabilnosti naše zemlje...

Zong se počeo po desnoj glavi. Prikazivali su snimke sa beogradskih ulica. Ljudi su ležali na trotoarima, a oči su im ispadale iz duplji. Zong se počeo po onom oku koje je juče ispalo. Bilo je tu. Ugasio je TV.

U subotu ujutru, Zong je uključio TV, ali nije bilo nikakvog programa. Pogledao je kroz prozor, ali nije bilo ljudi. U stvari, bilo ih je, ali su svi do jednog ležali mrtvi. Zvonio je telefon. Kapetan Bronkus.

„Leeleee, leeleee, vide li ovo, poručniče?“

„Šta?“

„Leeleee, svi pomreše. Šta to bi?“

„Ko je pomreo?“

„Svi. Svi ljudi.“

„U Beogradu?“

„Ma jok. Na celu planetu. U roku od dvajes četir sata. Strefila gi neka čuma!“

„Kapetane...“

„Oj!“

„Mislim da znam o čemu je reč.“

Zakazan je hitan sastanak kod vasijskog broda. Trebalo je vremena da se svi okupe, jer nije bilo ljudi, a samim tim ni prevoza. Kako je naišao, kapetan je počeo da viče na Zonga. Ponovo je pričao vanzemaljski.

„Kretenu! Znao sam da ti imaš neke veze s ovim!“

„Kako, kapetane?“

„Čuo sam na televiziji da je prvi oboleo neki pop. Dok sam pešao od Zaječara ka Beogradu, sabrao sam dva i dva i opkladio se sa samim sobom da je to onaj tvoj bogomoljac s dominama!“

„Vrlo moguće. Znate, pre neki dan sam u paketu od kuće našao sendvič s bumbinama. Poslala mi ga je majka.“

„Baš lepo od tebe što si ga podelio s nama!“

„Dobio sam samo jedan sendvič, a vi ste išli u grad. Nisam stigao da...“

„Dobro! Boli me osmo uvo za sendvič! Šta se, koj moj, desilo na ovoj planeti!“

„Sledećeg dana mi je ispalo oko.“

„Pa?“

„Ispalo je samo jedno i odmah je ponovo izraslo. Nikifor je bio kod mene kad se to desilo. Od tada ga nisam ni čuo ni video.“

Kapetan se uhvatio za desnu glavu.

„Kakvo sranje! Hoćeš da kažeš da je sve ljude na Zemlji pobio tvoj sendvič s bumbinama?“

„Vidite da su im svima poispadale oči. Šta bi drugo moglo da bude? Ko bi rekao da jedna smrdljiva prehlada može da bude tako fatalna.“

Kapetan se nervozno šetao, a zatim je došao do Zonga i uperio prst u njega.

„Za ovo si ti odgovoran! Krivi ste ti i tvoja majka, koja ti krišom šalje sendvič na drugu planetu! Propade nam misija zbog vas dvoje! Dobro me slušaj, Zong, ako padam ja, padaš i ti, a ako ja ne padnem, ti padaš u svakom slučaju! Jel to jasno?!“

„Razumem, kapetane!“

„Pokret!“

Sedeli su ćutke u vasijskom brodu. Zemlja više nije bila u vidnom polju. Zong je i pored velike odbojnosti prema Zemljanima, a naročito Srbima, osećao grižu savesti zbog svega što se dogodilo. Mozgovi su mu govorili da idiotska bića nisu bolje ni zaslužila, ali mu ipak nije bilo prijatno. Kapetan je bio ljut.

„Gospodin ždere sendvič! A šta da se nama takvo nešto dogodilo? Da tvoj pop dođe na našu planetu i krka prase, pa posle dobije gasove od kojih svi mi pomremo? A? A? Debilu!“

Zong je pokunjeno gledao u pod.

„Kapetane?“

„A?“

„U čemu je smisao života?“

Priče s dijagnozom na bis

The Dark Side of the Earth

Njujork, 20.02 po lokalnom vremenu Robert Petrović je sa setom gledao u zalazak sunca iz svoje psihijatrijske ordinacije na trideset trećem spratu u Trideset trećoj ulici. Gledao je u crveni krug koji je zamicao iza solitera, a onda je spustio pogled na sims. Bio je posran. U potpunosti. Roberta Petrovića je od prvog dana nerviralo nekoliko beličastih fleka od golubijeg sranja na tom simsu, a kako je vreme prolazilo, fleka je bilo sve više. Kenjatori su bili sve bezobrazniji, sedeli su na njegovom simsu satima, parili se i kenjali. Prozori su bili hermetički zatvoreni, a vazduh je u prostoriju ulazio putem klima-uređaja, tako da Robert Petrović nije mogao da obriše fleke sa simsa i, pomoću svog dezert igla, ubije nekoliko tih letećih seronja. U pravu je bio njegov otac Ljuba što je golubove nazivao letećim pacovima, prisećajući se ko zna čega kada je još kao momak iz dalekog zavičaja došao u slobodarske SAD.

Robert Petrović je već drugi sat provodio bez ikakvog posla, prelistavajući psihijatrijski bilten, u potrazi za stranicama od kojih bi ispao solidan papirni brod. Poslednji pacijent je otišao još u šest, pa je Robert i sekretaricu pustio kući. Sekretarica Lepa je doputovala u Ameriku kad su u Jugoslaviji počeli ratovi. Bila je obla, mekana, spremna na sve vrste seksualnog ispomaganja, a pritom iz rodnog sela Robertovog oca, tako da je bez pogovora morao da je zaposli. Zazvonio je telefon. Interna linija.

„Da.“

„Bobe, imaš posetu.“

Bio je to noćni čuvar zgrade, Janko. Tek mu je počinjala smena. Janko mu se obratio na srpskom.

„Kakvu posetu, crni Janko, u ovo vreme?“

„Onaj naš tip. Džordž.“

„E, do kurca.“

„Oh, mislio sam da ste vas dvojica dobri.“

„U redu je, Janko. Sledeći put ga ne puštaj.“

„Mogu i sad da ga stignem, pa da ga izdevetam.“

„To se u ovoj zemlji ne radi, Janko. Ostao bi bez posla, otišao bi na robiju, a posle toga bi te deportovali u Srbiju.“

„Neću ga pustiti sledeći put.“

Džordž Vidojković je bio sin najboljeg prijatelja Robertovog oca. Dvojica prijatelja su nekad davno napustili otadžbinu i prošli kroz sito i rešet, ne bi li svojoj deci obezbedili život u „američkom snu“. Nažalost, Džordž Vidojković je izrastao u pravu propalicu. Radio je neko vreme kao Šilja u Diznilendu, zatim kao glumac u jednoj predstavi (kasnije se ispostavilo da je bio striptizeta u nekoj rupčagi u Kvinsu), a skrasio se u očevoj auto-mehaničarskoj radnji perući podove. Na kraju je počeo da gubi razum. Uleteo je u Robertovu kancelariju bez kucanja.

„Bobe, ne mogu više!“

„Jebote, Džo, šta je sad bilo?“

„Ne mogu više, to je jače od mene! Izludeću!“

„Šta je, opet je počelo?“

„Opet? Opet?! Nije ni prestajalo!“

Strovalio se na kauč. Na sebi je imao mantil, tamne naočare i kačket, nabijen na nos. Džordž Vidojković se panično bojao Sunca.

„Smiri se, evo, na zalasku je“, rekao je Robert i pokazao prstom ka prozoru, na trenutak se setivši posranog simsa.

„Da, sad je na zalasku, a šta će biti ujutru?“

„Džo, već sto puta smo o tome razgovarali...“

„Ne! Nema više razgovora! Još jedno pojavljivanje te demonske lopte i neću izdržati!“

Džordž je skočio sa kauča.

„Ali, Džo...“

„Nema *ali!*“

Džordž je zaustio nešto da kaže, a onda je ponovo seo. Skinuo je kačket, ali naočare su mu i dalje bile na nosu.

„Roberte, ti znaš da sam lud. Ja znam da sam lud i sramota me je zbog toga. Ne znam da li je to zbog onih tripova koje sam godinama uzimao, da li je reč o mom poreklu, da li je kriva ova idiotska zemlja, ali ja jednostavno nisam normalan.“

Poput svakog dobrog psihijatra, Robert Petrović nije imao nameru da podrži Džordža u njegovim izjavama, ali je bez zrnca sumnje

znao da je ovaj u pravu. Setio se kako je jednog dana Džo kod njega zakazao seansu. Pitao se u čemu je problem i jedva je čekao zakazanih četrdeset pet minuta. Kad je Džordž počeo da govori o Suncu, o tome kako ga ono peče, kako je prokleta, kako izaziva rak kože, ubrzava starenje i slične stvari, Robertu je bilo jasno da je njegov zemljak potpuno šašav. Viđali su se sve ređe, a Džordž je u to vreme već živeo u podrumu. Preko dana je spavao, a noću je bazao po ulicama i čistio očevu radnju. Kako to obično kod Srba biva, pa i kod onih amerikanizovanih, familija se pravila da je sve u redu i da je Džordž potpuno normalan. Robert je znao da se tako pothranjuje nerazumna fobija njegovog zemljaka, ali ionako je nije shvatao ozbiljno. Pre svega zato što Džo, zahvaljujući prijateljstvu njihovih očeva, nije plaćao seanse. Sada ga je gledao kako sedi na kauču, potpuno otkačen. Znao je da mu nema pomoći. Sto puta je to gledao. U ovakvim slučajevima, jedini lek je ludnica.

„Nisi ti lud, Džo.“

„E, sad si me uverio.“

Džo se slatko smejaio. Stavio je kačket i ustao. Delovao je smirenije. Napolju je bio skoro potpun mrak.

„Znaš šta, Bobe, ja umem da prepoznam ludaka kad ga vidim, a gledam ga svake večeri u ogledalu. Ti si mi nekako najbliži na ovom usranom svetu, što je ironija, jer uopšte nismo bliski, pa sam rešio da ti kažem nekoliko stvari.“

Robert ga je znatiželjno gledao. Znao je šta su ovakvi tipovi u stanju da urade da bi se otarasili svoje fobije.

„Prodao sam očevu radnju nekim Rusima.“

„Molim?!“

„Otišao je u Srbiju na nedelju dana, jer se spori oko neke njive. Za to vreme, ja svakog dana sedim u podrumu, gledam taj prokleti sjaj spolja, gledam kako se provlači čak i u podrum. Nisam mogao da izdržim više. Ne mogu više da budem na mestu gde me vidi Sunce!“

„Ali, kakve to veze ima sa radionicom tvog matorog?“

„Ima, prodao sam je tim Rusima da bih imao pare za avionske karte, za mnogo avionskih karata.“

„Gde putuješ?“

„Tamo gde Sunce ne izlazi! Ima da bežim svuda po planeti, samo da se ponovo ne sretnemo!“

„Jebote, Džo, pa to je nemoguće! Kako misliš da uskladiš letove, vremenske zone, trajanje letova!?“

„Veruj mi da nemam pojma, ali sve što znam je da neću izdržati da sa Suncem ponovo budem na istoj strani Zemljine kugle.“

Robert se uhvatio za glavu. Siroti ludak nameravao je da beži od Sunca avionom.

„Šta ćeš da radiš ako te Sunce negde pretekne?“

„Ubiću se. Eto, morao sam to s nekim da podelim, a ko je za to podesniji od psihijatra?“

„U svakom slučaju, Rusi će ti otkinuti jaja jer si im prodao tuđu radnju.“

„Vidimo se. Žurim na aerodrom.“

Robert nije znao šta da radi, da li da pokuša da ga odgovori, da ga spreči, da pozove policiju. Ipak, samo ga je upitao kuda ide.

„Honolulu, Havaji. Ne pokušavaj da me zaustaviš.“

„Nije mi ni na kraj pameti.“

Džordž Vidojković je izašao iz ordinacije, a Robert se počeo po glavi i stao kraj prozora. Skoro se potpuno smrklo, zbog čega su se fleke od govana na simsu videle mnogo slabije. Pripalio je džoint.

Let 9028 Njujork – Honolulu, 23.41 po istočnom vremenu „Da ti jebem ja malo kurvinu majku majkinu!“

Muškarac i žena su sedeli na sedištima pored Džordža. On je urlao na nju. Bili su Srbi i on je urlao na srpskom, pretpostavljajući da ga niko neće razumeti. Ono što nije znao je da ga čovek koji je sedeo do njegove žene savršeno razume, ali i da ostali putnici bez problema mogu da pretpostave šta priča, pogotovo kad se uzmu u obzir njegove grimase i obrati pažnja na ton kojim govori. Svet je grozno mesto. Ne možeš nigde da mrdneš, a da ne sretneš Srbina koji će ti upropastiti raspoloženje.

„Jao, kozo jedna bedna, ubiću boga u tebi, samo zucni!“

„Ali, Miško...“

Plijas! Pao je i prvi šamar. Svi su pogledali u pravcu ženinog obraza, a Miško je ustao sa sedišta i počeo da se busa u grudi.

„Svaku kurvu treba dobro istući kad krene da se pravi pametna! Zato vam ovako i ide, smrdljivi Ameri, jer ne tučete dovoljno svoje kurve!“

Više niko nije gledao u njihovom pravcu. Svi su gledali ispred sebe, u nadi da će grlati gospodin koji govori čudnim jezikom umuknuti i omogućiti im normalno putovanje. Nisu znali s kim imaju posla.

„Šta me gledaš?!“

Miško je opalio ženi čvrugu, tako što je levom šakom potegao srednji prst desne, pravo po njenom čelu. Stjuard i stjuardesa su došli da ga smire. Pričali su mu na engleskom, on ih je savršeno razumeo, ali je odgovarao isključivo na srpskom.

„Ma, možete da mi ga poduvate, i ti kurvice, i ti fićfiriću. Serem vam se i na vašu zemlju i na avion.“

„Please, sir, sit down and...“

„Ma, jel oćeš da ti se sir najebe sestrice?“

Cimnuo je rukom kao da će da udari stjuarda, a zatim se počeo po glavi. Stjuard je naseo na stari srpski štos i ustuknuo. Miško se nasmejao i zadovoljno seo.

„E, tako. Jebo sam vam svima majku“, izjavio je pobedonosno, gledajući ispred sebe.

Stjuard i stjuardesa su otišli. Miško je imao brkove i tetovažu na podlaktici. Neka slova. Ni njegova pratilja nije odavala mnogo bolji utisak, u svojoj neukusnoj šarenoj haljini. Glasno je prdnuo i počeo da se smeje.

„Lele, ovde imaju i golubove, ha-ha-ha!“

Žena je crvenela i gledala u pod. Ljudi su crveneli i gledali u pod. Džordž Vidojković je zabrinuto gledao kroz prozor, na trenutak se uplašivši da ne bude on taj koji će preteći Sunce, a ne obrnuto.

Honolulu, 00.03 po lokalnom vremenu Džordž Vidojković je otrčao do šaltera za prodaju karata. Izgubio je dva sata tokom leta i vremenski razmak između njega i jutra se smanjio. U njegovom rodnom Njujorku bilo je već pet sati ujutru. Debela žena domorodačkog porekla bila je ljubazna.

„Izvolite, gospodine!“

„Kada polazi sledeći avion ka zapadu?“

„Ka zapadu?“

„Da.“

„Gde ka zapadu?“

„Bilo gde, samo da poleće u narednih pola sata.“

Debela žena domorodačkog porekla je gledala u kompjuter.

„Imamo jedan za deset minuta, za Sidnej.“

„Pa, to i nije baš zapadno.“

„Gospodine, koliko zapadno vam treba?“

„Što zapadnije, to bolje.“

„Imamo jedan za Hong Kong, koji polazi za četrdeset pet minuta.“

„Koliko traje let do Hong Konga?“

„Otprilike deset sati.“

Na brzinu je izračunao da će u Hong Kongu biti oko tri sata izjutra kada bude stigao. Vrtelo mu se u glavi od maratonskog letenja, vrtelo mu se u glavi od vremenske razlike, no, još uvek je bio u mraku, a u prokletom Njujorku već je svanulo.

„Uzimam Hong Kong.“

Platio je kartu, uzeo bording pas i otišao u ve-ce. Ušao je u jednu od kabina i seo na ve-ce šolju. Nije svukao pantalone. Samo je sedeo i očajavao. Već posle prvog leta bilo mu je jasno da bežanje od Sunca neće ići lako, štaviše, bilo mu je jasno da je nemoguće pobeći mu. Negde usput će se već razdaniti, a on će biti u nekom avionu, u nekoj aerodromskoj zgradi, gde će trošiti ruski novac. Briznuo je u plač.

Tiho je jecao, a onda je začuo korake dve osobe. Muški glas je rekao „Ovde“, a zatim su koraci ušli u kabinu do Džordžove. Prestao je da jeca. Čuo se zvuk raskopčavanja kaiša i otkopčavanja šlica. Neko je govorio „Toooo, tooo!“ na srpskom. Džordž Vidojković je malo sačekao, a zatim se popeo na ve-ce šolju da vidi šta se dešava. U susednoj kabini, Miško je svučenih gaća sedeo na ve-ce šolji, a žena je klečala ispred njega i pušila mu kitu. Džordž je sišao sa ve-ce šolje i izašao iz kabine. Oprao je ruke, a iz susedne kabine je i dalje dopiralo „Tooo, tooo“.

Let 912, Honolulu – Hong Kong, 03.58 po havajskom vremenu.

Džordž Vidojković je zaspao. Opet je sedeo pored prozora, a sanjao je zemlju svog oca. Nikada nije bio u Srbiji, i sanjao ju je onakvu kakvu mu je otac opisivao. Divni ljudi, široki i lepi putevi, nema rupa poput one u Pedeset trećoj ulici, predivna evropska kola, sve sami mercedesi, lančije i renoi, hrane koliko hoćeš, voda čista,

šume, polja, voćnjaci, pašnjaci, sunce koje s neba greje... sunce... greje...

San je odjednom počeo da se pretvara u košmar, a Džordž se probudio. Setio se svih svojih sunarodnika koje je poznavao i ne bi se mogao zakleti da je Srbija zaista izgledala kao u pričama njegovog oca.

Pogledao je pored sebe i video dva kineska balavca koja su se međusobno šamarala. Hrana sa poslužavnika koji su stajali ispred njih bila je rasuta svugde unaokolo, pa i po Džordžovim pantalonama. Džordž im je opsovao mrtvu kinesku majku na srpskom i ustao sa sedišta. No, mladi Kinezi su se i dalje šamarali. Otišao je do ve-cea da obriše pantalone. Razmišljao je o malim Kinezima. Došlo mu je da ih ubije. Navala šovinizma zabrinula je rođenog Njujorčanina, naviknutog na sve rase i sva govna. Biće da je u pitanju umor, pomešan sa rasističkim srpskim genom. Gledajući se u ogledalu, lupio je sebi dva šamara.

Kad se vratio nazad, Kinezi su se i dalje tukli. Pozvao je stjuardesu. Kineskinja. Pokazao je na male Kineze.

„Čija su ovo deca?“

„Oh, gospodine, zar nisu slatki?“

„Nisu. Čiji su?“

„Oh, gospodine, to su sinovi one gospođe sa sedišta broj 33 C.“

Pokazala je prstom ka sedištu udaljenom pet-šest metara.

„A šta ta dva mala mangupa traže pored mene, kad bi trebalo da sede pored svoje majke?“

„Oh, gospodine, desila se greška, pa smo ih smestili pored vas.“

„A jeste li me pitali da li imam nešto protiv?“

„Oh, gospodine, nismo. Spavali ste. Imate li nešto protiv?“

„Imam. Ne volim decu, pogotovo ako mi prosipaju hranu po pantalonama i ako vežbaju karate na pola metra od mog nosa!“

„Oh, gospodine, oh, gospodine...“

Uhvatila je male šamarajuće stvorove za ruke i odvela ih. Džordž je pritisnuo dugme kojim je pozvao stjuardesu. Pojavila se kroz nepun minut. Ista ona od maločas.

„Hoću da jedem.“

„Oh, gospodine, samo sekund. Spavali ste...“

„Znam šta sam radio, sad mi se jede.“

Otišla je bez reči. Pre nego što je klopa stigla, Džordž je ponovo utonuo u san.

Hongkonški aerodrom, 2.58 po lokalnom vremenu Bio je već punih sedamnaest sati u mraku. Najduža noć u životu. No, nespokoj je bio toliki, da nije stigao ni da uživa u toploj azijskoj noći, već je otrčao na šalter za prodaju karata.

„Karta za avion, ka zapadu, što dalje, kad, koliko?“

Prodavac ga je gledao začuđeno.

„Izvolite?“, upitao ga je.

„Trebam let ka zapadu, ka Evropi, što pre, molim vas.“

„Gospodine, nema ništa pre osam ujutru“, osmehnuo se prodavac.

„Kako, bre, ništa?!“

„Ništa, gospodine, žao mi je. Ima let za Ljubljanu, u Sloveniji, to vam je Evropa, ali...“

„Znam gde je Ljubljana! Šta *ali*?“

„Ali avion poleće za trideset pet minuta i sva mesta su popunjena.“

„Odakle poleće?“

„Izlaz osam.“

Džordž Vidojković je poleteo ka izlazu osam. Tamo su putnici sedeli na plastičnim stolicama i čitali novine. Džordž je povikao: „Ima li nekog ko hoće da proda svoju kartu?“

Niko nije reagovao. Nijednog Kineza nije bilo. Sve sami belci. Džordž je ponovio pitanje, ovog puta na lošem srpskom.

„Ko hoće da mi proda svoju kartu? Plaćam cenu četiri karte!“

Nekolicina ih je podigla glave.

„Ajde, bre, majku mu! Plaćam cenu pet karti!“

Jedna baba je ustala i prišla mu.

„Sinko, odakle si ti?“

„Iz Njujorka, baba.“

„Kako to iz Njujorka a pričaš po naški?“

„Ćale mi je from Serbia.“

„Eee, moj pokojni muž je bio pukovnik JNA u penziji. On je bio iz Titograda rodnom, a ja iz Bosanskog Šamca. Dobije 1969. prekomandu u Ljubljanu i mi tu ostanemo i posle raspada Jugoslavije. I vidiš, sad baba od penzije može da ide u Hong Kong na vikend.“

„Dobro, dobro, da li biste hteli da mi prodate kartu?“

„Kolko reče da plaćaš?“

„Koliko ste vi platili?“

„Sedamsto dolara.“

„Daću vam tri i po hiljade.“

„Četiri hiljade i tvoja je.“

„Ruku vamo.“

Baba i Džordž su se rukovali. On joj je dao novac, a ona njemu kartu sa bording pasom. Seo je na jedno od plastičnih sedišta i zabrinuto gledao u plavičasti sjaj na nebu, koji se pomaljao na istoku. Nemoguće. Bilo je prerano za jutro. Pogledao je kartu. Na njoj je pisalo babino ime. Zlata Miranović. Bila je to poklon-karta Slovenačke lutrije. Baba ga je izradila, nije platila ni centa za put u Hong Kong. No, Džordž Vidojković je bio spreman da plati koliko god, samo da bi pobegao od Sunca. Na brzinu je izračunao da će u Ljubljani biti oko šest ujutru, a odmah potom, metalni glas iz zvučnika je pozvao putnike na letu 4511 za Ljubljanu da se ukrcaju u avion.

Let 4511 Hong Kong – Ljubljana, 3.32 po lokalnom vremenu Ponovo je sedeo do prozora. Nije bilo mnogo toga da se vidi, jer je napolju i dalje bio mrak, a sedeo je pored vrata za slučaj opasnosti iza kojih se nalazilo belo avionsko krilo. Vezao se. Iako se avion još nije ni mrdnuo – čulo se samo zujanje mlaznih motora – čovek koji je sedeo pored Džordža povraćao je u kesu. Bio je plavokos i bled u licu.

Slovenac, izgleda. Džordž mu se obratio na srpskom.

„Ej, šta ti je? Povraćáš, a nismo se još ni pomakli.“

Ovaj ga je pogledao crvenim očima.

„Izvinte gospon al ja se strašno plašim letenja.“

Slovenac. Imao je onaj čudni naglasak.

„Pa šta tražiš na Dalekom istoku, ako se plašiš letenja?“

Džordž je primetio da mu se ophođenje s ljudima promenilo. Bio je mnogo nepristojniji, nije persirao, pretvarao se u stoku, pretvarao se u Srbina.

„Eto, poslala me firma na put. Tu nema izvlačenja.“

„A-ha.“

„Ja sam Srečko, drago mi je.“

„Dorđe.“

Leteli su već nekoliko sati, a Srečko je uporno povraćao. Nesrećna stjuardesa, opet Kineskinja, donosila mu je kesu za kesom. Sve oko njih je smrdelo, no Džordžu su nesrećni Slovenac i njegova fobija bili simpatični.

„Crni Srečko...“

„Srečko!“

„Srečko, znaš li ti koliko letova ima? Odakle ti ideja da će se srušiti baš ovaj avion?“

„Oh-oh-oh-oh!“

Ponovo je počeo da povraćati. Džordž je rešio da umukne i pozabavi se malo sopstvenim strahom. Gledao je kroz prozor i primetio da se krilo sa njegove leve strane sve jasnije vidi. Razlog je mogao biti samo jedan. Počeo je da se preznojava, držeći se grčevito za sedišta. Slovenac je to primetio.

„Što ti je, kolega?“

„Ništa, ništa.“

„Da se i ti ne bojiš letenja, a?“

„Ne.“

„Što se znojiš?“

„Dosta, bre! Ako nastaviš da sereš, srušiće nam se avion!“

„Oh-oh-oh-oh!“

Srečko je dohvatio novu kesu za povraćanje i počeo da riga. Džordž je pritisnuo dugme kojim se zove stjuardesa. Stigla je.

„Gde smo sad?“

„Oh, gospodine, sad smo iznad Irana.“

„Koliko je tamo sati?“

„Oh, gospodine, nemam pojma, zaista, izvinite.“

„Oh.“

Slovenac je ponovo postao znatiželjan.

„Je li, a zašto tebe interesuje koliko je sad sati u Iranu?“

„Šta te boli uvo!“

„Eh, vi Srbi...“

Srečko se slatko smejao. No, kad je avion počeo da propada, počeo je da vrišti, a kad je avion ponovo stabilizovao let, počeo je da povraćati. Džordž je stavio slušalice u uši i pokušao da pronađe neki

zgodan muzički program. Nije našao ništa vredno pažnje. Klasika, Džordž Majkl, klasika, italijanske kancone, francuske šansone. Skinuo je slušalice. Srečko je žmurio.

Nekoliko časova Džordž je proveo u polusnu, a kad je otvorio oči, s desne strane je video Srečka koji je bezbrižno spavao, a s leve je sasvim jasno mogao da vidi avionsko krilo. Svanulo je. Suze su mu navrle na oči. Pogledao je ponovo kroz prozor i video plavetnilo nekakvog mora ispod njih. Panično je pozvao stjuardesu. Došla je kroz nekoliko sekundi.

„Gde smo?!“

„Oh, gospodine, iznad onog mora, odmah pre Slovenije.“

„Jadransko more, jebem ti mater, glupačo, Jadransko more!“

„Oh, gospodine, oh, oh!“

„Jaaooo, jaaoooo, šta sad?“

„Oh, gospodine, šta vam je?“

„Oh-oh-oh-oh.“

Drmusao se u sedištu držeći glavu u rukama. Ljudi su se okretali ka njemu.

„Oh, gospodine, molim vas, smirite se.“

„Marš tamo!“

Kineskinja je zbrisala u zadnji deo aviona, što dalje od neprijatnog Amerikanca. Avion je počeo da propada. Srečko se probudio.

„Što je, što je?“

„Ruši nam se avion, eto šta je.“

„Molim?“

„Ha-ha-ha-ha!“

Srečko je počeo da vrišti.

„Ruši se, ruši se!!“

Džordž ga je uhvatio za rukav i pokušao da mu objasni kako je reč o najobičnijem propadanju, kakvih može biti na desetine tokom interkontinentalnog leta. No, avion je i dalje propadao. Srečko je i dalje vrištao. More je izgledalo nešto bliže nego malopre. Maske sa kiseonikom su ispale sa plafona pred noseve putnika.

U slučaju avionske nesreće, stjuardese će mirno šetati između sedišta i uputiti putnike kako da im umiranje sa njihovom avio-kompanijom protekne u što boljem raspoloženju. Svi će mirno staviti maske na noseve i usta i uz osmehe nabiti glavu sebi u krilo,

pevajući u mislima svoje omiljene pesme. No, Džordžov avion se rušio, a ničeg od svega toga nije bilo. Stjuardese su prve počele da paniče, jer su najverovatnije prve saznale šta je posredi. Trčale su između sedišta, vrištale i cičeći izgovarale molitve na kineskom. Putnici su nekoliko sekundi gledali jedni druge, a onda su, uprkos čuvenoj slovenačkoj hladnokrvnosti, i oni počeli da vrište. Niko se nije obazirao na film o maskama, evakuaciji i sigurnoj smrti u slučaju nepridržavanja uputstva, koji se ponovo vrteo na TV. Srećko je proživljavao svoj najstrašniji košmar. Ležao je na podu misleći da je već mrtav. Džordž je pogledao kroz prozor, uzeo pojas za spasavanje i stavio ga na ramena. Pre nego što je iko uspeo da ga spreči, otvorio je vrata za evakuaciju i iskočio iz aviona.

Bio je lakši od aviona i vetar je počeo da ga nosi ustranu. Pogledao je dole. Ispod njega je bilo more, i to na mnogo manjoj razdaljini nego što je očekivao. Nije bilo ni kilometar do vode. Iako mu je vetar šibao oko očiju, Džordž je uspeo da vidi kako je iz aviona iskočilo još nekoliko putnika. Avion je bio sve dalji. Kad je more počelo opasno da se približava, Džordž je dve sekunde razmišljao kako da u njega uleti. Lasta s prelomom je bila isuviše pretenciozna, „bomba“ guzicom o površinu vode je bila bolna i kad se skače u bazen, a kamoli kad se ispada iz aviona... Kao najbolje rešenje izabrao je staro dobro uletanje u stavu mirno, prvo nogama, pa trupom, pa glavom, pa na kraju ispruženim rukama. Udaljeni nekoliko stotina metara, avion i Džordž su se srušili gotovo istovremeno.

Njujork, 03.23 po lokalnom vremenu Robert Petrović je ležao na kauču u svojoj kancelariji i duvao džoint. Više od osam sati ni sa kim nije progovorio ni reč. Uključio je televizor i na CNN-u naleteo na *breaking news* o teškoj avionskoj nesreći u Jadranskom moru.

Čim se saznalo da je kineski avion na putu ka Ljubljani pao u more, oformljeno je nekoliko spasilačkih ekipa. Hrvatska vlada je u pomoć poslala dva policijska broda, italijanska vojska i policija poslale su nekoliko desetina, a u blizini se našao i jedan američki razarač. Većina putnika otišla je na dno sa olupinom. Spasioci su pronašli nekolicinu – one koji su iskočili iz aviona pre nego što je pao u vodu. No, oni su beživotno plutali unaokolo, isprepletanih udova i kostiju slomljenih usled siline udarca.

Ipak, kako se nezvanično saznaje, osam kilometara severoistočno od mesta gde se avion srušio, jedan ribarski brodić naleteo je na čoveka sa pojasom za spasavanje, koji je besomučno plivao ka zapadu. Pitali su ga kuda je krenuo i da li mu treba pomoć, a on im je na srpskom sa američkim naglaskom opsovao majku i nastavio dalje, dok mu je Sunce tuklo u leđa.

Skretanje

Sedeli su na obali jezera. Noć je bila topla, letnja. San je bio u koloru, jasno se videla plavičasta mesečeva senka na mirnoj površini vode. Nije bilo ni daška vetra. Ona je imala na sebi letnju haljinu svoje majke, belu, sa crvenkastim čipkanim rubovima, a on je bio u poluležećem stavu, jednim laktom oslonjen na pesak, dok je desnom rukom milovao njena široka leđa. Pogledala ga je. Bio je samo u farmerkama, trbušnjaci su se nehajno ocrtavali ispod mlade i zategnute kože, a talasasta kosa mu je padala preko krupnih zelenih očiju. Bio je sveže obrijan, mogla je da omiriše njegov italijanski after šejv. Njegova desna ruka zašla je zatim u prednji deo njene haljine, prebirući po pojasevima sala koji su joj se napravili na trbuhu. Prijalo joj je, a osećala je da i njemu prija. Pogledala je u njegove zelene oči, zatim u mišićavu ruku kojom ju je milovao, pa u trbušnjake. Na kraju, spustila je pogled na njegove pantalone. Među nogama mu se pojavila ta... stvar. Bila je poput pendreka, zarobljena u plavom džinsu, sa vrhom koji je virio iznad raskopčanog gornjeg dugmeta. Kurčina. Stavila je svoju ruku na glavić i osetila ga kako pulsira. Nežno ju je privukao sebi i sasvim joj se približio. Zinuo je. Njegov jezik pošao je ka njenom nosu, a kad je tamo stigao, spustio se do usana. Bila je nemoćna. Otvorila je usta i... probudila se.

„Uh, jebem ti...“

Kakav košmar. Bila je oblivena znojem. Prošlo je nekoliko trenutaka dok je utvrdila gde se tačno nalazi. Sedela je zavaljena u suvozačkom sedištu očeve dvadesetogodišnje bube. Glava joj je bila naslonjena na prozor. Pogledala je u Cecu koja je vozila čvrsto držeći volan u poziciji „deset i deset“ na časovniku sa kazaljka. Povredilo ju je što je Ceca bila toliko usredsređena na put ispred sebe da uopšte nije primetila da joj se devojka probudila. Rešila je da ponovo odglumi buđenje.

„Joj, jebem ti grozotu, da ti jebem!“

Ceca se trgla. Okrenula se ka njoj.

„Natalija, pile, šta bi?

„Pusti me u kurac“, rekla je Natalija trljajući oči. „Opet onaj isti košmar!“

Ceca je vozila nagnuta ka šoferšajbni, pokušavajući da utvrdi šta se nalazi na putu ispred njih. Natalija je sa suvozačkog sedišta osmotrila kako se Cecino gipko, sitno telo povija unapred ispod žute letnje haljinice. Ljutito stisnuvši zube, besno se uštinula za svoje salo na stomaku. Ipak, ona je bila muško u njihovoj vezi, pa je mogla da dozvoli sebi i da se malo zapusti. Ceca je bila ta koja je trebalo da ostane gipka. Natalija se promeškolljila u svom sedištu, a onda je poljubila Cecu u obraz i uhvatila je za gornji deo butine. Ceca je usporila, okrenula se ka njoj pa su se kratko poljubile, s jezicima. Na sekund, poljubac je bio poput onih sa početka veze. No, nisu bile na početku veze i prolazile su kroz ko zna koju krizu. Poljupci su vremenom postajali sve kraći, a sve brže su prelazile na prste i pomagala. Ovog puta, krizu su pokušavale da izleče putovanjem u Bugarsku, na more. Inicijator je bila Natalija, koja je čula da su Bugari te 1999. bili skroz kul i da ne bi trebalo da prave probleme dvema beogradskim lezbejkama, koje su zlobnici s njihovog fakulteta nazivali najužasnijim imenima. Godinama su se trudile da sakriju svoju vezu, ali kada je Ceca počela da očijuka sa asistentom iz protetike, Nataliju je počela da izjeda ljubomora, pošto Ceci to ne bi bio prvi izlet među muškarce. Natalija je bila potpuno strejt lezbejka, bez ijednog iskustva sa suprotnim polom. Bila je kratko podšišana, krupna poput bika, pa je jednog dana, posle vežbi, presrela asistenta na hodniku, uvukla ga u muški ve-ce, stavila mu skakavac među noge i zarežala: „Ako te još jednom vidim pored Cece Stamenković, ode piša!“ Na sledećim vežbama pojavio se novi asistent, ali je na fakultetu već bila puštena buva o debelom ljubomornom lezbosu, koji je pretio nožem asistentu iz protetike.

„Opet isti košmar, znači?“

„Da, isto jezero, isti degen, sve isto.“

„I? Kako se ovog puta završilo?“

„Zamalo da me poljubi, majke mu ga odvratne!“

Ceca se zamišljeno smeškala gledajući put ispred sebe.

„Šta se ceriš?“

„Ništa, ništa.“

„Šta se ceriš, bre?“

„Ma, ništa, kažem ti. Opusti se“, rekla joj je nežno Ceca. Potom je nakratko skinula desnu ruku sa volana i šljapnula je dvaput dlanom po kolenu, kao da je bila kobila, a ne ljudsko biće. Natalija je uvređeno gledala kroz prozor. Ništa se nije videlo.

„Gde smo?“

„Kako *gde smo*. Pa na putu za Bugarsku.“

„Koliko je sati?“

Na ovo pitanje Natalija je dobila odgovor kad je pogledala na svoj ručni sat. Bilo je jedan iza ponoći. Iz Beograda su krenule u devet uveče, a ona je zadremala oko pola jedanaest. Natalijini otac i majka nikada nisu posumnjali u seksualnu orijentaciju svoje kćerke. Nisu posumnjali ni kada su pronalazili Cecine gaćice u Natalijinim fiokama, ni kad ih je Natalijina majka, vrativši se ranije s posla, zatekla kako gole u krevetu gledaju pornić. Natalija je zatražila kola pod izgovorom da ide s koleginicom Cecom na proputovanje po srpskim manastirima i odmah ih je dobila. Cecini roditelji su takođe bili predusretljivi, ali se Nataliji činilo da je se Ceca stidi, pošto je od svojih krila koliko se često viđaju. Mala prljava Ceca. Bila je nepresušan izvor njihovih ljubavnih svađa.

„Je li, kako to da nismo na auto-putu?“

„Pa, idemo u Bugarsku, a ne u Grčku.“

„Ali, s auto-puta se skreće tek kod Niša, a nema šanse da smo stigle do Niša, pošto voziš sedamdeset na sat. Gde si skrenula, ženska glavo?“

Ceca je dohvatila auto-atlas i pokazala joj jedno mesto na mapi.

„Tu!“

„Zašto kod Paraćina, crna Ceco?“

„Pa, jel vidiš koliko je Bugarska blizu odavde? Preseći ćemo ovuda, vidiš, Boljevac, Zaječar i tu smo.“

„Ali Ceco, idemo u Bugarsku na more, a ne u lov na medvede po bugarskim planinčinama! Šta misliš da radimo kad pređemo granicu? Znaš li kako se odatle stiže do Crnog mora?!“

„Ne. Pitaćemo nekog valjda, šta ja znam.“

„Au, jebote, trebalo je ja da vozim...“

Natalija je otvorila prozor i pokušala da uhvati pogledom bilo kakvo veštačko svetlo. Jedino svetlo bilo je ono s njihovih farova.

„Da li smo uopšte na pravom putu? Imaš li pojma gde smo?“

„Valjda negde oko tog Zaječara. Na izlasku sa auto-puta bio je putokaz i ja sam krenula u tom smeru. Od tada nije bilo nijednog drugog putokaza.“

„Ništa se ne vidi napolju. Zasrala si, Ceco.“

„Ma nemoj, ja zasrala? Sedi ti pa vozi, ako sam ja zasrala!“

Natalija je proključala. Zviznula joj je šamar. Mora da se zna ko je muško. Ceca je levom rukom držala volan, a desnom se uhvatila za obraz.

„Zašto si me udarila?“, plakala je.

„Misliš da nisam videla kako si gledala onog radnika na naplatnoj rampi, kurvo!“

„Šta?!“

„Da, da, na Bubanj Potoku! Kurac ti je virio iz očiju!“

„Kakve to veze ima s ovim? A i nisam gledala nikakvog radnika. Ti si bolesno ljubomorna!“

„Ej, ajde začepi i vozi.“

Narednih desetak minuta bilo je napeto, no, ljubavne svađe su kao letnje kiše: dođu, prođu, pa sine sunce. Sunca nije bilo u vrletima kroz koje je milila buba Natalijinog oca, ali je Natalijina spretna šaka među Cecinim nožicama odigrala ulogu lule mira. Ceca se prvo mrštila i vrpoljila, međutim, kada je Natalijin debeli srednji prst ubo pravo mesto, Ceca je uzdahnula, osmehnula se i raširila noge, dovoljno da ga propusti unutra, ali i da gazi pedal za gas i kočnicu. Natalija je sklonila prst kad je Ceca počela da steže volan, zatvara oči i ševrda po noćnom drumu.

„Da li si videla makar jedna kola od kada si sišla s auto-puta?“

„Iskreno rečeno, nisam ni obraćala pažnju. Kad već pitaš, mislim da smo se mimoišli sa jednim ili dva kamiona. Ali, ti si tad još uvek spavala.“

„Hoćeš li da ja malo vozim?“

„Samo da nađemo neko zgodno mesto. Ne vidi se prst pred okom.“

U daljini je sijala slabašna crvena svetlost. Bila je udaljena nekoliko stotina metara. Zatim, nekoliko desetina, da bi se na pedesetak metara od njih razaznale i bele policijske navlake za rukave, ispod kojih je lelujavao crveni signalni štapić, kojim su saobraćajci zaustavljali vozila.

„Iju, policija“, zaključila je Ceca.

„E, da ih jebem.“

Zaustavile su se. Ceca je otvorila prozor i uključila sva četiri migavca. Policajac je prišao kolima. Bio je mlad i rošav. Salutirao im je.

„Bro veče.“

„Dobro veče.“

„Isprave.“

„Izvolite.“

Uzeo je Ceci vozačku i saobraćajnu i otišao do zadnjeg dela automobila. Natalija je slušala zvukove srpske letnje noći. Zrikavci. Pogledala je u unutrašnjost policijskog stojadina u kome je gorelo svetlo. Policajac koji je sedeo na suvozačkom sedištu gledao ju je netremice. I taj je bio mlad i rošav. Namignuo joj je.

„Ceco, onaj stočar mi je namignuo“, poverila se šapatom.

„Pravi se luda. To je samo glupi pandur.“

„Ma, jebaću mu majku ako mi još jednom namigne.“

„Nemoj da praviš sranja. Zaboravi na trenutak ko si i šta si.“

„Molim?! Šta bi to trebalo da znači?!“

Raspravu je prekinuo policajac sa ispravama, koji se vratio do prozora.

„Čije je ovo auto?“, bubnuo je nekakvim džiberskim akcentom.

Natalija je pucala od besa. Nagnula se preko Cece i objasnila mu.

„Auto pripada mom ocu, majore.“

„Nisam ja major.“

„Pardon, generale.“

„He-he, vickasta debela. He-he. Kude ćete?“

Ceca je laktom munula Nataliju, koja se spremala da odgovori na provokaciju, i preuzela reč.

„Kod tetke, u Zaječar. Jel možete, molim vas, da nam kažete jesmo li na pravom putu?“

„Samo trenutak.“

Policajac je otišao do kola, gde je neko vreme razgovarao sa kolegom. Zatim se vratio.

„U Zaječar, a?“

„Da.“

„Malo ste zalutale. Posle petsto metara imate skretanje udesno, na jedan sporedni put. Tu će skrenete i samo idite pravo. Prvo naseljeno mesto vam je Zaječar.“

„Hvala vam mnogo.“

„Srećan put, lepojko.“

Policajac ih je ispratio salutirajući.

„Glupačo! Znala sam da smo se izgubile! Da ti jebem mater! Ko ti dade volan!“

„Zašto se dereš!? Svakome može da se desi! Vidiš li ti koja je ovo nedodžija!? Ne mogu da verujem da smo se izgubile, lepo je pisalo da...“

„Ma, ne seri. Evo ga skretanje. Stani da se zamenimo. Odavde pa do Crnog mora, ja vozim! Tebi nešto poveriti je isto kao udati se za radnika parking servisa! Uzaludno!“

Ceca se ućutala. Nije joj bilo pravo, a ipak, nije smela da se svađa sa agresivnom Natalijom, koja je samo čekala povod da joj odvali još neki šamar. Zaustavila je kola i izašla. Natalija je uradila isto. Ceca je obišla auto s prednje, a Natalija sa zadnje strane.

Natalija je vozila, a Ceca je gledala kroz prozor. Put je bio uzan i prašnjav. Jedva da su se dva automobila mogla mimoći.

„Znaš šta, Natalija, sve mi se čini da nas je onaj pandur zeznuo. Ovo je tako loš put da je na njegovom kraju najverovatnije neka provalija, a ne Zaječar. Kad ga provociraš. Te major, te general...“

„Začepi, molim te.“

„Ne možeš da držiš jezik za zubima. Zbog te tvoje naravi nam i veza visi o koncu...“

„Tišina, bre!“

„Još nam samo fali da se auto pokvari...“

Natalija je taman odvojila desnu ruku od volana, ne bi li Ceci lupila nekoliko šamara, kad je nešto puklo. Kola su se zaustavila u mestu.

„Šta to bi?!“, rekla je Natalija, a glas joj je tek neznatno zadrhtao.

Ceca je počela da plače, a Natalija je izašla iz kola. Obišla je auto i utvrdila da im je pukla zadnja desna guma. Vratila se u kola po baterijsku lampu i ponovo izašla. Osvetlila je gumu i videla u njoj drveni šiljak dužine tridesetak centimetara. Osvetlila je put i shvatila da je ceo posut sličnim šiljcima. Vratila se u kola.

„Pukla nam je guma.“

Ceca, koja se taman smirila, ponovo je počela da jeca.

„Slušaj me, u gumi se nalazi drveni šiljak veličine amortizera za mečku. Takvi šiljci nisu deo prirode. Neko je to namerno posuo po putu. Ima ih barem trideset.“

Ceca je sad plakala naglas.

„Jao... kuku... šta nam je ovo trebalo! Jebem ti i Bugarsku i more i fakultet i... šmrc, šmrc...“

Natalija ju je prodrmusala za ramena.

„Saberite se, Ceco! Ako je neko ovo postavio po putu, znači da nismo u vukojebini, već blizu nekog naseljenog mesta. To naseljeno mesto je verovatno Zaječar. Jedino što sam zaječarsku periferiju zamišljala kao malo urbaniju.“

Ceca se nasmejala, a zatim je nastavila tiho da jeca. Natalija je ponovo izašla iz kola. Pogledala je pažljivo i ugledala nekoliko sitnih svetala u daljini. Pošla je malo napred i videla tablu udaljenu tridesetak metara. Onakvu kakve se stavljaju na ulaze u gradove i sela. Zaječar? Razvedrila se. Pošla je prema tabli i počela da viče: „Ej, Ceco! Kaži dragička! Evo je tabla! Stigli smo u... Donje Balvanište?!“

Natalija se smorila. Ni traga od Zaječara, samo nekakvo Donje Vukojebilište! Tabla je bila matora, zarđala i prašnjava, ali je neko ipak uspeo da zalepi nalepnicu SPS-a na njen donji levi deo. Doduše i ta nalepnica je izbledela, stajala je tu još od lokalnih izbora 1996. Natalija se vratila u kola.

„Evo ovako: stigli smo u nekakvo Donje Balvanište. Ne znam ni šta je to, ni gde je. Izgleda da su nas panduri izradili.“

Ceca je, bez reči, šmrkala.

„Možemo da uradimo dve stvari: da ovde promenimo gumu, pa da okrenemo kola i nastavimo onim putem kojim smo išle pre nego što smo naletele na muriju, a možemo i da odemo u to Balvanište i pitamo nekog gde je Zaječar.“

Ceca je bez reči šmrkala.

„Ceco, reci šta da radimo. Nemoj samo da sliniš!“

Ceca je bez reči šmrkala.

„Jebem ti žensko. Idem da promenim gumu, a ti ostani u kolima kako bi mi bilo što teže da ih podignem dizalicom.“

Ceca je bez reči šmrkala.

Natalija je izašla napolje, otvorila gepek i iz njega izvukla rezervni točak, dizalicu i ključ. Pljunula je u šake i počela da diže auto. Ceca je osećala kako se naginje ulevo. Mrzela je Nataliju, mrzela je policiju, mrzela je Bugarsku. Upirala je dupetom nadole, kako bi Nataliji bilo što teže da podigne kola, ali je bila bespomoćna pred energičnim kružnim pokretima Natalijine mesnate desnice. Odjednom, auto je počeo da se spušta.

„E do mojega, zaboravila sam da razlabavim šrafove na točku pre nego što sam podigla kola“, čuo se glas spolja.

Posle nekoliko metalnih udaraca, auto je ponovo počeo da se diže. Ceca se premestila na vozačko sedište i s te strane je izašla na noćni drum. Bila je ogrnuta tankim roze džemperom. Obišla je kola i stala pored Natalije, da joj pravi društvo. Ova je podigla rezervni točak i nabijala ga na doboš.

„Tako. Za tri minuta moći ćemo da nastavimo put. Nije trebalo toliko da cmizdriš.“

Ceca je slegla ramenima i gledala u drvene šiljke raspoređene po putu. Uzela je jedan od njih i pokazala ga Nataliji.

„Ovo stvarno nije normalno. Onaj ko je ovo uradio je težak bolesnik. Znaš li koliko vremena je potrebno da se jedan komad drveta ovako obradi i zašilji?“

„Ne znam. Reci mi.“

Ceca je pre fakulteta završila Drvno-prerađivačku školu, smer: tehničar obrade drveta.

„Nekoliko sati, u najmanju ruku. Neko je proveo dane da bi zašiljio ovoliko drveće. Na kraju je to prosuo po drumu, da bi nama pukla guma.“

„Ceco, ostavi se praznih priča. Bolje raskloni te šiljke oko kola, da bismo mogle da prođemo.“

„A kuda ćemo?“

„Mislim da je najbolje da odemo do Donjeg Balvaništa i tamo dočekamo jutro. Dremnućemo u kolima nekoliko sati, a onda pravac more.“

Ceca je taman počela da skuplja drvene školjke po putu, kada se čuo zvuk automobila koji je dolazio ka njima. Stojadin se zaustavio desetak metara iza bube i, u znak pozdrava, na sekund uključio

rotaciono svetlo. Ceca se mogla opkladiti u sestrin roze džemper da je to bila ista patrola od pre pola sata.

„Natalija, vidi.“

Natalija je zatvorila gepek u koji je upravo stavila dizalicu i probušenu gumu, a onda je došla do zadnjeg dela automobila i stala pored Cece. Pogledala je namršteno u pravcu policijskog auta i pljunula.

„Opet one svinje.“

Natalija je, za razliku od Cece, odmah uočila da se stojadin zaustavio tačno metar pre rasutih drvenih šiljaka. Neko je izašao iz kola i krenuo ka njima s uperenom baterijskom lampom. Pandur. Isti onaj koji je proveravao dokumenta.

„Šta je, cure, problemi?“

Kezio se šeretski i žvakao grančicu. Kanjoni na njegovom licu su se skupljali i širili u ritmu pokreta njegove gubice. Natalija mu je odgovorila: „Pukla nam guma. Ovo nam se zabilo u nju“, rekla je pokazavši na drveni šiljak.

„Lele, jebeno. Otkud ti šiljci po putu“, rekao je policajac uopšte se ne potrudivši da deluje iznenađeno.

„Nema veze. Zamenile smo točak. Nego, šta ti ono reče, prvo naseljeno mesto je Zaječar? A šta je ovo? Da nije Zaječar promenio ime?“

Policajac se nasmejao.

„A, to? Ma jok. To ti je naše selo, Donje Balvanište. Voziš se još malo iza njega i tu ti je Zaječar. Tolko sam se naviko na Balvanište da ponekad zaboravim da postoji.“

„A jel možemo u tom vašem Balvaništu negde malo da se okrepimo?“

„U tri noću? Ne. Ima kafanče, al ono radi od deset ujutru do pet po podne. Možete da se odmorite u našu stanicu.“

Natalija i Ceca su se pogledale. Bili su džukci, ali su ipak bili policajci. Bolje da noć provedu s njima, nego u nepoznatom svratištu, punom primitivaca i ludaka.

„Dogovoreno, majore.“

„He-he, he-he. Ću raskrčim ovo granje s puta, a onda ću sednem nazad u auto. Vi samo pratite mene i kolegu, stižemo u stanicu za deset minuta.“

Otišao je kezeći se. Skupljao je zašiljeno granje i bacao ga pokraj puta. Natalija i Ceca su ušle u bubu. Ceca je sela na mesto suvozača. Natalija je bila nervozna.

„Smrdljiva muška seljačka pandurska svinja. Svi su oni isti.“

„Nemoj tako. Ipak će nam dozvoliti da prenoćimo u njihovoj stanici. Ko zna gde bismo završile da nije bilo njih.“

„Završile bismo na bugarskoj granici da ih nismo poslušale.“

„Pa ti si navalila da pričaš kako sam se ja izgubila, kako ne znam gde se nalazimo, kako bi trebalo da sačekamo jutro...“

„Marš tamo, fufice. Da ne bi i s ovim primitivcem da se kresneš? Razumem za radnika na naplatnoj rampi, to je tvoj nivo, ali pandur iz Donjeg Balvaništa? Koja si ti kurva...“

Ceca je ućutala. Policajac je sklonio granje, salutirao im i otišao do stojadina. Njegov kolega je sve vreme ćutke sedeo u autu. Začuo se karakterističan zvuk zastave sto jedan s problematičnim zadnjim loncem. Kada ih je policijski stojadin pretekao, zastao je nekoliko metara ispred njih i uključio rotaciju. Natalija je startovala bubu i pošla za organima reda.

Sve kuće Donjeg Balvaništa bile su rasturene po okolnim brdima, a u maloj dolini, koja je predstavljala centar sela, nalazile su se minijturna samoposluga, kao iz šezdesetih, malecka kafana, kao iz devetnaestog veka i stanica policije, zapravo najobičnija radnička baraka kakve si mogao da vidiš na beogradskim gradilištima. Imala je prozorče i dva stepenika, koja su vodila do vrata. Bila je plava, prašnjava i rebrasta. Na vratima je bio nalepljen grb *MUP Srbije*, a sa unutrašnje strane vrata bio je zalepljen poster sa golom kovrdžavom sisatom plavušom. Nataliji se okrenuo želudac. Policajci su ih posadili na maleni kauč, a za sebe su odnekud izvadili dve montažne pecaroške stoličice. Pored stoličica i kauča, u baraci je postojao jedan sto i kalendar SPS-a. Natalija i Ceca su sedele kao ukopane. Pričljiviji policajac rešio je da probije led.

„Kod tetku u Zaječar idete, a?“

„A-ha.“

Ceca je prihvatila razgovor pre nego što je Natalija uopšte smislila šta da odgovori.

„A jestel vas dve sestre?“

„Ne... drugarice.“

„A na koju od vas je tetka iz Zaječar?“

„Meni je tetka iz Zaječara.“

„Ma nemoj? A gde stanuje? Poznajem Zaječar kao svoj džep.“

Natalija je gledala u pod grizući se za usnu. Znala je da Ceca poznaje Zaječar isto koliko i Ripanj, što znači nimalo.

„U Beogradskoj.“

Ceca je pretpostavila da Zaječar, kao i sva ostala mesta u unutrašnjosti, ima Beogradsku ulicu.

„Jel? Pa to je komšiluk od moju babu! Lele, što je svet mali. Oćete kafu? Imamo kuvalo!“

Mlatarao je plastičnim lončetom iz koga je direktno vodio kabl za struju. Natalija i Ceca su se pogledale i klimnule glavom jedna drugoj.

„Može kafa.“

Policajac je veselo istrčao iz barake.

„Gde ode?“, upitala je Ceca drugog policajca.

„Nismo još dobili struju, pa se kačimo na onu banderu tamo.“

„Jesi li i ti iz Donjeg Balvaništa?“

„Jok.“

Nije bio raspoložen za razgovor. Uzeo je *Politiku ekspres* i počeo da je prelistava pod slabašnom svetlošću sijalice koja je visila na kraju jednog kabla. Kabl je za plafon i zidove barake bio pričvršćen ekserima, a dolazio je spolja. Prošlo je dobrih petnaestak minuta dok se pričljiviji policajac nije vratio s kafom. Bilo je to mnogo duže nego što je potrebno da se skuva kafa uz pomoć smrtonosnog kuvala. Pored kafe, policajac je u stanicu dovukao i nekakvu babu.

„Stiže kafica. Vidi, Tomice, kog sam našo napolju!“, obratio se kolegi.

Namignuo mu je, a Natalija je to primetila. Drugi policajac je živnuo.

„Lee-lee, baba Perka!“

Baba Perka je bila mala, grbava, izborana kao slonovo dupe, potpuno seda i obučena u crno. Kezila se, a iz gubice joj je virio jedan zub. Policajac Tomica je ustao i prineo joj pecarošku stoličicu da sedne.

„Babo, otkude ti u ovo doba noći?“

„Nesam mogla da spim“, zakreštala je. „Izađem da se prošetam, kad ono Mile. Kazao mi da imate gosti, pa me doveo da gi vidim.“

Policajac Mile je sipao kafu u šolje. Bilo je četiri šolje i sve četiri su bile različite. Tacni nije bilo. Baba je gledala čas u Nataliju, čas u Cecu.

„Lee-lee, kaka lepotinja! Kako se zoveš, srce babino?“

„Ceca.“

„Da ti baba pogleda u dlan, a?“

„Pa, ne znam...“

„More, daj vamo ruku! Nemo se snebivaš“, zagraktala je baba Perka i zgrabila Cecinu desnu šaku.

Tiho gundajući, prebirala je po linijama i podizala pogled. Gledala je čas u Cecu, čas u Nataliju. Policajci su ćutke posmatrali šta se dešava. Kad je baba završila, na trenutak je razmislila šta da kaže, a onda je u jednom dahu sve rekla.

„Vidim ti da će se udaš za lepog mladog službenika. Će imate troje dece i će živite u Beograd, u trosoban stan. Lep dlan imaš, luče.“

Cecu je prodrmla jeza, delom zbog babinog prodornog pogleda, a delom zbog Natalijine ljubomore. Progutala je knedlu i zakikotala se. Baba je pogledala Nataliju i nakezila se od uveta do uveta. Jedini zub je igrao nad dimom koji se vijorio iznad šoljice sa kafom.

„Sad ti, bucko. Da ti baba pogleda u dlan, a? Kako se zoveš, je li, dečko?“

Natalija je prevrnula očima.

„Natalija“, odgovorila je Natalija, a baba ju je šeretski odmerila.

„A-ha, pa dobro. Lee-lee, Nato, što ti je ovako garava ruka?“

„Menjala sam točak.“

„Lee-lee...“

Uz slično gundanje kao malopre, baba je Nataliji čitala sa dlana. S vremena na vreme je pućila usne i gledala, malo u Nataliju, malo u Cecu, malo u policajce. Na kraju je, i dalje držeći Nataliju za ruku, saopštila rezultate.

„Vidim ti dalek put, čak u Ameriku. Tam će radiš nešto u vezi zuba... Vidim ti i jednu veliku ljubav koja će nesrećno da se završi, al to će bude pre Ameriku. Će se udaš za nekog čoveka sa sedu kosu, koji isto radi sa zubi. Će imate jedno dete, žensko, će živite u veliku kuću i će imate puno para. Eto!“

Natalija je povukla dlan. Baba je bila ili prevarant ili težak provokator. Kakva udaja, kakva deca!? U celoj priči bilo je mesta

jedino za stomatologiju. Duboko je udahnula vazduh i rešila da prećuti sve što je mislila o policajcima, babi i njihovom malom mestu. Odjednom, baba je ustala sa stolice i krenula napolje.

„Odo ja, deco. Mora baba da narani živinu. Ajd uzdravlje. Mile, živ ti ja, da mi pomogneš da siđem niz stepenice.“

„Evo me, baba Perka.“

Policajac Mile je odložio na pod svoju šolju kafe, zatim je izašao napolje držeći babu podruku. Natalija je gledala kako napolju razgovaraju, dok je Ceca pričala sa policajcem Tomicom.

„Ko vam je ovo?“

„To je baba Perka. Najstarija je u selu, a i šire. Ne zna se tačno kad je rođena, a priča se da ima preko sto pedes godine.“

„Nema teorije.“

„To i ja mislim, al ona priča o srpsko-bugarskom ratu kao da je bio juče.“

„Jel ume stvarno da proriče, ili je kao i sve ostale babe?“

„Izgleda da ume.“

Policajac Mile se vratio. Pokušao je da sakrije nervozu osmesima koje je bacao unaokolo, a onda je pljunuo na pod i rekao svom kolegi da je vreme za novu patrolu.

„Tomice, ajd da obrnemo još jedan krug. Devojke smo smestili, babu smo ispratili. Treba da proverimo ko je postavio oni šiljci na put.“

„Ajd važi. Cure, čuvajte nam stanicu, he-he.“

Stavili su šapke na glave i, na izlasku iz barake, salutirali Nataliji i Ceci. One su uzvratile kiselim osmesima. Dopola popijenu kafu ostavili su na podu. Kad su čule da se zvuk stojadina udaljio, Natalija je započela razgovor.

„Ovo mi se uopšte ne dopada.“

„Šta ti se ne dopada?“

„Ovi panduri, ona baba, njena lupetanja, ova selendra. Imam neki predosećaj...“

„Kakav predosećaj? Šta im fali?“

„Šta im fali? Pa, malo su čudni.“

„Pa, seljaci, Natalija. Normalno je da su nam čudni. I mi smo njima čudne. Nego, kroz sat-dva će svanuti, a onda put pod noge. Da

dremnemo malo, a? Sutra u ovo doba, sedećemo na nekoj plaži i ljubiti se na mesečini.“

Ceca se umiljavala Nataliji. Ruke su joj bežale pod Natalijinu majcu i štipkale je za salo na stomaku. Natalija je desnu šaku ubacila u Cecinu haljinicu i nežno je milovala po levoj sisi. Jezici su proradili, krv je proključala. Seks na neobičnim mestima uvek raspaljuje. A kud ćeš neobičnije mesto za seks od policijske barake u Donjem Balvaništu. Natalija je sjurila Ceci ruku u gaćice i počela da radi radnju. Dobro je pazila da je ne dodiruje prljavim prstima. Domali joj je bio najčistiji i jedino je njega koristila. Ceca je bila u ekstazi. Natalija je ko zna koji put dokazivala da je izvrstan ljubavnik. Baš u trenutku kad je Ceca počela da uzvraća spuštajući se jezikom ka Natalijinim gustim međunožnim čekinjama, u baraku je uletelo nekoliko maskiranih prilika. Urlali su na sav glas. Nije to bilo normalno urlanje, već neko pijukanje i podvriskivanje.

„lju-ju! Ju! Ju-Ju! Uuu!“

Natalija je raširenih nogu ležala na kauču. Ceca je čučala ispred nje. Natalija je videla kako se Cecina glava udaljava, pošto su je fantomi uhvatili za noge i vukli napolje iz barake. Natalija je videla gaćice oko Cecinih članaka. Jedan od napadača vukao je i gaćice. Njihove maske bile su monstruozne, ogromne, od ovčijeg runa, sa nekakvim kljovama i crnim izbuljenim očima.

„lju-ju! Ju! Ju-Ju! Uuu!“

Natalija je na sekund ostala sama u baraci. Navukla je gaćice i istrčala na vrata. Tamo su je dočekala dva maskirana tipa, koja joj nisu dala da izađe. Preko njihovih ramena gledala je šta se dešava Ceci. Trajalo je ukupno pet sekundi. Jedan od maskiranih je opalio Ceci šamar. Ona je klekla i baš kad je zaplakala, onaj što joj je opalio šamar iz gaća je izvukao čakiju i veštim pokretom joj prerezao grkljan. Ceca se stropoštala na prašnjavi put. Ništa od svadbe i stana na Banjici. Natalija je skrenula pogled u stranu i uočila da je rezervna guma na bubi već popustila.

Kad su završili s Cecom, napasnici su se okomili na Nataliju. Iako šokirana, Natalija je ipak primetila nekoliko bitnih detalja. Kao prvo, nisu je ubili. Kao drugo, nisu je ni tukli. A Cecu su ubili kao živinče, bez trunke sažaljenja. Kao treće, nisu progovorili ni jednu jedinu artikulisanu reč. Maske su im zaista bile grozne, a najagresivniji

među njima, onaj koji je sredio Cecu, nosio je crnu. I taj je, kao i ostali, imao ogromne kljove i izbuljene crne oči. Jedino što Nataliji uopšte nije bilo jasno je šta se to koji kurac dešavalo?

Tip sa crnom maskom joj je prišao.

„Il će ideš s nama mirno, il će te istepamo!“

„Idem mirno, idem mirno. Samo da se obučem...“

„Jok! Ideš tako!“

Pokušao je da je povuče za ruku, no Natalijina ruka je bila kao dve njegove. Izvadio je čakiju i dva-tri puta mahnuo njome ispred Natalijinog nosa, posle čega je ona izašla napolje. Fantomi su je okružili, pa su svi zajedno krenuli ka jednom od okolnih brda. Posle nekoliko minuta, počeli su da se penju kozjom stazom. Napadači su uzdisali i brektali, jer noć je bila topla, staza strma, a njihove maske isuviše teške, pa je pod njima moralo biti izuzetno vruće. Natalija se oduvek stidela svoje debljine, a evo je sad, hodala je gotovo gola među maskiranim primitivcima. Ovo je bilo gore od svakog košmara.

Stigli su do mlina koji je pokretao potok. Na kućici je pisalo *Mlin i Mesna zajednica Donje Balvanište – pemzije utorkom od tri, do tri i petnes*. Jedan od napadača ušao je unutra. Kroz prozor se videla svetlost sveće. Čuli su se i glasovi, ali nisu govorili *lju-ju*, već su se sporazumevali na srpskom. Vrlo tiho. Natalija od šuma potoka nije čula dobar deo razgovora, ali je razumela „Gotovo... ispred pandursku stanicu... evo je tu, ispred... jeo ljute paprike za ručak, pa nije došao...“. Crno joj se pisalo. Da beži? Gde da beži u gaćama i majici? Rešila je da sačeka još malo, na kraju krajeva, još je bila živa. Zbog nečeg im je bila potrebna živa.

Iz mlina su izašli onaj s maskom, jedan čovek bez maske i baba Perka. Natalija je skočila na babu i ščepala je za vrat.

„Smrdljiva babetino! Stan na Banjici, jel? Amerika, jel? Zubi, a? Sad ćeš da vidiš kako će diplomirani zubni tehničar i student druge godine stomatologije Natalija Antonijević da ti sredi taj patrljak.“

Natalija je stiskala babin vrat iz sve snage. Mnogi bi posustali, molili za milost, ali ne i baba Perka. Samo je mirno gledala šta joj radi razjarena Natalija i pritom sasvim normalno disala. Nekoliko fantoma je skočilo Nataliji na leđa, ne bi li je odvojili od babinog vrata, ali bez uspeha. Na kraju, Natalija je ipak popustila stisak, uvidevši da je babu, iz ko zna kojih razloga, nemoguće zadaviti.

„Matora veštice!“

Opalila je babi takvu šamarčinu da je čitav noćni krajolik odjeknuo. Baba se srušila na zemlju, a Nataliji je desetak čakija zasevalo ispod podvaljka. Podigla je ruke uvis, kao znak da neće više praviti sranja. Baba se pridigla.

„Dosta zajebavancije. Skoro će svane. Pokret!“

Dvojica maskiranih uhvatili su Nataliju ispod ruku i nekud je povel. Neočekivano brzo, kolona se zaustavila na raskršću dve kozje staze. Jedna je vodila na brdo, a druga oko brda. Vezali su Nataliji ruke krutim debelim konopcem. Baba je nabacila belo maramče na glavu, donela tepsiju punu vode, stala iznad potoka i počela da centrirati. Natalija je znala o čemu se radi. Baba je pokušavala da uhvati mesečev odsjaj u tepsiji iznad potoka. To je bio deo rituala prilikom prizivanja đavola. Naime, Natalija, Sandra i Maja su jednog proleća, posle časova, otišle na Adu. Bile su popodnevena smena. Sačekale su da se smrkne, a onda su na obalu iznele tepsiju. Napunile su je vodom i nacentrirale. Čitale su o ovom ritualu u časopisu *Četvrto oko*. Trebalo je uhvatiti mesečev odraz u tepsiji, izgovoriti magične reči i žrtvovati živo biće. Za tu priliku su ukrade mačku Sandrinog komšije Ljube, koju je Sandra jednim udarcem tučka za meso lišila svih devet života, a što se magičnih reči tiče, časopis ih nije objavio, pa su improvizovale sa „Dragi Satano, dođi i pokloni nam mnogo para, najbolje tipove i brza kola. Zauzvrat, evo ti naših duša“. No, umesto Satane, pojavio se noćni čuvar Savskog jezera – skinuo je pantalone i pomoću kaiša oterao tri drugarice. Pretpostavljale su da je tajna njihovog neuspeha bila u nepoznavanju magičnih reči. Posle toga, u Nataliji je nešto kvrcnulo, pa je iz svojih želja isključila tipove.

Baba je ritual izvodila mnogo stručnije. Meketala je nešto na nekom levom jeziku i svaki čas podizala glavu ka noćnom nebu, odakle ih je obasjavao pun mesec. Ostatak družine je s vremena na vreme podvriskivao već izandalo *Iju-ju*. Kad je baba završila, pokazala je čoveku bez maske na Nataliju i sklonila se u stranu. Ovaj joj je prišao.

„Dobro večer, gospođice. Da se predstavim, ja sam Jovan Stanojković, predsednik Mesne zajednice Donje Balvanište.“

„Ma, puši ga.“

„Jasna mi je vaša uznemirenost. Iskreno saosećam s vama, ali – što se mora, nije teško.“

„Šta se mora, Stanojkoviću? Šta se mora?!“

„Vidite, ne znam kako da vam ovo objasnim...“

„Ne moraš da objašnjavaš, vidim i sama. Baba izvodi neki ritual. Priziva đavola ili neko slično sranje, jel da?“

„Pa, ovaj... nije to đavo. Znete, svake noći punog meseca red je da se prinese žrtva Hromom Dabi.“

„Šta sereš, bre? Hromom Dabi iz *Mikijevog zabavnika*?“

„Ovaj... da... u stvari, ne, on je... ovaj... naš vrhovni bog. Neki ga zovu i Dajbog, znate...“

„Hromi Daba je možda vrhovni bog tebi, Mikiju i Šilji, majmunčino.“

„Nije. Očigledno se ne razumete u staroslovenska božanstva. Hromi Daba je izuzetno moćan...“

„Možda u vašem bolesnom selu.“

„Ovaj... ne, ne... On je moćan, ne samo u našem selu, koje inače nije bolesno, nego i šire. No, da se vratim na stvar. Ovo što ste sad videli, bilo je prizivanje Hromog Dabe. On je sada tu negde i čeka da vidi šta ćemo da mu poklonimo.“

„Nećete valjda mene da mu poklonite? Ne bih mu se svidela, verujte, puna sam masti i veoma sam nastrana. Nahranite jebenog Hromog Dabu nekim od vas, degenerici!“

Maskirani su postali nervozni. Počeli su da cupkaju, gundaju i zveckaju čakijama. Nije im se svideo stav nadobudne debele devojke. Jovan Stanojković je činio sve da smiri situaciju.

„Polako, polako, mlada damo. Pazte, Hromom Dabi treba netaknuto telo, mlada devojka... nevina... a vi ste... ovaj...“

„Ja nevina? Pa ja sam u sebe primila toliko vibratora da od njih možete da napravite novu ogradu za mlin!“

„Ovaj... dobro to... ali nam je baba Perka rekla da niste nikada bili s muškarcem. A to se... ovaj... ovde računa. Kukuruzi, krastavica, vibrator i prsti se ne računaju.“

„Šta? Baba mi je pročitala u dlanu da sam devica?“

„Pa da, baba Perka sjajno gleda u dlan. Pazite, ovde u kraju više uopšte nema devica. Pročuo se glas da mogu da se prinose kao žrtve, pa im je to poslužilo kao izgovor da se puste u promet. Vi ste, takva kakva ste, pravo blago, bez obzira na vaše opredeljenje.“

„Gospode bože. I zato ste morali da zakoljete nesrećnu Cecu?“

„Pa, ona nije bila devica, a samo da znate, varala vas je sa nekim asistentom s vašeg fakulteta. Videla baba Perka na njenom dlanu.“

„Ne! Ne! To nije istina! Ne!“

„Da, da, to je istina, da. Bojim se da je tako.“

Natalija je sela na zemlju. Zemlja oko bunara bila je vlažna i znala je da će joj se dupe pokvasiti i iskaljaviti, ali to joj nije bilo bitno. Ceca ju je varala, vukla ju je za nos. Ali, možda je u pitanju bio neki babin blef? Ne! Osećala je to Natalija, osećala je, ali ju je mala kurva pravila budalom, nazivala ju je bolesno ljubomornom. A sve vreme je bila u pravu.

„Šta ćete da mi radite?“

„Udavićemo vas u potoku.“

„Molim?“

„Ovaj... da... u potoku ćemo da vas udavimo. Takav je red.“

Natalija je bila očajna. Put u Bugarsku na more pretvorio se u pakao. Baba Perka je mirno čekala, maskirani divljaci su čekali, a Jovan Stanojković, predsednik mesne zajednice, stajao je pred njom sa izveštačenim smeškom na licu. Nije bilo spasa. U jednom trenutku, čula je prepoznatljiv zvuk zastave sto jedan. Ugledala je policijski auto kako nailazi putem, stotinak metara od njih. Skočila je kao oparena i udarila čelom Jovana Stanojkovića po nosu. Potekla je krv, a on se srušio kao proštac. Bilo je teško trčati vezanih ruku, ali nekako joj je uspelo da se dokopa policijskog keca. Policajac Mile istrčao je napolje i otvorio joj zadnja vrata.

„Lele, kakvo se događa?“

„Ne seri i vozi!“

Međutim, policajac Tomica je samo sedeo za volanom. Nije vozio. Štaviše, ugasio je motor i pogledao je iz retrovizora, pravo u uplakane oči. Osvrnula se ka raskršću, ka potoku, ka babi, ka maskama. Stajali su i čekali.

„I vi ste s njima, jel da?“

„Da“, odgovorio je policajac Mile.

Policajac Tomica je zatim upalio motor i dovezao ih natrag do raskršća. Policajac Mile je izašao iz auta i otišao do babe.

„Jel sve u redu, baba Perka?“

„Sve je u redu.“

Policajac Mile je zatim došao do kola i otvorio vrata.

„Izilazi!“

Natalija je na trenutak pogledala u retrovizor. Ponovo ju je iz njega gledao policajac Tomica. Namignuo joj je. Nije znala šta da čini. Motor je i dalje radio. Za keca, doduše, neuobičajeno tiho. Sintetičko motorno ulje, italijanski motor, *Šampion* svećice. Policajac Tomica je iz futrole izvadio pištolj, uperio ga je u kolegu i ispalio mu dva metka u leđa. Sekund posle toga, ispalio je dva metka i u baba Perku koja se zateturala i pala u potok, licem nadole. Maskirani tipovi se nisu ni snašli, a policajac Tomica je već vozio u rikverc. Natalija ga je gledala zapanjeno.

„Tomice!“

„Zatvaraj ta vrata!“

Vezanim rukama dohvatila je vrata automobila i zalupila ih. Tomica je okrenuo auto i jurnuo ka putu s kojeg su ona i Ceca skrenule pre nekoliko sati. Gledao je u retrovizoru šta se iza njih dešava. Ništa. To je bilo siromašno selo, bez ijednih kola, nije bilo nikog da ih prati. S njihove desne strane je svitalo. Krenuo je tuda. Nisu se vozili ni petsto metara, a Tomica je zaustavio automobil. Natalija je pogledala okolo. Siva svetlost zore obasjavala je krajolik. Tomica je skrenuo s puta, u polje sa suncokretima. Suncokreta nije bilo mnogo, ali bili su visoki, žuti i okrenuti ka istoku. Čekali su. Policajac je izašao iz kola i otvorio Nataliji vrata. Perorezom joj je odvezao ruke.

„Izilazi.“

„Šta ti je, čoveče? A oni divljaci?“

„Sviće. Babu će bace u bunar i tako će završe s ceremoniju. Nisu opasni kad je dan. Idi među ovi suncokreti.“

„Zašto?“

„Idi, kad ti kažem.“

„Čekaj, pre nego što odem u suncokrete, objasni mi šta se to desilo? Šta se to, dođavola, desilo?!“

„Ništa. Hteli su da te žrtvuju.“

„To sam skapirala. Ko su oni? Zašto da me žrtvuju? Zašto bilo koga da žrtvuju? Koji im je kurac?!“

„U ovom selu je pre osamdesetak godina vladao sifilis. Znaš kakvi su selci, cepu se jedni s drugima, po šume i polja. Celo selo beše zaraženo.“

„Pa?“

„Kako *pa*? Od sifilisa im poludela deca i unuci. Baba Perka je verovatno jedini preživeli iz tu sifilističnu generaciju. Nesu normalni pa su usput pokupili tu glupost o Hromom Dabi.“

„A-ha. A koji si ti faktor u celoj priči? Zašto si ubio kolegu? Jesi li na nekom tajnom zadatku da ih razotkriješ?“

„Ma kakvom bre tajnom zadatku? Samo nisam odatle, pa su mi se smučili njihovi običaji. Ja sam bre iz Zaječar, hevi metal, zezanje, kapiraš?“

„Ne.“

„Nema veze. Sad ću odem u Zaječar, celo ovo sranje da prijavim. Možda ću dobijem premeštaj za Beograd, da tepam demonstranti.“

„Pa, koliko su ih pobili dok se ti nisi setio da reaguješ?“

„Samo tvoju drugaricu. Dosad su u potok davili samo ovce i koze. Večeras su poludeli skroz. Znaš, kad smo videli vas dve, kolega i ja smo mislili da omastimo brk, znaš već...“

Tomica je mrdao srednjim prstom napred-nazad. Natalija je prevrnula očima.

„Zato smo vas naveli na lažni put, u naše selo. Međutim, on je bio jedan od ti fanatici, glupi selac, pa je odmah javio na babu Perku koj će dođe.“

„A-ha.“

„I ništa, selci vam postavili drveni šiljci na put, baba došla u stanicu i odma vi skenirala da ste pederke...“

„Lezbejke.“

„Jebem li ga. Kad je ukapirala da si nevina, odma je stupila u akciju. Okupila selci, izdelila im maske i noževi, pa najebaste. Ja sam moro da odem s kolegu, da ne gledam klanje.“

„I kad si odlučio da mi pomogneš?“

„Tamo, kod potok, u kola.“

„Jebote, pa ti zamalo da pustiš da me udave!“

„Da. Al kad sam presabrao neke stvari u glavu, video sam da ću ipak da se ogrebem za parče pice. Skidaj gaće!“

„Molim!?“

„Skidaj gaće i legaj u suncokreti!“

„Tomice, ja...“

„Skidaj gaće, da ti ga munem i nikad više neće da imaš problemi sa fanatici koji ubivaju device! Ajde, ajde!“

„Ali ja sam lezbejka, ja to ne radim sa...“

„More, skidaj se! Jel mi to fala što sam te spaso?“

Natalija mu je prišla i uhvatila ga za glavu, kao da će da ga poljubi, a zatim ga udarila čelom u nos. Policajac Tomica je pao na zemlju. Krv mu je potekla iz razbijenog nosa. Natalija ga je okrenula na stranu, da se ne uguši, jer ipak joj je spasao život.

„Seljačino!“

O autoru

Marko Vidojković (1975, Beograd) formalno je pravnik. Do sada je objavio osam romana i jednu knjigu priča. Za roman *Sve crvenkape su iste* dobio je Vitalovu nagradu za najbolju knjigu objavljenu 2006. godine. Za roman *Kandže* dobio je nagrade *Zlatni bestseler* i *Kočičevo pero*. Priče je objavljivao u časopisima *Zbilja*, *Duga*, *Književni magazin* i mnogim drugim. Prevođen je na nemački, engleski, slovenački, makedonski, bugarski i poljski, objavljivan je i u Hrvatskoj. Sa Miljenkom Jergovićem bio je protagonista dokumentarnog filma *Dugo putovanje kroz istoriju, historiju i povijest*. Njegov prvi roman *Ples sitnih demona* adaptiran je u pozorišnu predstavu i uspešno izvođen u pozorištu *Dadov*. Marko Vidojković je bio urednik u magazinima *Maksim* i *Plejboj*.

www.facebook.com/marko.vidojkovic.writer